

Alia - Bily Drak

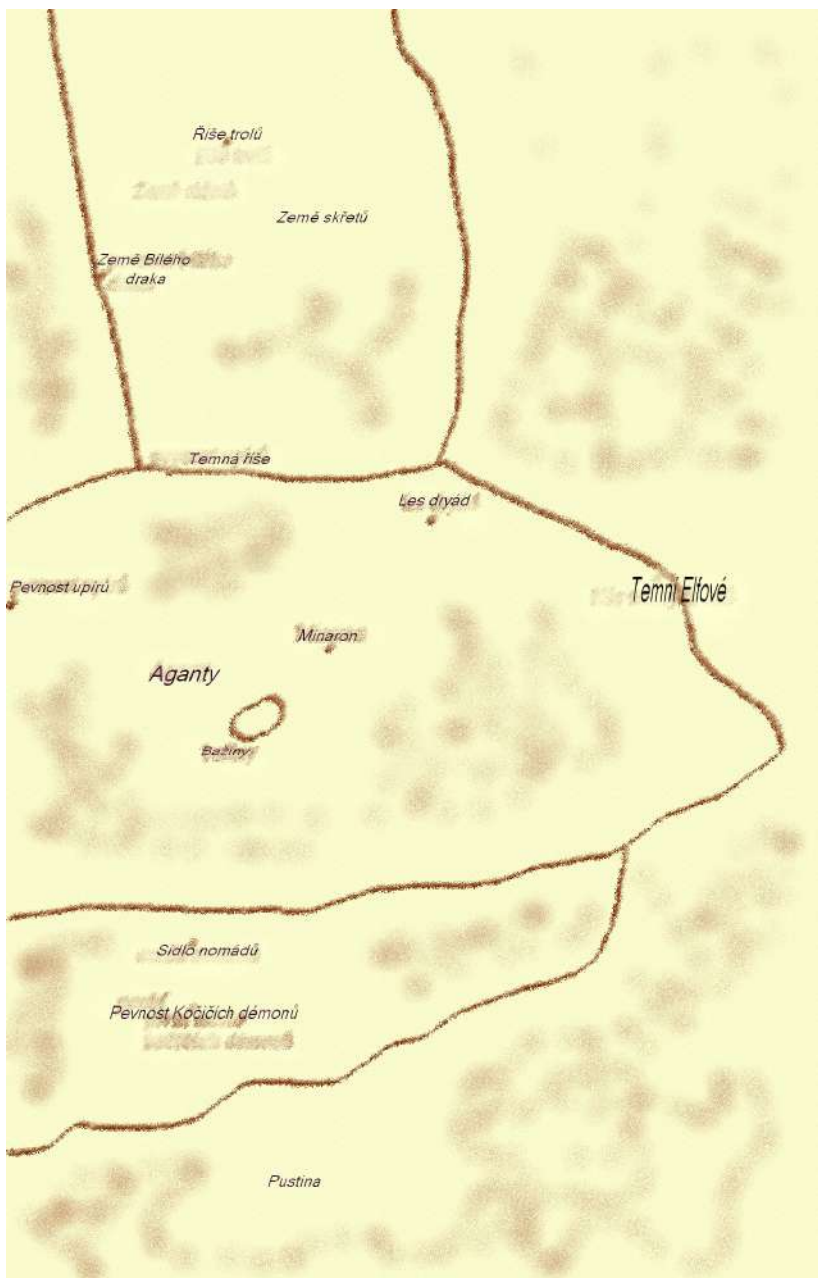
VÁCLAV HESS

Václav Hess

Alia 2: Bílý Drak

Václav Hess
Alia 2 – Bílý Drak
eknizky.sk
2015

Věnováno všem přátelům
dětí noci.

ÚVOD

Ve vzduchu se vznášel pach kostí rozpadlých na prach, ledově chladného kamene a vlhkého mrazivého povětří. Upír pomalu vyhlédl ze skrytu kamenů. Několik roků před ním byla vidět nezvyklá záře. Oči ho už pomalu začínaly pálit. Vycenil zuby a dál sledoval, co se bude dít před ním. Od východu až do západu slunce musel na příkaz svého vládce držet hlídku.

Zabručel, popošel ke skalní stěně a pomalu se přišoural až ke kraji hradeb. Neviděl žádnou změnu, žádný jiný druh záře nebo něco takového. Slunce stálo vysoko na obloze, něco se ve středu rozzářilo. Střed zvláštní záře se najednou změnil. Voják tomu nemohl uvěřit. Odvrátil se a podíval se směrem k pevnosti. Nevěřicně otevřel ústa, třpytivá záře zmizela! Nikde neviděl nic živého. Neslyšel žádný zrádný zvuk. Něco, co tam bylo tak dlouho, najednou jen tak zničehonic zmizelo.

Upír viděl v dálce nějakou stezku, které si předtím nevšiml. Cesta mizela v horách na východě. Ihned odešel z hradeb. O tomhle se musela dozvědět i Alia, jejich královna. Ta pozvedla národ upírů v něco víc. Za to jí byli upíři vděční a za to měla i obdiv ostatních. Lidé a upíři od jejího velkého vítězství žili společně v Aganty. Ostatní rasy se stáhly do svých horských pevností nebo zcela vymizely. Severní země, které byli za hranicemi, ale ještě nikdo zcela neprozkoumal.

Upír rychle seběhl z hradeb a běžel přímo do komnat královny. Rozrazil první dveře a utíkal chodbou. Z vedlejších místností slyšel bezpočet hlasů. Další obyvatelé si všimli podivného úkazu. Záře se ukázala brzy po porážce temné říše. Nikdo si jí ale nevšiml. Alia dala rozkaz, aby světlo někdo stále pozoroval. Od té doby se všichni dívali k severu a čekali, co se stane. Temná říše byla říší upírů, ale sever byl stále záhadou. Zdejší města a říše, nikdo neviděl.

Upíři chtěli sestavit průzkumný tým, ale ještě k tomu nedošlo. Místo toho teď vládl v říši upírů zmatek.

Pozorovatel běžel dál a zastavil se až před velkými černými dveřmi. Pomalu zaklepal a čekal. Dveře se otevřely. Alia na sobě měla jen lehké bílé šaty, které více ukazovaly než zakrývaly. Upír rychle řekl, co se stalo. Panovnice upírů odešla, ale za okamžik se vrátila. Místo šatů na sobě měla černou zbroj, zdobenou stříbrnými rytinami.

Bojovnice beze slova tasila meč a šla k hradbám. Na ty se mezitím dostali obyvatelé říše. Vojáci sledovali cestu a čekali, co přijde dál. Alia se postavila do první řady a čekala spolu se svými vojáky. Místo podivné záře se ukázalo něco nového. Cesta vypadala jako řeka světla. Něco se po ní blížilo přímo ke zdem pevnosti. Až později si upíři všimli, že je to nějaký průvod. Nikdo ale nepoznal, o jakou rasu jde. Světlo šlo přímo z kůže a zbrojí vojáků. Všichni začali být neklidní, a to byl teprve začátek. Všech se postupně zmocňovala úzkost. Nikdo nechtěl, aby cizí vojáci vstoupily do pevnosti nebo se k ní dostali moc blízko. Do čela cizího vojska přijel bojovník, který všechny převyšoval svou velikostí. Tyčil se nad svými vojáky jako poloviční obr. Neseděl na koni, ale na zvláštním bílém plazovi.

Alia něco takového nikdy neviděla. Muselo to být něco z dalekých končin. Pro upíry bylo už pozdě. Nový nepřítel k nim našli cestu.

1. Kapitola

Dívala jsem se na nového nepřítele a čekala. Neznámý přijel až k hradbám. Pozvedl pravici, dlaní směrem k nám, na znamení míru. Chtěla jsem ho na místě zabít, ale pohlédla jsem znovu na armádu, která ho provázela. Co to bylo vlastně za rasu? Stále jsem nemohla pohlédnout na vojáky, aniž bych si musela skrývat oči. Všude byla bílá záře, která pálila do očí. Bojovníci okolo mě na tom byli stejně. Neznámý obr přijel k bráně a přestavil se jako Lorian, byl kapitánem armády krále Landraxe. Nikdy jsem o nikom takovém neslyšela. Muž vjel do města a zvědavě se díval na budovy okolo. Věděla jsem, na co myslí. Snažil se přijít na to jestli patříme na stranu dobra nebo zla. Popravdě jsme nepatřili ani k jedné, ale to nemusel Lorian vědět. Přešla jsem k němu a představila se. Společně jsme po tom vešli do mého paláce. Pořád tam byla cítit aura bývalého vládce. Každý příchozí ji, ale připisoval mě. Vládla jsem městu, a bylo krásnější, než kdykoliv předtím. Díky mně vznikly nové jeskyně, budovy a hradby. Nikdo teď nemohl město dobýt. Pamatovala jsem si způsob jakým jsme město dobili my a přidala jsem na hradby několik pastí. Žádný upír je teď nemohl jen tak přelézt. Sedla jsem si na svůj trůn a do pravé ruky vzala žezlo. Byl do něj zasazen vlčí diamant. Kámen, který jsme vytrhli z těla jednoho vlka, ještě s Adrien. Elfkou, která mě doprovázela při začátku mojí cesty. Stále jsem ji měla v paměti. Nikdy jsem na ni nechtěla zapomenout. Lorian si sedl proti mě. Nejdříve jen mlčky seděl, pak se ale ptal na mou říši. Vyprávěla jsem o porážce temného vládce i o přestavbě jeho města. Teď jsem tady vládla já, královna upírů, která porazila každého soupeře. Muž mi vyprávěl o říši odkud přišli. Zatím jsem neslyšela nic, podle čeho bych řekla s jakými úmysly k nám přišel. Jeho říše ležela v horách. Landrax tam vládl drakům, lidem a jejich míšencům. Zeptala jsem se na poslední jmenované. Když mně voják vysvětlil, co měl na

mysli, skryla jsem úžas. Mluvil o míšencích lidí a draků. Nikdy jsem neslyšela, že by něco takového mohlo vzniknout. Kapitán mi dál vyprávěl. Docházelo k tomu před léty. První pevnost postavili draci sami, pak se do jejich města přistěhovali i lidští sloužící. Ti se dostali částečně k moci a vynutili si rovnoprávnost. Několik lidí se zamilovalo do dračí vznešenosti a udělali z nich své druhy. Landrax byl čistokrevný drak, měl tři ženy. Dvě z nich byly lidského rodu. Řekla jsem mu, že u nás v zemi takoví tvorové neexistují. Draci byli skoro vyhubeni a těch pár, co zbývalo, se skrývalo kdesi v horách nebo v hlubokých lesích. Podivil se nad takovým postavením tak vznešených tvorů. Čekala jsem na jeho další slova. Vypadalo to ale, že už dál vyprávět nechce. Zeptala jsem ho, s jakými úmysly přišel. Skřeti na severu přinesli zvěsti o porážce temného vládce, a tak se cizí národy připravily k boji. Začaly útočit na své pevnosti a severní země byly v plamenech. Každý se chce dostat směrem k Aganty. Barbarské národy na severu. Bílí rytíři krále Landraxe. Lidé z ohnivě země na východě a skřeti. Všichni se chtěli ujmout vlády. Temného vládce nemohl nikdo porazit. Nyní všichni chtěli změřit síly s královnou. Skryla jsem povzdech. Mohla jsem tedy čekat na nové nepřátele. Počítala jsem s tím, že na tom severní země nebudou dobře. Že se najde jeden nebo dva národy, které budou útočit. Tolik nepřátel jsem ale nečekala. Množství národů, které mě chtěly zničit bylo až moc velké. Musela jsem tedy opět jednat. Chtěla jsem vyjednat mír s nově příchozím. Moji řeč ale rychle utál. Zásmaal se, když jsem chtěla jednat o míru. Nepřišel vyjednávat, ale předat zprávu od draka Landraxe. Ten připojil moji zem ke svému panství. Od teď jsem patřila k jeho vazalům a on čekal že přijdu se svou armádou, abych bojovala proti skřetům. Vysmála jsem se Lorianovi do očí. Zavolala jsem na sloužícího. Přišel jeden ze skřetů. Prikázala jsem mu, aby vyprovodil hosta zpátky k bráně. Bojovník ale vytasil meč a vyhrožoval skřetovi smrtí. Vstala jsem a vytasila svůj meč.

Pokud okamžitě neodejde, zabiji ho na místě. Už tak měla přijít válka, nenechám se urážet od někoho takového. Byl to jen posel, i když se na něj vztahovalo právo volného odchodu. Nikdy jsem ale neřekla, že budu nečím vazalem. Proto jsem nějaká práva přehlédla. Lorian udělal dva kroky ke mně a sáhl si k pasu, kde měl meč. Rychle jsem mu usekla hlavu. Ta spadla na zem, několikrát se otočila a pak zůstala ležet obličejem k zemi. Torzo se několik okamžiků potácelo na místě, jako by se nechtělo smířit se smrtí. Nakonec ho skřet poslal na zem, hned vedle hlady. Prikázala jsem, aby tu někdo uklidil a vyšla opět ven. Hlavu nepřítele jsem vzala s sebou. To bude důkaz o mých slovech. Král Landrax může svou moc ztratit. Stačí když bude trvat na tom, že jsme jeho vazalové. Došla jsem k bráně a hodila svou trofej. Hlava se nabodla na oštěpy prvních vojáků. Jeden z nich ji sundal a ukazoval bojovníkům okolo. Poté se beze slova začali otáčet a odcházet zpátky. Sledovala jsem, jak celá armáda mizí za skalami. Poté se znovu objevilo to podivné světlo. Čekala jsem dál, nic se ale nestalo. Vojáci předávají hlavu svému panovníkovi, a pak mohou čekat útok. Znovu jsem se musela zasmát při slovech Loriany. Jeden z upírů na mě překvapeně pohlédl. Otočila jsem se k němu a řekla jsem, že musím jet za panovníkem lidí. Hned jsem odkráčela do stájí. Úsměv mi ale z obličeje nezmizel. Brzy svou zem opět rozšířím a nikdo mi v tom nebude moc bránit. Už několikrát jsem dokázala porazit draka. Věřila jsem, že se mi to povede i nyní. Teď jsem chtěla dokončit svou pomstu a zabít krále lidí. Temní bohové budou stát při mně. Ve stájích jsem si nechala osedlat svého vlka a nasedla. Zvíře bylo ještě krásnější než předtím. Zdálo se mi, že ještě o pár palců povyrostlo. Chtěla koupit od skřetů nějaké vlčice a založit chov. Vyjela jsem ven a sledovala skřety a upíry. Znovu se mi před očima vynořily obrazy bitvy, kterou jsem zde bojovali. Znovu jsem viděla, jak jsem skákala přes střechy a jak jsem uviděla katapulty. Několik jsme jich ukořistili a pomalu stavěli

další. Monstrozní stroje ale spotřebovaly spousty dřeva a jejich výroba byla zdlouhavá. V boji ale budou velkou výhodou. Přijela jsem k bráně. Stále ji hlídali obři i když teď to byli i upíři. Bestie vypadaly překrásně, byly rychlejší a nebezpečnější než jakýkoliv horský obr. Na rozloučenou jsem se podívala na useknutou hlavu bývalého panovníka města. Bezejmenný vládce, který si udržel svou moc díky strachu. Já nebyla nic jiného. Skřeti se mě báli, viděli mě bojovat. Projela jsem na cestu mezi skalami. Zkažený vzduch, který tu byl dříve, zmizel. Také veškerý život se sem vracel. Dříve tu byla temná magie, která teď zmizela. Nevěděla jsem, jestli je to dobře nebo špatně. Zjistím ale jakým kouzlem se tak země zničila a použiju ho nejspíše znova. Ponurá země se mi líbila více než to, co jsem měla před sebou. Ostatní panovníci v Aganty ale brali tenhle jev jako důkaz toho, že tu teď vládne dobro. Proto jsem se tím nezabývala.

Můj bojový vlk mě vedl dolů z hor. Les před námi se přibližoval. Žili v něm alchimové. Národ malých goblinů, kteří vyráběli různé jedy. Pomohla jsem jim zachránit jejich říši a mí upíři jim pomohli vyléčit les z ran, které mu zasadili skřeti. Od té doby byli mými vojáky, i když měli své dva náčelníky. Ti ale ztratily skoro veškerou svou moc. Moje vojsko mělo tisíce bojovníků, schopných se pozabíjet navzájem, kdybych k tomu dala rozkaz. To jsem ale nikdy neměla v úmyslu. Mým cílem byly armády jiných králů. Sjela jsem z hor a pokračovala dál. Cesta přes planinu nebyla nijak zajímavá. Jako vždy jsem se dívala na slunce. Čas jsem měřila podle pohybů nebeského tělesa. Po setmění jsem sesedla ze svého vlka. Zvíře by mohlo dojít bez potíží až do města. Chtěla jsem mu ale zkontrolovat zranění, které mu způsobil jeden z draků. Zadní nohy měl spálené na uhel. Ještě pořád jsem čekala nějaké problémy. Divím se, že ty rány přežil. Prošla jsem okolo něj a podívala se na rány. Všechno už porostlo srstí. Stále jsem ale cítila malé jizvy. Nikde jsem ale nenašla nic horšího. Znovu jsem nasedla

a vyjela na cestu. Blížila jsem se k hlavnímu městu lidské říše. Minaron bylo dříve největší město v Aganty. Toto prvenství jsem ale uzmula pro sebe, když jsem rozšířila temné město. Nikdo se teď nemohl měřit s mým sídlem. Projela jsem mezi prvními stromy a sledovala okolí. Pořád jsem čekala nějaký útok, i když se nenašel nikdo, kdo by se se mnou mohl měřit. Až na dvě výjimky. Temného elfa Gordil, o kterém teď nikdo nevěděl a dívky jménem Inna. Oba byli neznámo kde a chtěli mě zabít. Vyjela jsem ze skrytu stromů a měla na dohled první věže města. Viděla jsem první změnu. Před hradbami stálo lešení a nějaké stroje. Král stavěl nové části hradeb. Mám před očima asi začátek souboje mocných, čím město bude lepší. Panovník lidí nebyl na takové hry ale dost mocný. Jela jsem dál a dívala se na dělníky. Šlo jen o rozšíření hradeb, jako by očekávali nový útok. Nebyl ale už nikdo, kdo by ho mohl podniknout. Mohl král vědět víc než já?

Přijela jsem k bráně, kterou mi minotauři hned otevřeli. Vyjela jsem na, pro mě už známou, cestu. Pořád bych ale sama netrefila až ke královskému paláci, bylo tu velké množství cest, které se různě klikatily, a tak se nedalo odhadnout kam míří. Zavolala jsem jednoho vojáka, ten mi řekl, ať jdu za ním. Nesesedla jsem ze svého vlka a jela dva kroky od bojovníka. Nepředstavil se mi, ale mně to nevadilo. Šlo o jednoho ze strážných brány. Brzy jsme se dostali na dohled brány. Tam se mi můj průvodce uklonil a já dál pokračovala sama. Několik kroků a dorazila jsem ke strážím. Dva vojáci se mi uklonili a otevřeli bránu. Sesedla jsem z vlka a zvíře nechala běžet. Vrátil se ke mně, až ho budu potřebovat. Vešla jsem do paláce, stále tu byla bohatá výzdoba, i když jsem viděla několik nových věcí. Jeden z vojáků mě vedl do hloubi paláce, přímo ke králi. Prošli jsme po točitých schodech a vyšli do rozlehlé chodby. Poznávala jsem to místo, zde už byl sál, kde se obvykle panovník zdržoval. Průvodce mi otevřel dveře a já vešla. Modrý koberec končil u trůnu, kde jsem krále našla. Byl jako

starý pavouk. Usmála jsem se na něj a šla blíž. Pozdravila jsem se ním podáním ruky a sedla si na křeslo před ním. Pogratuloval mi k vítězství i k práci v temném městě. Zdálo se, že ví vše o nových budovách i o jeskyních pro skřety. Zdvořile jsem řekla, že se na boji taky podílel, i když jsem si myslela něco jiného. Nebýt mě zanikla by celá země v plamenech. Potlačila jsem nutkání vytasit dýku a bodnout ho do krku. Zatím jsem to udělat nemohla, ta chvíle ale byla blízko. Král vstal a přešel ke mně. Požádal mě, abych zůstala několik dní ve městě. V jeho tváři jsem vyčetla, že mu jde o něco jiného. Poznala jsem už dávno že se králi líbím a na tom se nic nezměnilo. Souhlasila jsem a vyprávěla králi o draku Lanbraxovi, který poslal ke mně své vojsko. Zpráva panovníka zneklidnila, přesvědčila jsem ho, že se nic zlého nestane. Zvedla jsem se a odešla do svého pokoje. Tentokrát jsem si všimla jiné výzdoby. Někdo si dal práci a místnost vypadala přepychověji. Ušklíbala jsem se, sloužící věděli že moje moc roste a připravily mi něco, co se ke mně hodilo. Samozřejmě tak jak si to představovali lidé. Sedla jsem si na postel a procházela si vším, co jsem zatím zažila. Lanbrax byl drak, jako každý jeho druhu na mě zaútočí, nenechá mou odpověď bez reakce. Lehla jsem si a odpočívala. Další den si mě povolal král města. Přišel jeden ze sloužících, starší muž s černými vlasy a řekl mi, abych přišla do trůnního sálu. Král na mě čekal dlouho. Nechtěla jsem přiběhnout na jeho zavolání, jako bych patřila k jeho sloužícím. Do boty jsem si zasunula malou dýku. Při nejbližší příležitosti ho bodnu do krku. Tím se dostanu do války s lidským královstvím. Dryády i elfové se vzbouří. Tento den tedy panovníka lidí ještě nezabiji. Musím to udělat s větším utajením. Jinak by to byla i má smrt. Šla jsem ale za mužem, který ještě neřekl vše, co chtěl. Otevřela jsem dveře a zastavila se až před trůnem. Opět jsem se s králem pozdravili podáním ruky a já si sedla na stejné místo jako u minulé schůzky. Král tentokrát vypadal nervózněji. Stalo se snad něco

špatného? Čekala jsem na jeho slova a mezitím si prohlížela obrazy na stěnách. Dávala jsem si ale pozor, abych se neotáčela na všechny strany. Nebylo by to příliš zdvořilé. Panovník lidí se dal do hovoru. Nejdřív si povzdechl a pak mi vyprávěl o mrtvé královně lidí. Pokaždé, když lidé mluvili o někom už dávno mrtvém. Vypadalo to že byl člověk bohem. Tolik krásy a moudrosti neměl nikdo žijící. Potlačila jsem nutkání skočit králi do řeči. Nakonec ale řekl něco, na co jsem odpovědět musela. Muž chtěl, abych se stala jeho manželkou. Miloval mě od první chvíle, kdy mě viděl ještě s mým snoubencem. Chtěla jsem skrýt údiv, ale nepovedlo se mi to. Něco takového jsem nečekala. Myslí mi prolétly vzpomínky z lidského života. Stála jsem v tomto sálu, vedle sebe jsem měla nějakého psa. Potom jsem opět viděla krále lidí. Muž čekal, co odpovím. Souhlasila jsem, stanu se novou královnou lidí. V mysli jsem viděla budoucnost, stanu se panovnicí další říše. V některém nestřeženém okamžiku krále otrávím a budu vládnout celé Aganty. Vrátila jsem se do své ložnice. Otevřela jsem dveře a chtěla vejít, v pokoji už ale někdo byl. Nejpodivnější bylo, že patřil k národu upírů, nikdy jsem ale neviděla znak, který měl na zbroji. Pro mě byl cizí. Počkal, až jsem zavřela dveře, a pak se představil, byl Krakos, posel právoplatné královny upírů. Řekla jsem, že vládkyní upírů jsem já, ale muž mi moje tvrzení vyvrátil. Ve sklepeních Minaronu žila upírka jménem Lijana. Čarodějka, která ovládala nejvyšší černou magii. Sedla jsem si a zeptala se, jestli bych nemohla ženu navštívit. Krakos kývl a řekl, že můžu hned. Společně jsme vyšli z místnosti. Udivilo mě, že upír nemířil k východu, ale hlouběji do paláce. Tím by se vysvětlilo, proč ho nezadržely stráže, nebo jak prošel i když byl den. Upír přišel k podlaze a několikrát dupl na jedno místo. Kameny se začaly sunout a otevřeli velký průchod. Sešli jsme ze schodů. Chodba už se nemohla více lišit. Všude jsem viděla jen černou a stříbrnou. Bylo jasné, kdo tu sídlí. Pořád jsem tomu nevěřila. Nikdy jsem neslyšela o královně upírů. Proto

jsem si myslela, že se jí stanu já. Teď jsem dostala rychlý úder. Věděl král o tom, co se děje ve zdech jeho paláce? Jak mohli upíři žít tak blízko lidí? Proč děti noci nezničily lidské království? Král byl přece jen pár kroků od nás. Tolik věcí a žádná odpověď.

2.Kapitola

Prošli jsme další chodbou a zastavili se před stříbrnými dveřmi. Krakos je otevřel a ukázal mi rukou, abych šla dovnitř. Nevešla jsem do velkého sálu, jen do malé místnosti, která připomínala spíše knihovnu. V rudém křesle seděla žena. Nevypadala jako nejvyšší vládkyně upírů. Bledá kůže byla bez vrásek. Spíš mně připomínala masku. Dlouhé černé vlasy byly propletené stříbrnými stuhami. Uklonila jsem se a představila se. Už ale ne jako královna upírů. Tímto titulem jsem se už pyšnit nemohla. Lijana se zvedla a přešla ke mně. Bez vysvětlení se dotkla mého čela. Cítila jsem chlad a čirou magii. Poté si znovu sedla a naznačila mi, abych si sedla vedle ní. Poté začala mluvit. Její říše ležela pod tou lidskou. Král o ní věděl a dokonce vyhledával její pomoc. To ona pomáhala lidem, když chtěli proklít mě i mou rodinu. Ona přinesla knihu, kde bylo kouzlo, které ze mě udělalo upírku. Před očima jsem tedy měla svou pomstu. Jedno bodnutí a budu opět nejmocnější mezi upíry. Jakoby mi Lijana četla myšlenky. Prozradila mi vše o magickém poutu, pokud zemře ona nebo král. Zabije kouzlo i mě. Ze dne na den jsem tedy ztratila vše. Nemohla jsem se pomstít, aniž bych zničila i sebe. Nemohla jsem porazit svou sokyni a stát se vládkyní upírů. Přišla jsem o všechno, byla jsem zase na začátku. Bez pozdravu jsem vstala a odešla. Musela jsem jít hned za králem. Dělo se tu něco, o čem jsem nevěděla. Panovník lidí se pojistil zvláštním kouzlem. Měla jsem být královnou lidí, tak jsem chtěla svůj život zpátky. Co byl ale můj život? Zůstala jsem stát před dveřmi trůnního sálu. Několik okamžiků jsem váhala, pak jsem rozrazila dveře a vběhla dovnitř. Král seděl pořád na svém trůnu. Jakoby se od doby, kdy jsme se rozloučili, nehnul z místa. Zeptala jsem se na Lijanu, jestli zná ženu, která se skrývá v paláci. Výraz v jeho tváři mi řekl vše. Vytasila jsem meč a přiložila ho muži ke krku. Z úst se mi vydral smích. Nezabiju nepřítel, abych tím

zabila i sebe. Skryla jsem meč a zůstala stát na místě. Vyprávě mi o upírce, která za ním přišla. Přerušila jsem jeho řeč a zeptala se na obraz, který jsem tu viděla před bitvou. Byl na něm král lidí a nějaký chlap. V očích panovníka se objevil smutek. Ten mladík byl jeho bratr, kterého jsem zabila. Sedla jsem si a přemýšlela o jeho slovech. Král měl bratra? Přemýšlela jsem dál. Příliš lidí jsem nezabila. Vraždila jsem skřety, gobliny ale ne lidi. Na knížete bych si vzpomněla. Muž mě několik okamžiků jen pozoroval. Pak se zvedl a odešel ze sálu. Zůstala jsem v místnosti a prohlížela si zbraně, které byly pověšené na stěně za trůnem. Některé pocházeli od skřetů. Špatně vykované meče a sekery. Další byly od lidí nebo elfů. Lépe vykované, ale pořád ne dokonalé. Viděla jsem i výtvary trpaslíků. Bez chybně vykované sekery, které byly ukázkou dokonalého umění. Národ z hor nepoužíval jemné ozdoby, i tak jsem tu ale viděla runy a různé znaky. Nic co by ale překáželo při boji, jak to občas dělávali elfové. Král lidí se znovu vrátil. Sedl si opět na trůn. Za ním přišli dva sloužící, jeden z nich nesl truhlici. Sedla jsem si zpátky do křesla a čekala. Jeden z mužů zvedl víko malé truhlice a podal ji králi. Ten vzal do rukou malý prsten a navlékl mi ho na prst. Byl to jen zlatý kroužek, na povrchu se táhly tenké stříbrné žilky. Nevěděla jsem, jak někdo mohl vytvořit tak jemnou práci. Žilky byli tenké jako pavučina. Došlo mi, co právě král udělal. Dal všem vědět, kdo je novou královnou a mě tím vzal možnost se bránit. Od teď čekal, že budu jeho ženou. Souhlasila jsem, ale můj souhlas znamenal i smrt krále. Jen si ho najde o něco déle než jsem zamýšlela. Musím přijít na to, jak kouzlo zrušit, abych zabila Lijanu i krále. Uklonila jsem se panovníkovi a odešla do svého pokoje. Před dveřmi stáli dva vojáci. To jsem si mohla myslet. Na každém kroku mě teď bude někdo hlídat. Jak snadno jsem ztratila svou moc. Mohla jsem být poražena v bitvě, to co se stalo ale bylo horší. Zničil mě muž, kterého většina lidí obdivovala. Musela jsem utéct a vyhlásit válku

králi. Můj plán byl jako vždy ukázkou rychlého přemýšlení. Neměla jsem ráda dlouhé plánování, při kterém člověk na nějakou věc zapomněl. Řešila jsem věci, až když se staly. Slovo „kdyby“ jsem ani nemohla slyšet. Sedla jsem si na postel a zakřičela. Poté jsem si stoupla za dveře. Do místnosti vtrhl jeden z vojáků a rozhlížel se, co se stalo. Kopla jsem do dveří a srazila vojáka na zem. Poté jsem dveře zamkla a přešla k omráčenému muži. Sklonila jsem se nad jeho tělem a tesáky ho kousla do krku. Okamžitě jsem ucítila chuť krve. Už jsem zapoměla jaká je to krása. Na poslední chvíli jsem se odtrhla od těla. Odemkla jsem dveře a druhému vojáku vyprávěla zmatenou historku o elfovi, který vrazil oknem do místnosti a přepadl mě. Při tom zabil i druhého strážného. Muž se podíval do místnosti a viděl mrtvolu svého společníka. Poté přešel k oknu a podíval se na ulici. Nikde samozřejmě nikoho neviděl. Nechala jsem ho odejít. Jeho kroky ani nedozněly a ze země se zvedal můj nový upír. Klekla jsem si k němu. Dnes zničíme Minaron. Vše zmizí v moři ohně. Jen jediné chci. Krále Aganty nesmí nikdo zabít. To samé s Lijanou. Nezabíjejte žádnou upírku. Přiveďte mi je do trůnního sálu. Upír věděl, proč mluvím v množném čísle. Slova patřila jemu i všem upírům, které stvoří. Dnes se království lidí otřese v základech. Moji mysl ovládli temní bohové. Přes oči jsem měla rudý závoj, který ve mně probudil něco, co jsem už dlouho necítila. Vyběhla jsem z pokoje. Můj upír se rozběhl směrem k východu z paláce. Doběhla jsem do trůnního sálu a vrazila do místnosti. Oba sloužící byli pořád na svých místech. Jednoho jsem kopla pravou nohou, dalšího jsem probodla mečem. Čepel projela masem i kostmi a probodla dokonce i kamenný sloup. Rychle jsem meč vytáhla a sledovala krále. Ten se ani nepohnul. Klid, který z něj vyzařoval, mě rozzuřil ještě víc. Necítila jsem žádný strach, jen chladnou sebejistotu. Přišla jsem k muži blíž. „Nemůžu tě zabít, mohu tě ale mučit. Díky magii budeš žít věčně a já se budu každé ráno dívat na tvou bolest“. V tu chvíli

jsem ucítila první známky strachu. Panovník si byl až moc jistý sám sebou. Já jsem ale na tom byla stejně. Myslela jsem si, že o králi lidí vím vše. Muž natáhl pravou ruku, do které mu jakoby sám od sebe vlétl jeden z mečů. Nevěděla jsem o magii, kterou král ovládal, nic. To mohla být jeho výhoda. Před sebou jsem měla muže, který ze mě udělal upírku a já ho nemohla zabít. Opravdu jsem ho ale měla v úmyslu mučit. Najdu si nějaké sklepení v mé říši a každý den tam buchu chodit, abych muže mučila. Do tváře se mi vkradl sladký úsměv. Udělala jsem první krok. Král se mé ráně mečem vyhnul, nakopla jsem ho levou nohou. Muž byl mocný ale mé rychlosti se rovnat nemohl. K tomu mu ani magie nepomohla. Do druhé ruky jsem vzala malou dýku. Zасыpala jsem nepřítele smršti ran. Ten se ale pokaždé vyhl. Další kopnutí a nový pokus o ránu mečem. Nohou jsem zasáhla krále do rozkroku. Mečem poté do pravé ruky. Jeho meč padl na kamennou podlahu. Vyhrála jsem první boj. Další výzva mě čekala venku. Odmotala jsem provazy se zbraní na zdech a spoutala jimi krále. Prošla jsem okolo něj a podívala se z okna. Po ulicích pobíhali lidé. Připadali mi jako slepice, kterým do kurníku vběhla liška. Upíři běželi za nimi a sráželi je k zemi. V tom chaosu pobíhali vojáci a snažili se dát tomu dole nějaký řád. Chtěli porazit nepřítele, který se nečekaně objevil uprostřed města. Mínon padne jako všechna města, která jsem navštívila se svou armádou. Tímto dnem lidé ztratí moc. Nastane věk upírů. Otočila jsem se ke dveřím a vyšla ven. Na chodbě nikdo nebyl. Vrátila jsem se zpět ke králi. Nechám své vojáky, aby město zničili. Já měla práci tady. Nechtěla jsem, aby mně muž unikl. Klekla jsem si před něj a dívala se na jeho tvář. Kdysi chladná maska se změnila. Cítila jsem strach, který ho šířal. Byl to krásný pocit. Opájela jsem se jím a téměř zapomněla na dění venku. Do mé mysli se ale vkradlo něco, co tam být nemělo. Jeden z upírů mi dal pocítit jeho pocity. Báł se lidských vojáků, kteří přicházeli. Znovu jsem se podívala z okna. Lidé dali dohromady obranu.

Směřem k paláci jelo vojsko jezdců. Příliš velké, než aby ho zadrželo pár mých upírů. Musela jsem utéct, krále tu ale nenechám. Nakopla jsem muže na podlaze a donutila ho, aby vstal. Viděla jsem překvapení v jeho očích. Neřekl ale nic. Snažil se pořád vypadat jako neporazitelný panovník. To už ale nebyla pravda. Prošli jsem chodbou a sešli z točitých schodů. Poté jsme sešli až bráně. Běželi k nám dva strážníci. V malém prostoru je porazím snadno. Vyskočila jsem do vzduchu a kopla oba téměř ve stejné chvíli. Mečem jsem poté rozsekla jednomu z nich hlavu. Na podlahu vystříkl proud krve. Dýkou jsem probodla druhého vojáka. Čepel mu projela hluboko do břicha. Král měl v očích hrůzu. Nejspíše poprvé viděl z blízka rychlost upírů. Lijana mu asi nikdy neukázala, jak mohou být děti noci rychlé. Popohnala jsem ho kopancem do zad a pokračovali jsme v cestě. Venku jsem cítila pach ohně. Upíři používali jeden způsob, jak rozhodnout boj. Pokud prohrávali, zapálili město nebo pevnost, kde bojovali. Tím zasadili nepříteli ránu, i když byli poraženi. Líbilo se mi to a tak jsem to upíry nechala dělat. Minaron se už přestavět nedal. Museli jsme ho proto vypálit do základů. Šla jsem dál k bráně. Nepřiznala jsem že hledám sama cestu dolů k bráně. Několikrát jsem se i přemáhala, abych krále nezabila. Bez něj bych byla už venku. Nebo bych se zapojila do boje. Tohle bylo horší. Pomalu jsme se sunuli k cíli. Nevěděla jsem ale, jak se dostanu zpátky do své říše. Bude to dlouhá cesta, když jsem musela brát ohled i na zajatce. Na koních jsme jet nemohli. Příliš snadno bych mohla svou kořist ztratit. Slyšela jsem zvuk bitvy i plameny, které ničily město. Všechno se slilo do krásného zvuku. Bylo to jako hudba. Tříštění budov, když se zřítily v plamenech. Vojáci ale byli až moc blízko a já se nemohla zdržovat na jednom místě. Dorazily jsme k bráně. Upíři ji otevřeli dokořán a povraždili i minotaury na hradbách. Pak ale odešli jinam, nebo je vojáci v tomto místě porazili. Vyšli jsme ven, naposledy jsem se ohlédla na budovy za mnou. Město

bylo krásné. Dokonalá ukázka toho, jak snadno se dá zničit něco, co tu mělo být daleko déle. Minaron mělo být ozdobou ještě několik tisíc let. Stačil ale jeden a to, co mělo přetrvat věky, ztratilo svou cenu i krásu. Znovu jsem vnímala pomíjivost času. Stačil jeden pohyb, jediný okamžik a mohla jsem se stát součástí nicoty. Jedno bodnutí mečem, nebo stačilo, aby někdo zabil krále, bývalou královnu upírů. Své panování si Lijana nezasloužila. Právě přišla o moc. Král, který jí dával ochranu, byl mým zajatcem. Ohlédla jsem se na hradby města. Okolo paláce jsem neviděla žádný kouř ani plameny. Vojáci ho tedy zachránili. Levá strana města ale byla v plamenech. Město nebylo zničeno, ale bylo oslabeno. Tím moje moc přeci jen vzrostla, i když mi nevyšlo všechno tak, jak jsem chtěla. Vedle mě se objevil můj bojový vlk. Nasedla jsem na něj a krále přivázala k obojku zvířete. Půjdeme pomalu, ale nemusím jít po svých. Pomalu jsem se blížila k začátku lesa. Najdu si útočiště u pavouků a zjistím i proč se nepřidali do poslední bitvy. Byla to zrada. Nejdřív jsem ale chtěla zjistit důvod. Projeli jsme pod prvními stromy a jeli dál. Král šel stále pomaleji. Nechtěla jsem, aby padl vyčerpáním, a tak jsem zastavila. Viděla jsem na něm únavu, ale nechtěla jsem mu cestu nijak ulehčit. On mi v životě vzal vše. Pomsta byla blízko a přeci tak daleko. Jedna rána mečem a byli bychom mrtví oba. K tomu ale nedojde. Mohla jsem být ráda, že jsem narazila na upírku. Pokud bych krále zničila dřív... Nechtěla jsem na to ani myslet. Hladila jsem svého vlka, pak jsem se vrátila do sedla a znovu jsme vyjeli. Nikdo nás nesledoval. Moji upíři zaměstnali lidské vojáky natolik, že ztratí naši stopu a svého panovníka najdou až v mé pevnosti. To už ale bude pro lidský národ pozdě. Pár upírů jejich vojsko nezničí. Moje armáda se postará, aby moji kořist ubránila. Nikdo mi teď nevezme mou pomstu. Přemýšlela jsem, co dál. Mohla bych zajet za králem Lambraxem a aspoň na čas si zahrát roli vazala. Přičilo se mi to, ale právě jsem uvrhla zemi do chaosu, který musí pro mě

skončit vítězně. Pošlu k drakovi posla a požádám ho o odpuštění za vraždu jeho kapitána. Nevěřila jsem moc tomu, že se mi to povede, ale chtěla jsem to zkusit. Projeli jsem lesem a zůstali stát u rokle, ve které by měla být hnízda pavouků. Seskočila jsem z vlka a pomalu po svahu sklouzla dolů. Poté jsem pokračovala po vyschlém korytě řeky, stejně jako když jsem tu byla naposledy. Udělala jsem jen pár kroků, když jsem uslyšela první cvakání, které pocházelo od obyvatel rokle. Předemnou se ukázal jeden z menších pavouků. Představila jsem se a mluvila o bitvě, ve které se měli objevit i oni. Netvor přede mnou nic neřekl, otočil se ke mně zády a pomalu se sunul ode mě. Nevěděla jsem, jestli mě vůbec slyšel. Čekala jsem dál. Za okamžik, který mi připadal jako celá věčnost, se do rokle sunul další pavouk. Tentokrát už to byl vládce tohoto území. Obří tvor mi teď naháněl hrůzu. Nechtěla jsem ale, aby to věděl a tak jsem začala mluvit o poslední bitvě, kde se jeho vojáci měli objevit. Řekl mi jen to, že měli sami problémy s lidskou armádou, a tak nemohli přijít na moje zavolání. Bojovali o zachování svého druhu. Takže král mohl za to, že jsem přišla o část svého vojska. Vyprávěla jsem mu ale o svých vojácích a zmínila jsem i pavouky. Nejspíš chtěl aby jeho vojsko bylo silnější a on pak mohl získat více moci. Jeho záměr se mu ale opět nezdařil. Musela jsem se usmát. Požádala jsem vůdce obřích pavouků, aby odešli s námi do nového města. Netvor souhlasil a volal své potomstvo. Vynesl mě zpátky k mému vlku, a pak jsme společně čekali na příchod jeho lidu. Při západu slunce jsme vyrazili. Obří těla se míhala okolo mě. Král vypadal vyděšeně. Bestie si ho ale nevšímalý. Pomalu jsme se blížili k našemu prvnímu cíli. Bývalá říše trpaslíků si už svoje jméno nezasloužila. Upíři ji celou přestavěli, ale nedali jí jiný název. Zdržovalo se tu už jen pár jedinců mého druhu. Několik dní tu počkáme, a pak půjdeme dál do temného města. Přiblížili jsme se k bráně. Za dobu, co jsem tu nebyla, se nezměnilo vůbec nic. Brána i hradby byly na místě. Ohlédla

jsem se a spatřila armádu stvůr. Pavouci za námi běželi ve větším počtu, než jsem myslela. Pořád to ale nebude stačit na to, abychom porazily armádu Aganty a draka. Nevěděla jsem, jak je král Landrax starý ani jak daleko dosahuje jeho moc. Nechtěla jsem ho ale podcenit. Mohlo by to mít pro mě smrtelné následky. Také ale mohlo jít jen o malé království a já mohla jeho armádu zničit už před svým městem. Teď bych ale na tom byla hůř. Stále jsem musela myslet na spoustu věcí najednou. Zastavila jsem u brány a obři nám ji jako vždy otevřeli. Vyjela jsem na hradby a sledovala zástupy pavouků. Boj u temného města by byl daleko lehčí, kdyby už tehdy byli na naší straně. Král zaplatí i za tohle. Sjela jsem zpátky na ulici a promluvila si se stráží. Nikde neviděli nic, co by vypadalo jako hrozba. Temného elfa Gordila se stále nepodařilo chytit. To mi na dobré náladě nepřidalo, ale nejspíše tuto noc k ničemu nedojde. U schodů do paláce jsem sesedla a vedla krále dál. Prošli jsme chodbou a zastavili se až v kruhovém sále. Kdysi jsem tu bojovala proti hordě trpaslíků. Teď to bude skvělé místo pro tak cenného zajatce. Připoutala jsem krále řetězy k podlaze a dívala se na něj. Majestát z něj už vyprchal. Já se ale dotknu jeho duše. Vzala jsem dýku a chtěla ho říznout do paže. Muž ale na poslední chvíli uhnul. Nakopla jsem ho a zkusila to znovu. Vyčerpání udělalo své, už se nemohl bránit. Rozřízla jsem rukáv jeho oděvu a prstem pomalu přešla po jeho ruce. Jak si tak starý muž zachoval kůži bez vrásek? To jsem nevěděla. Našel snad recept na věčný život? Nikdo nevěděl, kdy se narodil. Mohla to být tedy pravda. Pokud to tak není, musím mu prodloužit život magií. Nějaký temný kouzelník něco určitě bude mít. Pomalu jsem rozřízla jednu ze žil a krev nechala vytékat na podlahu. Nechtěla jsem se něčeho takového napít, a tak jsem se jen dívala. Sledovala, jak z krále uniká život. Vyšla nejspíše posla k temným elfům. Vyznají se v umění, které jsem neovládala. Nikdo neuměl stahovat lidskou kůži tak jako oni. Až se to naučím, budu každý den mučit muže

před sebou. Nakonec bude chtít, abych ho zabila. Takovou radost mu ale neudělám. Bude tu se mnou tak dlouho, dokud nenajdu způsob jak zrušit kouzlo, kterým mě spoutal. Do té doby bude mým hostem. Pokud se tomu tak dá říkat. Znovu jsem se ušklíbla a vyšla ven. Zavolala jsem dva upíří vojáky a vydala rozkazy. Jeden z nich půjde do království temných elfů. Další půjde do temného města a zjistí, jak daleko je bitva s dračím vojskem. Musela jsem několik dní být na jednom místě. Cestovala jsem už moc dlouho. Teď jsem chtěla prohledat archivy trpaslíků. Ne ty v paláci, ale ty ve sklepeních. Děti hor se o nich nezmínily. Podívám se, proč se nechtěli dostat k těmto svitkům. Sledovala jsem, jak vojáci odcházejí. Pak jsem zašla do jedné z postranních uliček. Věděla jsem přibližně, kde tyto archivy jsou ale to mi hledání neulehčilo. Trpaslíci měli pod svou říší bludiště chodeb, které mí upíří ještě neprozkoumali. Okamžik jsem litovala i toho, že jsem odmítla návrh pomoci od trpaslíků. Cena ale byla příliš vysoká. Ztratila bych tím spojence, a to jsem si nemohla dovolit. Štěňata vlkodlaků, to si mohli říci také o děti lidí. To bych možná neodmítla. Věděla jsem ale, co by s těmi tvory udělali. Potkala jsem vlkodlaka upraveného trpasličí magií. Byla to obří bestie, která měla v drápech jed. Moje cesta skončila před malými vraty. Byla zapuštěná do skály, takže byla špatně vidět. Pokud bych je nehledala, možná bych okolo nich i prošla. Otevřela jsem je a sešla po schodech, byla vyrobena pro nohy trpaslíků a tak jsem musela jít s opatrností. V paláci bylo všechno velké. Zdejší obyvatelé chtěli ukázat svou moc. Sem ale měli cestu najít jen trpaslíci. Ti tu ale nebyli. Nikde jsem neviděla nic živého nebo nějaké pochodně. Upíří mohli jít i ve tmě ale trpasličí oči potřebovaly nějaké světlo. Pokračovala jsem dál a našla další dveře. Za nimi byl archiv. Všechno bylo vyložené kamenem. Vzduch tu byl suchý. Byli jsme v podzemí, ale byly tu skvělé podmínky pro svitky. Tady by vydržely tisíce let. Četla jsem popisky, které měli usnadnit orientaci. Zápisy o

bitvách, životě v pevnosti a stavbě paláce. Nic, co by prozradilo něco zajímavého. Prošla jsem celou místnost a nenašla nic. Několik svitků popisovalo i tvory v Aganty. Zápisy o dryádách, elfech, lidech, upírech. Každý tvor, který se v zemi kdy ukázal, tu byl. Vzala jsem svitky k sobě a vyšla ven. Několik upírů se po mně zvědavě ohlédlo, nikdo mi ale nic neřekl. Vyšla jsem schody do paláce a našla si jednu z místností. Prázdné regály mi prozradily co tu dříve bylo. Trpaslíci neměli cit pro knihy, ale některé věci přeci jen zapsali. Nepoužívali své runy a písmo. Na své vlastní znaky postupem času zapomínali. Byla jsem ráda, jinak bych ze svitků nerozluštila jediné slovo.

Sedla jsem si do jednoho z křesel a hledala. Našla jsem zápis o říši temných elfů. Pátrala jsem dál, ale opět nic zajímavého. Zmínky o stahování kůží jsem našla, ale byly jen obecné. Žádný návod nebo něco takového. Budu si asi muset poradit sama. Položila jsem svou kořist z archivu a vrátila se do kruhového sálu ke králi. Vzpomněla jsem si na jeho bratra. Při mučení mi prozradí kdo to byl. Přišla jsem k muži a klekla si před ním. Sledovala jsem, jak se mu strach vrývá do očí i obličeje. Vzala jsem krátkou dýku a vzala si jeho paži. Čepelí jsem zajela do zpola vyléčené rány a znovu ji otevřela. Pomalu jsem prořízla kůži a dívala se přitom na obličej krále lidí. Nedal najevo bolest. Udělala jsem další řez, který byl kolmo k tomu minulému. Pak jsem nůž znovu dala do rány a začala kůži stahovat. Pomalu... pomalinku.

**

Kopyta koně drtila malé kamínky na cestě. Elfové nebyli běžným jevem ve městě lidí. Lombard ale nepatřil k vojákům. Byl to jeden z hlavních poslů rady světla. Skupiny lidí, která vládla v říši. Zneklidnily je poslední zvěsti o upírce Alii. Vypálení Minaronu byl podivný čin od někoho, kdo mluvil o míru. To nešlo jen tak přejít. Lidé byli spojenci a zničit

polovinu města, nepatřilo k aktu přátelství, nebo míru. Upíři byli bojovná rasa a nikdy jste s nimi nemohli jen tak vyjít. Proto bylo špatné, že se jedno z takových stvoření dostalo k tak velké moci. Lombard zastavil a ohlédl se na hranice vesnice, kterou právě projel. Lidé se po něm ještě ohlíželi. Jedno malé děvče na elfa nezakrytě zíralo. Jezdec se otočil a jel dál. Lidé ho nezajímali. Byli primitivní ve srovnání s lidmi světla. Bohové dobra je stvořili jako první. Dokonalejší než ostatní stvoření. Temní démoni poté stvořily své elfy. Bestie, které s lidmi světla neměly nic společného. Nikdy už nevznikne něco tak krásného. Lombard se blížil k hranicím upíří říše. Zdály viděl vysoké hory, které oddělovaly Aganty od země barbarů. Lidé se hor báli a nechtěli vědět, co je za nimi. Říkalo se, že tam zlo už dávno zvítězilo a vládne tam smrt a strach. Elf pohladil svého bílého koně. Zvíře sneslo únavu. Cesta ho ale dostala na pokraj sil. Proto byla potřeba zastavit i na tak nehostinném místě. Lombard zastavil u okraje lesa a sesedl. Nevěděl, co se mezi stromy skrývá, a tak se vyšplhal na nejbližší strom. Neviděl nic, co by znamenalo hrozbu. Proto se vrátil na zem a sedl si vedle koně. Vytáhl malou krabičku. Měl v ní dýmku. Svůj nejcennější majetek a malý pytlíček tabáku. Rozvazoval stříbrnou nit, když ho něco udeřilo do krku. Elf si pomalu osahával ránu. Poté spadl vedle svého koně. Probudil se a viděl stěny nějakého stanu. Nevěděl, kde je. Otočil se a chtěl vstát, před ním seděla nějaká žena. V náruči držela malé kotě. Malá šelma si ho zvědavě prohlížela, ale nepřišla blíž. Oči kočky byly skoro lidské. Lombard se představil a čekal na odpověď. Žena se jmenovala Inna. Více o sobě ale neřekla. Elf si sedl a čekal, jaké má s ním žena úmysly. Několik okamžiků na něj pouze hleděla. Pak prozradila, že hledá upírku Aliu. Měla by být někde v pevnostech v horách. Nevěděla ale přesně kde. Elf se podivil. Pokud od něj chtěla pomoci, stačilo to říct, a ne s ním takhle zacházet. Na ženě bylo něco nelidského. Jakoby zvířecího,

nevěděl ale co přesně. Nechtěl se ptát, jestli není čarodějka. Souhlasil ale s tím, že ji pomůže upírku najít. Chtěl zjistit, proč ji hledá i Inna. Začal vyprávět o svém poslání. Rada světla měla v úmyslu zlepšit vztahy s upírkou a zajistit, aby příště nevyplenila nějaké město elfů. Kolovaly i zvěsti o tom, že měla s králem osobní spory. Lombard nechtěl myslet na to, co s ním teď Alia provádí, pokud ho nezabila. Polovina měst ale byla zničená a v některých budovách se usídlili upíři. Vojáci chránily domy, ve kterých byli lidé a čekali na pomoc. Ta ale stále nepřicházela. Aganty se nořila do dalšího moře válek. Všichni se snažily o to, aby k něčemu takovému nedošlo. Na to ale bylo už pozdě. Nikdy neměli dopustit, aby upírka získala takovou moc. Inna ho celou dobu poslouchala, když domluvil, řekla jen, že vyrazí při příštím východu slunce a odešla. Elf vyšel hned za ní, ale už ji nikde neviděl. Nejspíše bude přeci jen čarodějkou. Zdejší lesy skrývaly spousty tajemství. Mohla patřit ke zdejším obyvatelům. Do některé malé vesničky, které si zatím nikdo nevšiml. Lombard zašel opět do stanu, lehl si na tvrdou zem a usnul. V noci ho někdo probudil. Cítil, jak se mu něco hýbe u nohou. Sedl si a viděl tu zvláštní kočku. Chtěl na ni sáhnout, ale zvíře uskočilo a vrhlo po něm vyčítavý pohled. Patřilo tohle k běžnému chování koček? Nikdy něco takového ještě neviděl. Pomalu se začal ke zvířeti přibližovat. Vypadalo to, jako kdyby si sním jen hrálo. Vždycky uskočilo, když byl téměř u něj. Svoje snažení brzy vzdal a lehl si zpátky na zem. Kočka zvědavě přišla k jeho obličejí. Pořád ale byla příliš daleko. Poté odešla ze stanu, jako by se nic nedělo. Elf se musel usmát. Tohle bylo zvláštní místo. Ráno se na to zvláštní zvíře zeptá Inny. Východ slunce pomalu rozzářil i stany, které byly mezi stromy. Lombard vyšel ven a prohlédl si malou vesničku. Nikde nic nenašel. Žádnou známku toho, že tady ještě někdo žije. Otočil se a uviděl Innu. Šla tiše, skoro jako elfka. Na sobě měla hnědý oděv, který ji ukrýval mezi stromy. Lombard k ní přišel a ptal se ji na zvláštní kočku. Dívka ale

neodpověděla, jen mu ukázala, aby šel za ní. Z jednoho stanu přinesla dva kožené vaky se zásobami a poté vyrazili na cestu. Elf jejich skupinku vedl. Zvláštní kotě držela dívka v náruči. Zvíře se ani na okamžik nepohnulo. Připomínalo sochu nebo dětskou hračku. Nikdy neviděl tak poslušné stvoření. Inna šla za ním a za celou dobu cesty neřekla ani slovo. V noci se zastavili a hned při východu slunce opět pokračovali v cestě. Před nimi vyrůstaly hory a první věže temné říše upírů. Pomalu se blížili k cíli, kde chtěli najít Aliu.

**

Muž konečně zakřičel. Usmála jsem se a dívala se na pruh kůže, který jsem odřízla. Věděla jsem, že by to temný elf udělal lépe, ale mně se to líbilo. Uřízla jsem kus látky s oděvu krále a zavázala mu jím ránu. Nedostala jsem z něj ani slovo, ale na výslechy budeme mít spoustu času. Prošla jsem kruhovým sálem zpátky na chodbu. Vešla jsem do své ložnice a lehla si na postel. Znovu jsem myslela na rozdíl mezi životem, když jsem byla člověk a nyní, když jsem upírka. Napadlo mě ale, že v celém Minaronu nikdo neviděl bývalou královnu upírů. Přitom moji vojáci vtrhli i do jejích sklepení. Musela uprchnout. Najdu ji a připoutám hned vedle krále. Budou opět spolu. Teď jsem musela získat na svou stranu Lambraxe. Drak na severu byl tím nejhorším, co se mi mohlo stát. Byl větší hrozbou, než jsem si zatím připouštěla. Vstala jsem a dlouho chodila po místnosti, pak jsem si znovu lehla a propadla se do stavu podobného spánku. Upíři nemohli usnout stejně jako lidé. Obě rasy nazývaly stejným slovem, rozdílnou věc. Odpočinula jsem si a vyšla ven. Ve stejný okamžik se vrátil i posel z mé říše. Spala jsem dva dny. To se mi ještě nikdy nestalo a nevěděla jsem, proč to přišlo zrovna teď. Bohužel jsem se neměla koho zeptat. Mohli by mi ale pomoci v temném městě. Žili tu i démoni, kteří byli starší než temné město samotné. Sešla jsem k bráně a vyslechla posla. Drak přilétl k naší bráně a chtěl se se mnou setkat. Zatím nezemřel ani jeden z upírů nebo

jakýkoliv můj voják. Štěstí se na mě usmálo. Mohu tedy ještě vyjednat vazalství s Lambraxem. Měla jsem už dva důvody proč jet do temného města. Udělala jsem dva kroky k paláci, když ke mně přiběhl můj bitevní vlk. Zvíře mi četlo myšlenky, jinak jsem si to nedokázala vysvětlit. Nasedla jsem a vyjela ven. Pořád musela myslet na to že jsem prospala dva dny. Co se ve mně změnilo? Patřilo to k životu upírů, nebo se se mnou něco dělo? Nevěděla jsem to, ale chtěla jsem co nejdříve najít odpověď. Pokračovala jsem v cestě a přemýšlela i nad dalšími věcmi. Moje říše na tom byla špatně, a to byla teprve na začátku. Dokážu udržet moc na věky? Minaron musím dobít. Hned jak se spojím s drakem. Z myšlenek mě něco vytrhlo. Přede mnou se zastavil nějaký jezdec. Velký černý kůň byl na planině vidět už z dálky. Muž, který na zvířeti seděl, mi byl povědomý. Vzpomněla jsem si, byl to dračí jezdec, kterému jsem zabila společníka. Setkali jsme se nedaleko hlavního města říše. V den boje se ale ztratil a já myslela že je mrtvý. Muž přišel pomstít draka, se kterým žil. Rozjel se s koněm přímo proti mně. Všimla jsem si jeho pohledu. Chtěl dobojovat naši bitvu až do konce. Nevěděla jsem, z jakého národa pochází, takže ani co od něj čekat. Dračí jezdcí pocházeli ze všech v ras v Aganty. Minaron mělo vojáky dobra. Bývalé temné město zase zla. Samotní jezdi ale byli spíše legendou a málokdy jste na ně mohli narazit. Za celý svůj život jsem potkala tři. Adrien, elfka, byla jednou z nich. Pobídla jsem bojového vlka, blížila se k novému nepříteli. Muž rychle vytasil meč. Zbraň měla úzkou, dlouhou čepel. Vyskočila jsem ze sedla a skopla jezdce na zem. Ten opět zmizel ve vysoké trávě, jen do té doby než se zvedl. Viděla jsem runy na jeho zbroji. Patřily elfům, ale bojovník přede mnou s nimi neměl nic společného. Obličejem to byl člověk. Magii ale ovládat může. Nejspíše by ji ale už použil. Znovu jsem zaútočila, ale protivník se mojí ráně opět vyhnul. Kopla jsem a zasáhla jeho rozkrok. Dýkou jsem poté bodla muže do krku. Chtěl se mi

pomstít za porážku.

3.Kapitola

Znovu jsem nasedla na svého vlka a dívala se na tělo přede mnou. Dračích jezdců bylo málo. Jejich život byl plný cest a zabíjení. Bývalý vládce zla v Aganty jich několik měl. Žádného jsem ale zatím ve městě nenašla. Projela jsem okolo poraženého soupeře a jela dál. Cesta mi nepřinesla nic dalšího, a tak jsem brzy byla na dohled brány. Obří jako vždy otevřeli vchod do města. Musela jsem co nejdříve do paláce a zjistit co se stalo. Rychle jsem projela dál. Zastavila jsem se až před vchodem do mého sídla. Sesedla jsem a šla ke skupince upírů, kteří na mě už čekali. Ihned mi začali vyprávět, co se poslední dny dělo. Bílý drak přiletěl i se svým vojskem. Všichni mluvili o jeho obří velikosti. Nikdo nikdy neviděl něco tak velkého. Jeho velikost převyšovala všechny draky, se kterými se zatím setkali. Šupinatec znovu vznesl nárok na moji říši, pak se ale opět vrátil do svých hor, aniž by někoho napadl. Vešla jsem už pomaleji do sálu a sedla si do čela stolu.

**

Rychlé kroky se nesly ozvěnou po celé chodbě. Skřetí náčelník dusal po kamenné podlaze přímo k nejvyššímu vládcí jejich národa. Někdo se odvážil vypálit jejich vesnici. Všichni byli pobiti. I ženy a děti. Po tolika letech míru opět přišla válka a krveprolití. Urgol v životě bojoval jen jednou. Při bitvě u bran temného města. Padlo mnoho bojovníků skřetího národa. Všichni si mysleli že teď bude opět klid. Národy na západě se ale hnuly. Útok přišel nejspíš od nich. Urgol zabušil na těžké dveře a pak otevřel. Marok byla bestie, které nebylo rovno. Byl o tři hlavy vyšší než jeho bojovníci. Jeho vzrůstu se vyrovnali jen jeho vlastní synové. Nikdo zatím jeho potomky nespočítal.

Vládce měl šedesát manželek. Patřily mezi ně elfky, lidské ženy a několik skřetích. Pro každou z nich byla čest sdílet lože s někým takovým. Skřetí bojovník se poklonil obrovi před sebou a mluvil o vesnici, která padla. Nikde nebyly stopy po tom, kdo něco takového udělal. Všichni ale zastávali názor, že to byli vojáci bílého draka. Bestie chtěla zabrat volné místo po porážce temného vládce. To skřetí nemohli nechat být. Panovník vstal a přešel k bojovníkovi. Na jeho čele se objevilo několik vrásek. Jeho národ nestárl, ale nebyli bez vady, jako elfové. Urgol udělal krok zpět, aby udržel vzdálenost od výše postaveného. Poté si vyslechl své posláni. Měl sestavit vojsko a zaútočit na říši bílého draka. Trpěli ho na svých hranicích už dost dlouho. Válka znovu začne, aby mohl přijít mír. Vládce skřetů Marok prošel okolo vojáků a vešel na chodbu. Jeho dupot byl slyšet už z dálky, a tak se jeho sloužící jako vždy snažili, aby je nebylo ani vidět. Nikdo nechtěl stát v cestě nejsilnějšímu ze skřetů. Kroky skončily před pokojem jednoho z generálů. To on svolá armády a povede útok. Urgolovi se zařaly ruce v pěst. Panovník opět měnil svoje rozhodnutí. To on si všiml vypálené vesnice a jako první o tom podal zprávu. Rognar byl jen voják. Nikdy neudělal nic, čím by se dobře zapsal u vládce jejich národa. Dveře se otevřely a bojovník si vyslechl slova svého krále, poté se uklonil a vyšel. Každý věděl, co se teď bude dít. Marok půjde do stájí, aby byl se svou smečkou bojových vlků. Šlo o rituál, který se udál před každým větším bojem. Teď půjde o zachování říše. Urgol chtěl jít do kováren, aby si nechal opravit zbraně. Na jeho mečích se časem vytvořilo několik věcí, které by tam být neměly. Nesmí ale chybět u takové bitvy. Proto vyplení všechno svoje zlato. Každý bojovník se bude snažit ukázat to nejlepší. Skřetí kovárny byly na jižním konci královského města. Existovala pověst o vytvoření kovárny. Prý ji postavili trpaslíci, tomu ale v této době věřil už málokdo. Horské vši se zavřely do svých jeskyní a zničily tím samy sebe. Temný vládce, který byl teď

už mrtvý, tam kdysi poslal draky. Žádný z nich se už nevrátil, ale také nepřežil žádný z trpaslíků. Lid Urgola se tak zbavil svých nepřátel. Skřet otevřel dveře kovárny a našel jednoho z kovářů. Statný skřet, který byl napůl člověk. To ale prozrazovala jen světlejší kůže. Jejich národ se často křížil s lidmi, elfy nebo trpaslíky. To zapříčinilo různorodost a jejich velký počet. Urgol podal kováři dva meče a malý váček se zlatem. Poté vyšel zpátky. Oprava věcí zabere čas a mezitím si sbalí věci. Bílý drak musí být šílenec. Skřeti zničí celou jeho říši a přitom mohl pokračovat mír, který by sloužil oběma stranám. Kdo kdy ale pochopí tyhle šupinatce? Staletí jen shromažďují majetek, a pak se něco stane a začnou bažit po krvi a válkách.

**

Lombard za celou cestu neřekl ani slovo. Musel ale vynaložit velké úsilí. Jen kdyby si ho ta kočka tak neprohlížela. Inna to zvíře držela v náručí, stejně jako matky drží své děti. Dívka šla stejně jako elfka. Nikdy neklopýtla na kamenitém terénu. Její kroky byli jisté, jakoby stála na rovné zemi. Bylo na ní něco zvířecího. Musím zjistit co, a to brzy. Tato otázka ho už delší dobu trápila. Neputuje jen s dalším z démonů? Neměl by dívku na místě zabít? Může být jen čarodějka na cestách. Neřekla mu, proč hledá upírku. Pomalu začali stoupat. Brána města už nebude daleko. Všude bylo plno života, ale i tak působila krajina depresivně. Tráva prorůstala mrtvými rostlinami. Nové stromy, které bojovali o místo s těmi už dávno uschlými. To všechno viděly oči elfa. Lidé by se nad něčím takovým nepozastavovali. Prostě by jen prošli a pokračovali dál za svými záležitostmi. Tím se nedokonalé odlišovalo od dokonalosti dětí světla. Elfové vnímali spousty věcí, které zůstali lidem skryté. Před zvláštní trojicí se otevřela poslední část cesty. Volný prostor, který na druhé straně končil bránou a

částmi hradeb. Na ochozech přecházeli skřeti a nižší druhy démonů. Přímo před vchodem postávali dva obři. Mrtvolné pohledy a světlá kůže dávali všem vědět, kdo před nimi ve skutečnosti stojí. Byli to upíři, nejvyšší a nejsilnější, jací kdy mohli vzniknout. Nikdo jiný nesměl strážit bránu říše upíří královny. Elf na okamžik sklonil hlavu, jako by se chtěl uklonit. Na poslední chvíli se ale stal opět pánem svých smyslů a zvedl pohled k hradbám. Všichni tři přešli k obrům a řekli jim cíl své cesty. Jeden z obrů jim oznámil přítomnost královny v říši a pustil je dál. Zvláštní kočka, která byla zatím v náručí dívky, seskočila na ulici a zmizela ve zmeti budov. Inna ani slovem nevysvětlila počinání zvířete, a tak pokračovali dál. Lombard si čím dál tím víc začínal myslet, že mu něco utíká přímo před očima. Ve městě mohli takové zvíře snadno zabít. Skřeti se nezastaví před něčím takovým, jako je obyčejná kočka. Inna ale nejspíše věděla co dělá, a tak oba pokračovali dál hlavní ulicí. Ta se různě klikatila, nikdo neviděl na cíl. Palác královny, který z poloviny mizel ve skalách. Nikdo neviděl jeho skutečnou velikost. Elf začal být čím dál tím víc neklidný. Z celého města sálalo zlo. Bylo všude, v každém kameni, v každé částě vzduchu, který dýchali. Dívka tohle necítila, ale pro Lombarda to tady bylo peklem. Nemohl se dočkat, až si promluví s Aliou a skončí tohle všechno. Elfové ale nemohli riskovat svoji záhubu. Pokud by upírku napadlo to samé, co v Minaronu. Dvojice strávila celý den na cestě, než uviděli cíl své cesty. Palác byl jako pomník všeho zla kolem. Pomalu přešli k bráně a zabušili na bránu. Otevřeli jim skřeti a zavedli je dál chodbou přímo do prostor paláce.

**

Seděla jsem u stolu a čekala na příchozí. Zanedlouho by měli přijít kapitáni armád a vymyslet kam dál. Museli jsme sestavit malý oddíl a vyrazit za drakem. Byla jsem královnou upírkou.

Jméno „Alia“ znali po celé Aganty, a přesto jsem si nemohla poradit s jedním drakem. To, co ale vyprávěli moji skřeti, bylo špatné. Šupinatec musel být starý už celá staletí, aby dorostl takových rozměrů. Jeho pancíř bude tvrdý. Nemusel by jím projít ani Meč Titánů. Nechtěla jsem to ale jen tak zkoušet. To by mohlo znamenat moji porážku. Něco tak mocného nemůžu ani obrátit na svou stranu. Do sálu přišli tři skřeti. Kapitáni jedné části vojska. Zvedla jsem se ze židle, když jsem spatřila kdo jde s nimi. Elf a žena, kterou bych nejraději na místě zabila. Inna v klidu přešla a sedla si po mé levici. Nepředstavila se, ale nejspíše věděla, že to ani dělat nemusí. Žena, která mi svedla mého druha a donutila mě ho zabít. Ztratila jsem kvůli ní svou lásku. Ona teď ale přišla a chovala se, jakoby k ničemu nedošlo. Zatím se pokusím o to samé a zabiji ji ale hned, jak prozradí důvod proč přišla do mé říše. Taková drzost není jen tak. Její poslední slova. Poté ji budu mučit stejně jako krále Aganty. Inna představila elfa, který s ní přišel. Lombard, vyjednaváč z řad elfí říše. Znamenalo to, že se i tak pyšná stvoření bojí mé moci. Dobré znamení, které musím využít. Dívka pokračovala ve své řeči. Sama mi přišla nabídnout pomoc. Ne jen svoji, ale celého svého národa. Její rodina byla mrtvá, ale na jihu existovala říše kočičích démonů. Tisíce vojáků, kteří chtějí sloužit upíří královně. Chtěli se podílet na nové říši, ve které budou mít i oni své místo. Jako na vyjednavče se na ni stahovalo právo volného odchodu. Mohla jsem tedy udělat dvě věci. Zabít ji na místě a ztratit tím tisíce vojáků. Nebo ji nechat odejít a získat tím vojsko proti drakovi. Nebylo nic lehčího, než zničit celý jeden národ. Kočičí démoni byli stejně jako Inna zákeřná stvoření. Nikomu z nich nebudu věřit. Můžu je ale využít a přivodit jejich zánik. Třem sloužícím jsem řekla, aby zavedli Innu do jejího pokoje. Poté jsem se otočila k elfovi. Dívka jen neochotně vstala a odešla. Nechtěla ale ohrozit svoje jednání. Lombard poté začal mluvit. Národ elfů by mi chtěl nabídnout více než obyčejné

spojenectví. Slyšeli o mé moci a chtěli mi dát záruku pomoci. Dál jsem poslouchala jeho slova. Byla plná strachu. Ať se stalo cokoliv, báli se elfové o svou vlastní existenci. Po další záplavě slov jsem poznala pravdu. Dozvěděli se o Minaronu a nechtěli, aby jejich vlastní říše dopadla stejně. Všechno se vyvíjelo tím správným směrem. V oddílu, který vyrazí, půjde Lombard, já a Inna. Musím najít způsob jak dívku nepozorovaně zabít. Tak ale, aby její lid šel za mnou. Elfové mě budou následovat ze strachu. My tři budeme těmi, kteří zničí bílého draka. Armáda poté porazí jeho vojsko. My ale musíme zaútočit u zdroje. Tělo nezničíte, pokud mu usekáte prsty. Musíte mu uříznout hlavu. Jeden ze sluhů mi přinesl mapu Aganty. Od temného města půjdeme do bývalé říše trpaslíků, která byla mou pevností. Poté dál až k lesům elfů a poté daleko do pouští na jihu. Tam nás Inna dovede ke svému národu. Pak se vrátíme sem a budeme pokračovat v cestě do říše za horami. Mapy země na severu jsme neměli. Zatím tam neputoval nikdo aby něco takového vytvořil. Rozloučila jsem se s elfem a šla znovu spát. Byla jsem unavená vším tím okolo. Chtěla jsem vyhledat nějakého léčitele, to ale mohu udělat, až se vzbudím. Všichni počkají na to, až budu já připravená jít. Nikdo si nedovolí dávat mně rozkazy. Udělala jsem několik kroků chodbou a vešla do svého pokoje. Naposledy jsem si pamatovala, jak si lehám na postel. Poté jsem se probudila ještě ve své zbroji. Únava ze mě opět spadla. Na dveře někdo bušil. Na místě probodnu vojáka, který se opovážil mě budit. Rozrazila jsem dveře, stál tam jeden ze skřetů a celý se klepal když mě viděl. Řekl mi, že jsem spala opět dva dny. Báli se, co se stalo, ale dveře pokoje byly zajištěné na závoru. Děkala jsem to kvůli temnému elfovi, který přísahal že mě zabije. Stále nikdo nevěděl, kde se muž nachází. Neřekla jsem už ani slovo. Prošla jsem okolo vyděšeného skřeta a vyšla ven z paláce. Věděla jsem o budově, kde jsem často viděla čaroděje. Scházeli se tam, ale nevěděla jsem jestli nějaký v domě žije. Přešla jsem ke dveřím a zabušila na ně.

Otevřel mi malý goblin a pozval mě okamžitě dál. Majitel domu mi přišel vstříc. Vysoká postava v černém plášti, který skrýval vše o svém majiteli. Přes hlavu měl čaroděj černou kápi. Jen podle hlasu jsem poznala, že jde o muže. Zeptala jsem se, jestli se vyzná v léčitelství. Po odpovědi jsme prošli úzkou chodbou a sedli si v malém pokoji. Všechno okolo mě bylo černé nebo temně rudé. Viděla jsem polici, kde bylo několik sklenic s pijavicemi. Řekla jsem čaroději o svém problému. Dříve jsem nespala několik dní a teď prospím dva dny. Ptal se mě na poslední souboj s magií. Sama jsem nevěděla, kdy to bylo. Muž si povzdechl. Znělo jako poslední výdech umírajícího. Natáhl ke mně bledou ruku a sáhl mi na břicho. Nejdříve jsem ho chtěla za takovou drzost potrestat. Jednal se mnou, jako bych byla jen obyčejný voják. Něco mě ale zadrželo, chtěla jsem zjistit co se se mnou děje. Řekl mi, abych si sundala zbroj a ukázal mi na nízký stůl. Sundala jsem si oděv a lehla si na dřevěnou desku. Muž ke mně přišel. Neviděl ale nic neobyčejného. Poté dal nade mě obě ruce. Vycházelo z nich zlaté světlo. Jakoby se mi v břiše něco hnulo. Byl to podivný pocit. Opravdu jsem cítila něco ve svém břiše. Čaroděj skončil a řekl mi, abych se znovu oblékla. Poté se mě zeptal co jsem cítila. Řekla jsem mu o svém pocitu. Sundal si kápi a já viděla jeho tvář. Bledá kůže, černé oči a úzké rty stejné barvy. Pohlédl na mě a položil mě svou poslední otázku: „Víte, že budete mít dítě?“ Nedala jsem najevo zděšení, i když ve mně všechno křičelo. Jsem přeci upírka. Nemrtvá, kterou při životě drží jen magie. Hned jsem vzpomněla na Jolosina a řekla o něm čaroději. Mohlo ještě aspoň něco z něj dál žít. Muž mi ale mou domněnku vyvrátil. Dítě s upírem může mít jenom silný démon, který překročil hranice živého světa. Napůl žije zde, ale jeho část je i v druhém světě. To je to jediné, co dovolí nemrtvé, aby počala živé dítě. Znovu jsem byla zmatená. Já ale nikdy nic s jakýmkoliv démonem neměla. Vždy to bylo jen s upírem. Poté mě ale něco napadlo. Dalším mužem, který kdy

se mnou sdílel lože, byl můj snoubenec. To ale bylo příliš dávno. Dítě bych od té doby porodila. Rozloučila jsem se s čarodějem a vracela se do svého paláce. Nikdy jsem neztratila vědomí. Nespala jsem ale nikde, kde by byli démoni. Na několik okamžiků jsem se zastavila. Existovalo jedno místo, kde jsem byla a kde se vyskytovali i takoví démoni. Pár dní, co jsem strávila ve starém temném městě. Tenkrát tu byli okolo démoni. Mohl jeden z nich přijít v noci do mého pokoje? Samozřejmě mohl, nic mu v tom nebránilo. Čas by tomu i odpovídal. Jak můžu ale vypátrat něco takového? Mám se dítěte zbavit? Démon k tomu musel mít nějaký důvod. Musím přijít na to, jaký. Zatím jsem neměla žádné problémy a mohla jsem beze změn pokračovat ve svých plánech. Pokud se ale objeví cokoliv jiného, než je delší spánek, nechám se o dítě připravit. Otevřela jsem bránu paláce a prošla chodbou. Je jedno místo, kde bych mohla najít odpovědi na další své otázky. Musely tu být prostory, které měl temný vládce jen pro sebe. Tam můžu najít odpovědi o jeho původu. Pokud sepsal něco jako deník, nebo zápisy o jeho rodu. Šla jsem hlouběji do paláce a otevřela obří černé dveře. Našla jsem ale jen postel, držák na brnění a další podobné věci. Nic osobního. Vypadalo to, jako by vládce ani osobní život neměl. Postel byla tvrdá. Nedovolil si žádný zbytečný přepych. Cítila jsem se podivně, když jsem se dostávala ve svém pátrání až tak daleko. Vždy jsem muže vnímala jen jako tyrana, který seděl na svém trůnu a velel armádám. Teď jsem ho ale poznala jako živou bytost, která měla svůj život. Měl někdy i rodinu? Vzpomněla jsem si na slova krále. Napadla mě zvláštní myšlenka. Tvrdil, že jsem mu zabila bratra. Já ale neviděla žádného knížete. Až na jednoho. Samotného temného vládce. Celou dobu jsem byla slepá. Se mnou i všichni lidé okolo. Oba byli bezejmenní. Bez jakýchkoliv příbuzných. Nikdo nevěděl, odkud král lidí přišel, kde se narodil. Existuje ale někdo, kdo by mi mohl na otázky odpovědět. Pobočníci bývalého vládce temného města. Po

převzetí říše se stáhli do svých domů a nevycházel. Nechtěli se podílet na ničení děl jejich vládce. Muže, kterému byli nejbliže, ze všech jeho vojáků. Zavolala jsem Innu a Lombarda. Co nejdřív vyrazíme a cestou rozpletu lži krále lidí. Dívka rychle sbalila svoje věci, ale elf se dlouho zdržoval ve svém pokoji. Raději jsem nezjišťovala co v místnosti dělá. Elfové jsou zvláštní národ. Čekali jsme na muže na jedné z chodeb. Nemluvila jsem s dívkou. Nechtěla jsem, aby si myslela, že jsem zapoměla na její zradu. Nevěnovala jsem jí ani jeden pohled. Lombard dorazil, nenesl nic, co by vysvětlilo jeho zdržení. Bez vysvětlení se postavil vedle nás a němě nás vyzval, abychom vyrazili. Vyšli jsme bránou a pomalu prošli temným městem. Procházet jím bez koní, bylo na delší čas. Trvalo nám celý den, než jsme viděli bránu. Obři nám ji otevřeli a nechali nás projít. Nikde jsem neviděla dítě Inny. Modlila jsem za to ke svým bohům, aby bylo mrtvé. Nesnesla bych, kdyby držela v náručí důkaz své zrady. Pořád jsem přemýšlela, co se stalo s jejím dítětem. Nechtěla jsem se ale ptát jí. Počkala jsem na okamžik, kdy jsme scházeli do údolí pod městem. Elfovi se samozřejmě trochu ulevilo. Stačilo, aby opustil zdi mé říše. Neměla jsem sním ale soucit. Za jeho pocity mohla jen pýcha jeho národa. Hrát jsem ale uměla skvěle. Pustila jsem se do hry s nenáviděným stvořením. Najednou jsem byla královnou upírů, která chápe jeho špatné pocity. Srovnala jsem s ním krok a stěžovala si na své temné dědictví. Elfa jsem ale příliš neposlouchala. Zeptala jsem se ho na Innu. Vyprávěl mi o stanové vesnici. Musel mít na mysli starý tábor alchimů. Poté vyprávěl o cestě do mé říše a podivné kočce. Zvíře dívku provázelo až ke zdem města, pak se ztratilo mezi domy. Zalitovala jsem, že jsem ho nezeptala dříve. Inny potomek teď byl v mém městě a já nevěděla proč. Nic dobrého z toho ale nevznikne. Dívka chtěla pomstu, stejně jako já. Obě nebudeme moc dlouho ve své blízkosti v míru. Udělala jsem několik rychlejších kroků a celou skupinku vedla. Sešli jsme z

hor okolo města a šli po holé planině. Před námi byli jen výběžky lesa alchimů. Museli nás vidět hejna ptáků na obloze. Orli a supi, kteří tu žili, krmili se na zabitých nepřítelích. Jejich obživa ale poslední dobou nepřicházela. Proto brzy odletí jinam. Nejspíše do zemí skřetů, kde válka byla každodenní záležitostí. Aspoň se tak vyprávělo v Aganty. Viděla jsem tyto země jen na několik dní a neřekla bych, že to tam vypadá tak, jak se říkalo. Lidé a elfové tam byli jen otroci, jinak se ale země příliš nelišila od Aganty. Západ slunce zakryl dívce a elfovi pohled do dálky. Já ale viděla lépe. Po obloze létali netopýři. Černá stvoření s tmavou srstí a blanitými křídly. Vyprávělo se o nich až příliš pověstí. Mě se zvířata líbila. Měla v sobě svoje kouzlo. Celou noc jsem šli, k ránu jsme ale museli udělat krátkou přestávku. Inna nevydržela už další pochod. Pokud by s námi nebyl Lombard, nepohlížela bych na její únavu. Nechtěla jsem ale další spory a tak jsme se zastavili. Dívka si lehla na zem a usnula. Přešla jsem k ní a dívala se na její vyzáblou postavu. Pořád měla ve tváři vzdor, který ale pomalu pohasínal. Nahrazovalo ho něco jiného. Znovu jsem začala přemýšlet nad jejím dítětem. Která matka by svého potomka nechala na takovém místě? Ani já bych to neudělala. Pravou rukou jsem pohládila své břicho. Nepoznala jsem žádnou změnu. Pořád jsem ale cítila ten zvláštní pocit, který ve mně kouzelník způsobil svou magií. Jasněji jsem cítila pohyb uvnitř sebe. Od té doby jsem ale na to nemyslela. Nesmí mi to bránit ve vytvoření mé říše. To se raději dítěte zbavím. Hned se mi ale v mysli objevily pochyby. Raději jsem si lehla a usnula. Vzbudil mě až Lombard. Třásl se mnou a něco mi říkal. Trvalo mi ale delší čas, než jsem pochopila, co mi říká. Nikdy jsem jako upírka takový pocit neměla. Vstala jsem a vyrazili jsme na další část pochodu. Tráva pod našima nohama se neměnila. Chtěli jsme projít volnou krajinou, abychom spatřily jakékoliv nebezpečí už z dálky. Samozřejmě to znamenalo i to, že každý uvidí nás. To mi ale starosti nedělalo. Aganty neměla pro mě

žádného soupeře. Zabíla jsem draka, žádný voják mě už nezastaví. Existoval jen jeden, který mě mohl porazit. Bílý drak na severu. Pomalu jsme pokračovali v cestě. Elf se rozhlížel okolo sebe. Jen Inna šla klidným krokem. Šla jsem těsně za ní a zkoumala každý její pohyb. Pravou rukou jsem přejížděla po svém meči. Jak ráda bych jí ho bodla do zad. Dny ubíhaly a my se přiblížili k mojí pevnosti. Obři před námi otevřeli bránu a nechali nás vejít. Rychle jsem přešla hlavní cestou k mému paláci. Lombard za mnou přímo běžel. Chtěla jsem jít ke králi a dozvědět se víc. Musela jsem vědět všechno o jeho bratrovi. Upíři zadrželi Innu a elfa u dveří. Poznali, že v této chvíli budu raději sama. Nemusli vědět, koho tu vězním, i když o tom možná už slyšeli. To jsem nevěděla. Klekla jsem si ke svému zajatci a vytáhla dýku. Pokud mi neřekne vše, co chci vědět, můžu ji kdykoliv použít. Zeptala jsem se na jeho bratra. Podíval se na mě kalným pohledem. Slyšela jsem tichý smích. Během věznění se ho pomalu ale jistě zmocňovalo šílenství. Zatemnilo mu rozum. Zatím ale nemusel projít příliš velkým mučením. Čepelí jsem přejela muži po pravé ruce a opatrně rozřízla kůži. Poražený král lidí zasténal a začal mluvit. Díval se přitom na jedno místo na ruce. Na to, kde jsem mu naposledy odřízla kousek kůže. Holé maso byl důkaz mého jednání. Pomalu jsem z něj po kouskách zjišťovala vše o jeho rodině. Musela jsem ale přejít jeho okázalé vyprávění. Vnímal mě jen napůl. Jeho matkou byla šamanka Mata Nath. Měla za svůj život tři děti. Dva syny a dceru. Jeden ze synů byl člověk, ten druhý byl ale démon, po svém otci. Čekala jsem, co dalšího mi řekne a přemýšlela nad tím co už prozradil. Patřil tedy ke straně zla? To nemohla být pravda. Muž, kterého všichni obdivovali a který vládl lidem. Dále mluvil o svém bratrovi. Opravdu jím byl, teď už mrtvý, vládce na severu. Ani jeden z bratrů nedostal nikdy jméno. Pouze sestra si říkala Rantja. Nikdo už ji ale dlouho neviděl. Vlastní sourozenci nevěděli, jestli stále ještě žije. Její jméno mi ale bylo povědomé. Musela

jsem ho už někdy slyšet. Využila jsem stavu mého vězně a zeptala se ho na kouzlo, díky kterému jsem byla stvořena. Nejdříve muž pomalu a klidně vydechl. Jako by chtěl získat nadřazenost, kterou už dávno ztratil. Musela jsem opravdu nejdříve zrušit kouzlo, které bránilo život jeho i upíří královny. Odešla jsem z místnosti a přemýšlela o Rantje. Zjistila jsem jednu věc. Vše se více zamotávalo. Nic se nevysvětlovalo a můj život byl tím horší. Vrátila jsem se zpět do města a hledala Lombarda a Innu. Oba stáli u jednoho z domů a bavili se se třemi upíry. Přešla jsem k nim a opět jsme vyrazili. Mí vojáci přivedli tři koně. Chtěla jsem, abychom v cestě postupovali rychleji. Nasedli jsme a jeli jsme zpět k bráně. Už zdaleky jsme slyšeli divoké vytí a křik. Popohnala jsem zvíře na kterém jsem jela. Někdo se nás odvažoval napadnout. Rychle jsem se zvířete se skočila a vyběhla po schodech na hradby. Nepřátelé byli lidé z Minaronu. Mezi nimi se ale pohyboval ještě nějaký jiný národ. Černé zbroje a přilby, které skrývaly hlavy vojáků. Napadlo mě jen jedno. Jsou to další upíří. Sluhové poražené královny. Brány mé pevnosti se otevřely. Na lidské vojáky zaútočili pavouci. Nepřátelé se neměli jak bránit proti takovým zplozencům zla. Čekali skřety, upíry nebo vlkodlaky. S tím si uměli poradit. Nechala jsem svého koně běžet a nasedla jsem na svého bojového vlka. Projela jsem mezi obřimi těly a sledovala pobíjení lidského vojska. Co vyhnalo poslední zbytek lidí do boje? Proč jim nepomohly dryády? Další otázky, na které ale najdu brzy i odpověď. Hledala jsem vůdce nepřátel. Na kraji lesa stála osamocená postava. Přes hnědou zbroj měla přehozený černý plášť. Obličej zakrývala kapuce. Jela jsem blíž a vyzývavě jsem pozdravila zdviženou rukou. Postava jela proti mně. Poznala jsem, že jde o nějakou ženu. Nejspíše přijela sama královna upírů. Chtěla poslední boj, při kterém zabije ona mě, nebo já ji. Tím by skončila vláda zla. Její smrtí bych zpečetila i svůj osud. Ona ale neměla co ztratit. Veškerou moc jsem jí sebrala já. Zničila jsem její město a uvěznila krále.

Už neměla vůbec nic. Sesedla jsem z koně a vytasila meč. Žena proti mně také sesedla a vytasila svou zbraň. Stály jsem proti sobě a čekali na první tah soupeře. Upíří královna stála klidně. Stále jsem jí neviděla do obličeje. Neměla magii elfů, která by ji chránila před sluncem. Zkusím použít její nevýhodu pro sebe. Nic jí nechránilo před tím, aby ji spálily sluneční paprsky. Bodla jsem rychle mečem. Moje rána ale proťala jen vzduch. Boj pokračoval a já poznala, že mohu i prohrát. Stáli proti sobě dva upíři. Stejně rychlí a stejně krve. Znovu jsem bodla mečem a druhou rukou sáhla po kapuci. Povedlo se mi ji stáhnout. Královna ale nechtěla riskovat. Viděla jsem jen masku, která chránila obličej a krk. Věděla, že na ni může někdo zaútočit. Čekala na mě, chtěla mě zabít. Zasmála jsem se a znovu bodla. Kopla jsem pravou nohou a srazila královnu na zem. Žena zaúpěla, ale až moc rychle se znovu zvedla na nohy. Zavolala jsem na svého bojového vlka. Upírka se jeho tesákům vyhne ale ztratí pozornost. Tlama bestie prolétla vzduchem. Rychle jsem bodla. Na poslední chvíli jsem ale dráhu čepele změnila. Nemohla jsem upírku zabít. Málem jsem na to zapomněla. To se mi už nesmí stát. Nasedla jsem na své jezdecké zvíře a vracela se k bráně. Už jsem věděla, o co královně šlo. Chtěla, abych ji zabila a zničila tím i sebe. Tušila, že se jako mladá upírka nechám snadno svést. Chybělo málo a splnila bych její plány. Vyrasila na sebevražedný boj a málem uspěla. Projela jsem bránou a otočila se. Viděla jsem královnu, jak nasedla zpátky na koně. Boj ještě nebyl u konce. Vrátila jsem se do města a hledala alchimy. Našla jsem jednoho z nich. Odstřeloval vojáky s pomocí malé foukačky. Zavolala jsem ho k sobě a zeptala se ho na sítě, které jejich národ používal. Malý goblin seběhl ze schodů a proběhl mezi domy. Zanedlouho jsem spatřila skupinku alchimů. Vlekli s sebou velkou síť, kterou hned roztáhli. Poté se mě ihned zeptali, kdo je cíl. Vrátili jsme se na hradby a já jim ukázala upíří královnu. Všichni na mě kývli a vybírali si místo, odkud síť hodí. Usmála

jsem se, už brzy budu mít lidské panovníky u sebe. Stanu se nejmocnějším stvořením v zemi. Chybělo málo a o tohle vše bych přišla. Alchimové ale nemohli svůj pokus uskutečnit. Upírka byla příliš daleko od hradeb. Vyjela jsem zpátky na bojiště a svým mečem zabíjela lidské vojáky. Spatřila jsem upíry, kteří seskakovali z hradeb, přímo na záda lidí. Poté zabořili svoje tesáky a vysáli svou kořist. Brzy moje armáda opět vzroste. S divokým smíchem jsem probodla nějakého muže a jela dál. Voják se skácel na zem. Z rány na břicho vystříkl proud krve. Můj bojový vlk projížděl řadami mrtvých. Viděla jsem západ slunce, už brzy ztratím jednu ze svých bojových výhod. Lidé už ale byli téměř poraženi. Nejspíše šlo o poslední vojáky, jaké ještě Minaron měl. Porazím bílého draka a pak zničím poslední odpor lidí. Bojovali jsme dál, všichni věděli kdo brzy zvítězí. Spatřila jsem vojáky nepřátel, jak prchají do skrytů stromů. Viděla jsem ale i vlastní bojovníky. Ti útočily s čím dál tím větší silou. Upíří královna přijela blíže k hradbám. Viděla jsem nad sebou rychle letící stín. Královna zmizela mezi bojujícími vojáky. Rozrazila jsem řady nepřátel a spatřila ji ve špíně u mých nohou. Kůň ležel vedle ní a zmítal se ve smrtelných křečích. Kopyta létala vzduchem v posledním boji o život. Prikazovala mu to jeho přirozenost. Královna se zvedla ale síť jí bránila v tom, aby se postavila na nohy. Rychle jsem chytila provaz na konci sítě a trhla jsem. Oka se stáhla a žena spadla na zem. Přivázala jsem jeden z konců provazů k řetězům na krku mého vlka a táhla jsem upírku za sebou. Všichni ji viděli, poraženou a zničenou. Její meč ležel někde na bojišti. Projela jsem bránou s vítězoslavným smíchem. Vyvlekla jsem ženu na hradby a ukázala ji bojujícím před sebou. Lidé přestali bojovat a odhazovali zbraně. Chtěli milost a volný odchod domů. Měla jsem jim to dovolit? Nejspíše ano, ale v opojení bitvy jsem vydala rozkaz.

5.Kapitola

Nechtěla jsem nikoho z nich zabít. Řekla jsem všem o jejich možnostech. Nechají se dobrovolně kousnout upírem, nebo zemřou. Několik vojáků se rozběhlo k blízkému lesu. Alchimové je ale zabili s pomocí šipek. Zbytek vojáků zůstal na místě. Pochopila jsem to jako souhlas. Moje vojsko vzrostlo o několik stovek vojáků. Nebylo to sice závratné množství, byl to ale skvělý tah. Bitvou jsem nic neztratila, ale naopak získala. Vlekla jsem královnu ke svému paláci. Stále jsem jí nedovolila, aby se postavila na nohy. Vláčela jsem ji ve špině ulic. Plášť se jí na několika místech roztrhl. Viděla jsem několik cárů, které se uvolnily a zůstaly ležet na cestě. Jeden alchim házel po poražené upírce malé kameny. Nechala jsem ho do doby než jsme dorazily ke schodům do mého paláce. Poté jsem ho zarazila a vešla i se zajatcem do svého sídla. Brzy jsem otevřela dveře od vězení krále. Kruhová místnost se stala místem, kam budu často chodit. Musela jsem se znovu usmát. Připoutala jsem královnu hned vedle panovníka lidí. Mohou si krátit dlouhou chvíli. Zasmála jsem se jim. Muž přede mnou zvedl hlavu. Ničím nepřipomínal krále. Vyzáblá postava v sobě neměla nic vznešeného. Královna si stáhla ze zad zbytky kapuce a pláště. V očích měla vepsanou chuť po pomstě. Odešla jsem z místnosti. Můj život už nic neohrožovalo. Vyšla jsem ven a sledovala měsíc. V tomto čase zářil na obloze jako oko. Říkalo se o těchto nocích spousty pověr. Vlkodlaci prý byli zuřivější než v jiném čase. Nevěřila jsem tomu. Nasedla jsem na svého bojového vlka a znovu hledala Innu a Lombarda. Elf vyšel z jednoho domu. Nijak se nezapojoval do bitvy. Inna se ale někde ztratila. Naposledy šla nějakou uličkou okolo paláce. Nevěděla jsem, proč chtěla palác obejít. Někdo ji mohl zabít. Měla raději zůstat s elfem. Na jejím životě mi nezáleželo. Chtěla jsem ale zjistit co se tu stalo. Lombard mě vedl stejnou cestou, po které šla i dívka. Ušli jsme jen několik kroků, když nám dolehl divoký smích. Před námi ze tmy

vystoupil temný elf. Gordil, který se ztratil ve zdech mého paláce. Na tváři jsem mu viděla šílenství. Musel se tu skrývat celou dobu. Před sebou držel Innu. Dívka měla u krku krátký nůž. Jeho hlas už ničím nepřipomínal krásu elfů. Zněl skřehotavě, jako by elf chtěl spíše vrčet, než mluvit. Hrozil nám že dívku zabije, pokud ho nenecháme projít. Teď jsem se mohla zasmát já. Řekla jsem mu, že ho nenechám projít. Znovu pronesl svou hrozbu. Řekla jsem, že mi na životě Inny nezáleží. Gordil vypadal vystrašeně. Hledal na mé tváři známky strachu. Žádné ale nemohl najít. Dívka pro mě opravdu nebyla ničím důležitá. Minuly časy, kdy bych ji chránila i vlastním životem. Nyní bych ji nejraději sama zabila. Mučila bych ji, dokud bych v jejích očích neviděla šílenství. Až uvidím smrt její duše, poté zabiji i její tělo. Gordil trhl rukou a dívku pustil. Vyskočil na jeden z domů a dalším skokem nám zmizel z dohledu. Běželi jsme za ním. Nechtěla jsem ho opět ztratit z očí. Temný elf seskočil ze střechy a jednou ranou zabil upíra na koni. Sám si sedl do sedla a vyjel k bráně. Obři už ale mohutná křídla zavřeli. Gordil byl ale voják, vycvičený k boji. Znovu seskočil ze sedla a chytil se jednoho místa na hradbě. Poté jako pavouk vyšplhal na hrazení. Alchimové po něm vystřelili několik šipek. Neviděla jsem ale jestli se někdo z nich trefil. Bojovník nám zmizel z dohledu. Seskočil z hradeb a utekl. Oddechla jsem si, když jsem nyní věděla, že se neskrývá v paláci. Způsob, jakým se dostal ven, mě ale zneklidňoval. Pro temné elfy by bylo snadné zničit mou pevnost. Nesmím s nimi rozpoutat válku, byla by to má smrt. Gordil se ale vrátí do své říše a já se boji nevyhnu. Nesměl dojet až do své říše. Vyslala jsem za ním několik upírů. Musí ho zabít, než stihne rozpoutat bouři. Ztratila jsem až moc času věcmi v pevnosti. Nasedla jsem na svého bojového vlka a zavolala k sobě Innu a Lombarda. Dívka vypadala vystrašeně. Pomalu se jí ale do tváře vracel výraz, který jsem znala. Během těch několika dní, co jsme spolu putovali, bych ji nejraději

zabila. Teď se na tom ale něco změnilo. Chtěla jsem ji mučit. Uvěznit vedle krále a upírky. Pomalu ji připravit o rozum. Nechat si ji jako vězenkyni. Uvězním ji hned, jak na svou stranu dostanu její národ. Kočičí démoni mi pomohou k moci. To byla cena za útrpné putování s Innou. Projeli jsme bránou a jeli do končin, které jsem nikdy nespátřila.

**

Urgol se vrátil do svého domu. Čekala tam na něj jedna z jeho žen. Skřetí milenka ležela na posteli a nejasněji jak mohla, dávala najevo, co chtěla. Jako její manžel musel samozřejmě plnit svoje povinnosti. Mnoho manželek mělo i své špatné stránky. Nyní je ale skřet neznal. Sedl si na postel a sundal svou zbroj. Pod ní měl jen lehký kožený oděv. Byl sice už den, ale to mu v ničem nebránilo. Zatáhl závěs, který byl přede dveřmi a hladil svou ženu. Možná to bylo naposledy, kdy byli spolu. Urgol poté vstal a vyšel ven. Nevěděl, jak dlouho se ve svém domě zdržel. Vracel se do kovárny. Jeho zbraně musejí být už opravené. Bojový vlk byl připravený k bitvě. Nic nebránilo tomu, aby vyrazil jen jako pouhý voják. Zaťal pěsti a vzpomněl si na den, kdy mu král ukradl jeho bitvu. Měl svůj národ vést a ne kráčet pouze jako jeden z vojáků. Bojovníci museli být hrdiny, aby si jich někdo všiml. Kapitáni ale byli oslavováni jen proto, že bitvu vyhráli. Na tisíce skřetů si ale nevzpomněl nikdo. Rychle rozrazil dveře a musel se přinutit ke klidu. Jeden z kovářů přinesl jeho věci. Všechno bylo bez chyby. Nikde ani sebemenší vada. Pomalu nastal čas, aby se armáda dala dohromady. Ve městě k tomu byli určené prostory. Už nyní tam půjdou první vojáci a stráví tam zbývající čas. Šlo o tradici, nikdo nesměl z domu přímo do boje. Lidé jejich zvyky nechápali a často je považovali za nemyslíci bestie. Tím ale opravdu nebyli. Zvláštní, jak odsuzovali jiný národ a při tom na hranicích skřetí říše žili

barbaři. Lidé, kteří neměli ani svoje vlastní domy. Žili ve stanech a stěhovali se spolu se svými koňmi. Bojovali i sami mezi sebou, aby měli moc nad svými kmeny. Sami se oslabovali, a tak nebyli pro Urgolův národ hodni ani vyhlazení. Skřeti je nechali svému osudu. Bojovník prošel mezi několika domy a vyšel na velké nádvoří. Byl na dohled královu paláci. Panovník brzy vystoupí na balkoně a svolá svou armádu. Urgol strávil den a noc sezením na zemi a čekáním na vládce. Marok vyšel na balkon při východu slunce. Jeho tvář ozářilo prudké světlo. Boj mohl přijít. Všichni vytáhnou proti bílému drakovi. Bestie, která už za nedlouho přijde o svou hlavu, moc i zlato. Skřeti budou silnější než kdy předtím. Porazí každého nepřítele. Už příliš dlouho nechali na svých hranicích vládnout upíry, lidi a jinou havěť. Urgol z toho pochopil jediné. Teď nešlo jen o jednu bitvu. Marok chtěl nyní rozpoutat válku a zničit veškerý odpor. To bylo šílenství, při kterém jejich národ odsoudí k vymření. Nepřítelé je všechny zničí. Bojovník měl ale plán. Panovník osobně vyjede do boje a on ho tam bude moct zabít. Poté bude sám vládnout skřetům a opět je stáhne do jejich říše. Ze všech stran nyní přicházeli vojáci a seskupovali se do jednotného vojska. Marok sestoupil mezi své vojáky a postavil se do čela. Vedle něj stál Urgolův největší sok. Nechá ho popravít, hned jak se stane vládcem skřetů. Vymyslí si nějaký zločin, za který ho odsoudí. Bojovník vytasil své meče a postavil se do první řady. Celé vojsko se dalo do pohybu. Řada za řadou, postupovali skřeti ke kraji města. Tam armáda zrychlila svůj pochod a šla přímou cestou k hranicím, kde se říše skřetů vyhýbala drakům. Ti se v zemi zabydleli jako mor a drželi se vysoko v horách. Těmito dny ale jejich vláda skončí. Urgol kráčet hrdě, i když neměl velení. To neměnilo nic na tom, že to byl on, kdo se účastnil této bitvy. Jeho potomci si budou předávat z generace na generaci příběhy, jak porážel drakovu armádu. Cesta šla pořád rovně. Panovník vybral tuto silnici sám, aby postupovali bez překážek. Hory se před nimi

tyčily jako přízraky bohů. Vysoko v nich leží město, které museli zničit. Ležel tam palác šupinatců. Morak měl těžkou zbroj, která vydrží sebevětší teploty. Odolala by žáru plamenů. K tomu ale nedojde. Panovník byl dobrým bojovníkem, proto se očekávalo že bestii zabije dřív, než se zmůže na odpor. Tři skřeti putovali po planině, než začali stoupat do hor. Viděli bílé věže, které, jako tesáky bestie, ukazovaly svou moc. Nikdo se jich ale nebál. Vojsko se klikatilo horskou cestou jako velký černý had, který se plazí na nic netušící myš. Další dva dny na cestě. Urgol začal být neklidný, nikde nepotkali nic živého, bylo to jako by drak jejich útok čekal a stáhl všechny svoje lidi za zdi pevnosti. O své domněnce řekl králi, ten ale jeho obavy smetl do prachu. Bojovník byl rád, že ho Marok na místě nezabil, a tak se stáhl. V jejich armádě nebyly žádné ženy. Teď ale voják jednu potřeboval. Až moc dlouho postrádal svoje manželky, které mezitím čekaly v jeho domě, jak jim udávala jejich povinnost. Ženy tu byly od toho, aby čekaly na své muže. Málodky jim bylo dovoleno jít do boje, nebo lovit zvěř. Staraly se o dům, to byla jejich práce. Otroci převzali část povinností, víc ani chtít nemohli. Urgol si prohlížel věže, které měli na dohled. Rychle se k nim blížili. Krátkou dobu po východu slunce dorazili na dohled hradbám. Celá staletí neviděli nic mohutnějšího. Ani jejich provazy nebyly tak dlouhé. Nemohli na hrazení vyšplhat. Věže byly z dálky malé. Teď se ale tyčily k nebi a jejich vrcholky se ztrácely vysoko v mracích. Brána byla mohutným dílem šupinatců. Skřeti pochodovali dál a čekali na nepřítele. Nikdo ale nevyšel, aby s nimi bojoval. Město bylo slepé a hluché. Vojáci zaútočili beranidlem na bránu. Kmen stromu zaúpěl ale nic jiného se nestalo. Po několika dalších pokusech uslyšeli skřeti řev draka. Z okolních skal se sesypaly menší kameny. Brána se pomalu začala rozevírat. Za ní stálo bílé monstrum. Sám bílý drak přišel, aby porazil své nepřátele. Slunce se odráželo na jeho šupinách. Každý poznal, proč je všechno tak obrovské. Drak

svou velikostí zastínil jakoukoliv jinou bestii. Šípy skřetů se neškodně svezly po šupinách. Meče se lámaly ale drak si ničeho nevšiml. Přecházel pokusy skřetů s klidem. Věděl, že ho nezraní. Znal svou vlastní moc. Mohutné drápy dopadly mezi vojáky a spousty z nich zranily nebo zabily. Bestie rozepjala velká křídla. Zastínila slunce, jakoby už nikdy nemělo vyjít. Skřeti se dávali na útěk. Chtěli se co nejrychleji dostat od nepřítele, na kterého nikdo z nich nestačil. Drak postupoval dál a zabíjel prchající nepřátele. Jen hrstka skřetů se dostala nezraněná z dohledu pevnosti. Marok stál na skalním výstupku. Nevěděl, co s tak mocným protivníkem, ale nechtěl utéct z bitvy. Ztratil by svou moc. Pozvedl svůj meč a chtěl se přidat do útoku. Raději padne v boji, než aby se vrátil jako poražený. Do zad ho udeřil nějaký předmět. Rychle se otočil a podíval se na nového protivníka. Stál za ním Urgol, zlomený meč v jedné ruce a velký kámen v druhé. Chystal se ho hodit na vládce skřetů. Zlomená čepel by mu v boji byla k ničemu. Marok se s řevem rozběhl na zrádce. Chtěl mu vytrhnout srdce a předhodit ho bohům. Urgol se rozeběhl blíž ke drakovi. Doufal, že bude mít štěstí a bestie krále porazí. Poté se vrátí k vojsku jako hrdina, co získal korunu v boji. Nikdo nemusel vědět, jak to bylo doopravdy. Záleželo jen na tom, aby byl král mrtvý. Dnešní bitvu nesmí přežít. Neměl vůbec vycházet ze své pevnosti. Nic si nepromyslel, nic neplánoval. Jen vyběhl, jako by byli jen divoká zvířata. Už dávno ale skončily doby, kdy se skrývali v lesích. Skřeti měli vládnout, a to s novým králem budou. Bojovník doběhl k zadním běhům draka. Bestie mezitím zabila nebo zahnila většinu vojáků. Místo krále si ale všimla Urgola. Mohutný ocas byl vražedným nástrojem. První ráně se vyhnout dalo. Druhá ale roztříštila kusy skály a těm se Urgol nevyhnul. Jeden z kamenů ho praštil do hlavy. Naposledy viděl jen draka. Marok mezitím řval na zbytky své armády. Musel tomu dát nějaký řád. Nikdo ho ale neposlechl. Utíkali jako by byli jen zbabělí elfové. Odhazovali zničené

zbraně a kusy zbroje. Takto bitva probíhat neměla. V tuto chvíli už chtěl vstupovat do pevnosti. Skřeti ale prohráli. Porazil je šupintec. Ne celá armáda, ale jen jeden. Bestie měla nepředstavitelnou moc. Udělala ale něco, co nikdo jiný nečekal. Horami se rozlehl hrubý hlas draka. Nabídl skřetům mír, když mu pomůžou při bitvě s upírkou. Někteří opravdu uposlechli a poklekli před obrem. Další utíkali zpátky do svých domovů. Urgol se probudil. Zdál se mu sen, nebo slyšel opravdu draka jak nabízí jeho národu spojenectví? Viděl krále, stál jen pár kroků od něj. Bojovník vstal a popadl jeden ze zničených mečů. Čepel bude stačit ještě na jeden boj. Pokud se tak jeho plán dá nazvat. Pomalu prošel okolo draka a bodl zbytkem zbraně. Kov prorazil zbroj. Panovník se ještě naposledy otočil. Snažil se vytáhnout čepel, kterou měl v zádech. Život z něj ale vyprchal až příliš rychle. Urgol se přikrčil vedle skály. Sledoval monstrem před sebou. Musí se protáhnout těsně vedle něj. Pokud ho uvidí, zabije ho na místě. Drak ale dostal vše, co chtěl. Porazil nepřítele a jeho moc jen vzrostla. Zacházel zpátky do své pevnosti, několik skřetů ho váhavě následovalo. Nový král skřetů seběhl po cestě. Rychle najde část armády jeho národa a vznese nárok na trůn. Nikdo mu ho nebude upírat. Opravdu nakonec zabil bývalého panovníka. Nešlo o boj tváří v tvář. Skřeti podváděli celý svůj život. Urgol byl rád, když seběhl tak daleko, aby neviděl na bránu. Čekal, kdy vyjdou vojáci, aby dohonily zbytky vojska svých nepřátel. Sám by se skupině vojáků neubráníl. Skřet ztrácel pojem o čase, ale nechtěl se zastavit. Musel najít další skřety. Před očima se mu míhala mlha. Ani nevěděl, kdy opustil hory a běžel opět po planině. Jeho město nebylo už daleko. Musel už ale zpomalit. Únava se hlásila čím dál tím více. Přišla další noc, kdy se nezastaví ke spánku, ale vytrvale bude pokračovat ve své cestě. Před očima mu tančila světla. Viděl bílou záři. Byla podobná meči. Rychle se mu projasnila mysl. Pozvedl vlastní zbraň a zbytkem čepele udeřil. Neznámý

protivník se útoku vyhnul a nakopl Urgola do kolene. Ten se skácel k zemi. Únava nebyla v boji vítaným společníkem. Teď mohla znamenat jeho smrt. Postava, kterou zatím nemohl poznat, udělala krok v před. Další skřet z jeho národa? Proč ho chtěl ale zabít? Začal nevyrovnaný souboj. Nepřítel měl meč poničený, ale zatím celý. Urgol se bránil zbytkem zbraně, kterou si nesl z bitvy. Neznámý přestal bojovat. Ušklíbl se, nebyl to boj, jaký chtěl. Řekl, kdo je. Jmenoval se Grondard, jeden ze synů Maroka. Chtěl trůn pro sebe, ale v bitvě viděl porážku svého otce. Musel zabít jeho vraha, aby se mohl stát králem. Boj opět začal. Urgol dal všechny síly do poslední rány. Odhodil meč a praštil skřetiho prince do krku. Ten něco takového nečekal a nevyhnul se úderu. Úder mu přerazil krční páteř. Grondard se skácel k zemi. Hlavu v nepřírozeném úhlu. Bojovník mu vlastním mečem usekl hlavu. Vezme si ji jako trofej a důkaz svojí vlastní moci. Nikdo ji nezpochybní. Kolik měl ale Morak ještě synů? Nikdo to vlastně ani nevěděl. Jeho děti se netěšily velké úctě. Možná proto, kolik jich bylo. Sloužily ve vojsku jako řadoví vojáci. Urgol vzal meč poraženého a zbytky své zbraně odhodil do trávy. Poté spadl na zem a zůstal ležet. Poslední rána mu vzala i poslední zbytky sil. Usnul hned vedle mrtvoly, kterou začaly obletovat první vrány. Slunce bylo vysoko na nebi, když se probudil. Ptáci rozklovali obličej skřetiho prince, bylo to první místo kam se mohli dostat. Zbroj ještě bude nějaký čas chránit části těla. Nakonec se ale zvěř dostane všude a mrtvolu zničí. Tahle země byla překrásným místem. Zvířata i skřeti tu mezi sebou válčili o život. Urgol se musel zasmát. Město měl už na dohled. Při západu slunce bude už ve městě. Znovu nabral všechny síly a rychle běžel vpřed. Jeho odhad se ukázal jako dokonalý. Na to by nějaký elf nestačil. Slunce už téměř zapadalo, když vešel mezi první domy. Přešel na nádvoří a šel dále k paláci. Stáli tam stráže, které ho pustily. Jeden z vojáků mu řekl o králi, který čeká v sále. Urgol se vyděsil. Kdo na něj čekal? Musel

špatně slyšet. Běžel dál až k sálu, ve kterém najde svého dalšího soka. Nechtěl se chovat zdvořile, proto vrazil do místnosti. Mohutné dveře málem vypadly ze zdi. Vztek ovládl jeho jednání. Na trůnu seděl další neznámý skřet. Hned se ale, narozdíl od svého bratra, představil. Byl dalším synem krále Maroka, jmenoval se Doran. Urgol by ho nejraději na místě zabil, také to měl v plánu. Skřet ale viděl vpád bojovníka a proto zvedl pravou ruku. Šlo o gesto moci, které mělo bez většího úsilí zklidnit sluhy. Bojovník se ale opravdu uklidnil a čekal. Nový král se dal do řeči. Mezi jeho bratry se rozneslo vyprávění o smrti bývalého krále. Pokud by chtěl Urgol na trůn, musel by zabít všechny syny Maroka, a to nebylo možné. Už teď měl i vnuky, kteří by měli nárok po smrti všech synů. Šlo o nemožnou věc vzhledem k plodnosti skřetů. Sám nový král měl několik manželek a jedna z nich měla ve svém lůně dítě. Bojovník se otočil a odešel. Marok dobře zajistil svůj rod. Nikdo jeho potomkům nevezme trůn. Pokud neztratí svou moc. To utkvělo Urgolovi v mysli. Může se trůnu ujmout nějakým velkým činem. Něčím, čím zastíní samozvané následníky trůnu. Co by to ale mělo být? Porážka draka by byla tím pravým, to ale nedokáže. Sám neporazí někoho tak mocného. Trolové ze severu už dávno byli jen vyhnanci. Mohl by jim vrátit místo ve skřetí říši. Tím by jim dokázal svou vlastní moc a dostal by je na svou stranu. Morak byl příliš pyšný, než aby chtěl spojence. Věřil v údernou sílu skřetů. Troly proto vyhnal na hranice. Ti teď žili v horách a bojovali s barbary na koních. Urgol vešel do svého domu a nabral si zásoby. Velký pytel musí stačit na celou cestu. Nevěděl, na co v horách narazí. Svým ženám řekl jen že se brzy vrátí. Nebyla to pravda, ale na tom nezáleželo. Na cestě bude několik dní. U trolů se také zdrží. Nechtěl je proti sobě poštvat tím, že by od nich chtěl rychle odejít zpátky do své říše. Sami skřeti přišli v bitvě o spoustu bojovníků. To je uvrhlo do špatného postavení. Na východě žil ohnivý národ. Nikdo o něm moc nevěděl. Všichni

ale věděli o jejich uctívání draků. Bylo to fanatici, kteří věřili v božský původ šupinatců. Žádný ale v jejich království nebyl. Urgol vyšel z domu a opět se co nejrychleji dostal k hraničním města. Nikdy by neřekl, že bude hrdinou. Pokud se mu vyjednávání podaří, stane se bojovníkem, o kterém se bude vyprávět. Upíři i lidé budou vyprávět o jeho bitvách. Trolové o něm budou šířit historiky, jak porazil draka. Jak vyhnal upíry z jejich pevností nebo jak zničil barbary na koních. Brzy bude nejmocnějším skřetem.

6.Kapitola

Cesta ubíhala až příliš pomalu. Upírka, démonka a elf. Trojice, která zachrání Aganty. Převracela jsem tuto větu, jak jsem chtěla ale byla to pravda. Opět jsem tuhle zemi chránila. Porážkou draka se zbavím další bytosti, která by mohla zemi zničit. Stanu se královnou a opět mi půjde o mou zemi. Dobro vždy zvítězí nad zlem. Smála jsem se nad touto větou. Zlo vždy porazí jen ještě větší zlo. V dějinách lidí se vedlo velké množství bitev. Teď to byl poražený národ. Vláda zla ze severu byla pro ně těžkou ránou. Vojáci umírali a další na jejich místa nebyli. To zdecimovalo počty lidí. Vesnice byly vypáleny a lidé odvedeni jako otroci. Nejspíše ale byli stejně všichni nakonec mrtví. Skřeti své zajatce s oblibou požírali. Proto pokud měli někoho věznit, vedl je nějaký démon, který tomuto zabránil. Předě mnou jela Inna. Stále jsem přemýšlela nad jejím dítětem. Neměla jsem žádné zprávy o tom, že by se ve městě stalo něco zlého. V elfovi jsem se také příliš nevyznala. Mezi zdmi mé říše se choval jakoby ho cokoliv upířího mučilo. Se mnou ale mluvil klidně. Nechoval se vůči mě ani tak povýšeně, jak jsem čekala. Bylo v něm tolik dobrého nebo šlo jen o hru? Chtěl mě uklidnit a pak zabít. Říkali si lidé světla. Děti bohů, kteří jim dali dokonalou krásu. Pokud se vám líbili zženštilý muži. Já na elfech nic překrásného neviděla. Projeli

jsme okolo menšího lesa a vyhnuli se jedné vesnici. Nemohli mě v ní znát, ale nechtěla jsem se ničím zdržovat. Tráva tu začala být sušší, již brzy vstoupíme na území pouště. Měla jsem se podívat do knih a zjistit si něco o těchto zemích. Zнала jsem národy, které žily několik dní cesty od mé vlasti. Poušť pro mě byla záhadným místem. Voda je tam cennou věcí. Nikde jste tam nenašli jezera nebo řeky jako tady. Z dálky jsem viděla vesnici lidí. Opravdu byly všechny jejich domy skoro stejné. Z dálky jsem poznala i nízké dřevěné palisády, skřeti by je bez námahy překonali. Nechápala jsem, kdo je stavěl. Toho člověka už by ale neměli k žádné takové práci pustit. Příště by na pevnost mohl opravdu někdo zaútočit, a to by znamenalo smrt všech lidí. Popohnala jsem koně a jela téměř vedle elfa. Ten se na mě otočil, ale neřekl ani slovo. Brzy jsme ale museli udělat přestávku. Sedli jsme si do trávy. Inna několik kroků od nás. Elf si sedl opět vedle mě. Zeptala jsem se ho na říši jeho národa. Vyprávěl o vymírání elfů, byli na tom špatně. Jejich počet klesal. Děti se rodilo málo, ale mrtvých bylo hodně. Proto se uchýlili k alchymistickým pokusům. Nic takového by mi říkat neměl, ale chtěl, abych to věděla. Rada, která elfům vládla, by ho za to mohla nechat uvěznit. Žádný člověk, ani upír neměli vědět nic o roztržitosti elfí říše. Všichni v nich měli vidět neporazitelné polobohy. Časy v Aganty se ale měnily a je věcí bohů, který národ si udrží své místo a který nikoliv. Neměla jsem takové věci ráda, ale musela jsem uznat že má pravdu. Lidé, trpaslíci i elfové, všichni byli na pokraji vymření. Upírů ale bylo čím dál tím více. Ucítila jsem bolest v břiše. Měla jsem stejný pocit jako při návštěvě kouzelníka. Něco se ve mně hýbalo. Lehla jsem si do trávy a ignorovala pohledy Lombarda. Elf natáhl ruce, jako by mi chtěl pomoci, ale nevěděl jak. Bolesti naštěstí přešly stejně náhle, jak začaly. Pomalu jsem oddychovala a snažila se uklidnit. Poté poslala své myšlenky do říše na severu. Musí za mnou poslat čaroděje, u kterého jsem byla. On bude vědět, jak mi pomoci nebo jak

mě toho ve mně zbavit. Nemohla jsem mít takové bolesti při nějakém souboji. To by znamenalo moji porážku a smrt. Vstala jsem a šla pomalým krokem ke koním. Elfovi jsem opět nic neřekla, jako vždy. Nemusel vědět nic o mém stavu. To nebyla jeho starost, od toho tu nebyl. Zvířata byla klidná a mě vůbec nepotřebovala. Jen jsem u nich stála a přemýšlela. Brzy jsem se ale vrátila zpátky na své místo a sedla si vedle elfa. Ten neřekl ani slovo, za což jsem mu byla vděčná. Stále jsem nevěděla, jak vyřešit můj problém. Těhotenství s démonem bylo něco, co jsem si nedokázala představit ani v těch nejhorších snech. Nevěděla jsem co sama se sebou, teď ještě tohle. Jak bude dítě vypadat? Bude to upír se schopnostmi démona? Rychle jsem ale od takových otázek upustila. Zbavím se té věci ve mně a půjdu dál po cestě k moci. Lehla jsem si na zem a usnula. Při východu slunce mě probudil Lombard. Inna stála jako vždy několik kroků od nás a nemluvila. Nasedli jsme na koně a jeli dál. Potkávali jsme supy, kteří se krmili na mrtvole nějakého zvířete. Připomínalo to koně, ale hlava se už nedala rozeznat. Ptáci zničili její krásu. Oči byly vyklovány a jen cáry, které vysely na hlavě říkaly, co se s nimi stalo. Cesta ubíhala bez jakéhokoliv přerušení. Nakonec bych byla ráda i za nepřítele, abych si na něm mohla vybít svou špatnou náladu. Řekla jsem to i elfovi, ale podle jeho pohledu jsem poznala, že mám být raději zticha. Jeho oči se na mě podívaly s nepochopením. Co jsem ale také mohla čekat. Elfové byli raději mezi svými stromy a psali básně. Bohové asi nebyli na mě tak krutí, když mě proměnily v upírku. Zasmála jsem se a tentokrát se na mě s nepochopením podívala i Inna. Otočila jsem se k ní a zeptala se jí na její dítě. Nejdříve se otočila a vypadalo to, že mi nebude odpovídat. Znovu se ale na mě podívala a řekla, že je mrtvé. Na místo toho, abych s ní mluvila, naklonila jsem se k hlavě svého koně, ale svoje slova řekla tak hlasitě, aby je slyšela i dívka. Její dítě je mrtvé asi stejně jako její muž. Dál jsme šli opět v zajetí ticha a klapání kopyt koní.

Jeli jsme dva dny, než jsme dojeli k první vesnici. Pokud se tedy dalo tomu před námi tak říkat. Všechno vypadalo jako dávno opuštěné. Mezi budovami byl navátý písek. Nikde ale nebylo vidět těla nebo trosky. Bylo to jako by obyvatelé vesnici jen tak opustili. Sesedla jsem a přešla mezi menší uličky. Ani tady jsem ale nic nenašla. Lombard vyšplhal na střechu jednoho z domů. Inna zůstala sedět na koni ale rozjela se do větších ulic. Nikde jsem ale nenašli nic živého. Co se tu jen mohlo stát? Každý nepřítel by zanechal po sobě nějaké stopy. Otevřela jsem dveře a vešla do malé chodby. V jedné místnosti jsem našla jídelnu. Na malém stole bylo ještě jídlo. Čtyři talíře a poháry. Všechno vypadalo, jako by se obyvatelé měli brzy vrátit. Všechno ale bylo už zkažené a obalené prachem. Vyšla jsem ven a našla elfa na jedné střeše. Vyšplhala jsem za ním. Ani on ale nic nenašel. Viděla jsem Innu, která na koni projížděla ulicemi. Nevypadalo to ale že by něco našla. Lombard ji přivolal opět k nám. Nikde nebylo ani živáčka. Nemohli jsme se ale ničím takovým zabývat, a tak jsme pokračovali dál.

Já na ni ale myslela pořád. Lidé neopustí vesnici na tak dlouhou dobu. Inna začala sesedávat z koně a něco hledat. Nikomu ale nevysvětlila své počínání. Cesta se vlekla další čtyři dny, než dívka našla to, co hledala. Z písku vytáhla nějaký kámen. Opět nic neřekla a my pokračovali dál v cestě. Poušť nikdy nebude patřit k mým oblíbeným místům. Čas jakoby tu plynul jinak. Před námi byla oáza, jen pár kroků od nás. Jeli jsme rychleji, ale podivné stromy jako by byly stále stejně daleko. Opravdu před námi uhýbali? Ne, to nemohla být pravda. Jeli jsme ale celý den a všechno bylo stejně daleko. Poušť nám vnutila svoji vůli. Museli jsme zastavit. Koně vypadali unaveně. Měli jsme ale málo vody. Nemohla jsem se napít krve, a tak jsem sáhla i po vodě. Inna řekla, že půjde hledat svoje lidi a proměnila se do podoby kočky. Její tělo se nejdříve jakoby natáhlo a pak pokřivilo. Narostly na něm černé

chlupy a oči jí zežloutly. Stala se z ní dokonalá bestie. Nejraději bych ji na místě zabila. Zvíře se ale rychle rozběhlo po písku, jakoby vycítilo moji touhu. Elf i já jsme kočičího démona ještě sledovali, než zmizel v dálce. Dvě tak rozličné rasy se teď setkaly. Pomalu jsme pokračovali v cestě. Poušť nám dávala na obdiv svou moc a ukazovala nám obrazy, které neexistovaly. Nebo byly jen v naší hlavě. Sama jsem nevěděla, jak vznikají iluze před námi. Inna se až moc dlouhou dobu nevracela. Měla se vrátit.....musela. Lombrad vedle mě padl na zem vysílením. Rychle jsem se nad ním sklonila. Pořád dýchal, ale na jeho kůži se objevovaly kapky potu. Elf na tom musel být špatně. Jinak by na něm slané kapky nebyly vidět. Sama jsem byla slabá, jako bych byla jen člověk. Přehodila jsem si bojovníka přes záda, stejně jako lidští dělníci nosí pytle s obilím. Slunce zapadalo, šla jsem do míst kam utekla dívka. Opět mě podrazila. Nejspíš nám její lidi žádnou pomoc nenabídlí a ona jen chtěla, abychom zemřeli v poušti. Měla jsem ji zabít hned, jak jsem ji viděla. Žádná pomoc nepřijde a my si musíme s drakem poradit sami. Šla jsem celou noc. Koně už dříve padli na zem a pošli. Nechala jsem jejich děla bohům. Dny ubíhaly a já začala být vysílená. Sedla jsem si do písku a elfa shodila na zem. Už ho nemůžu déle nést. Polomrtvý bojovník brzy zemře. Začínala jsem mít bolesti. Mé dítě protestovalo proti tomu, co dělala jeho matka. Mohla jsem zabít sebe i to malé. Rozhodla jsem se. Nechám Lombarda ležet v písku a sama se vrátím do své pevnosti. Musím být u svých bojovníků, až drak přiletí. Jinak neuchráním svou vznikající říši. Přidají se k drakovi a Aganty padne. Vstala jsem se a udělala pár kroků. Nohy už mě ale přestávaly poslouchat. Nevládla jsem vlastnímu tělu. Před očima jsem měla opět nějaké podivné obrazy. Slunce nade mnou přikryla nějaká křídla. Smrt si pro mě letí a odnese mě zpátky do mého hrobu. Viděla jsem sebe jako malou holčičku. Bez starostí jsem běžela po louce k velkému jezeru. Poznala jsem v dálce dům svých

rodičů. Všechno bylo zalité světlem. Vzduch byl ale krásný, nebylo dusno. Padla jsem na koleno a do rukou nabrala písek. Zažila jsem život, který by mně lidé záviděli, nebo by mě za něj proklínali. To ani sama nevím. Lehla jsem si do písku a dál viděla svou minulost. Před očima mi probíhal celý život. Po obličejích mě něco pohladilo, něčí ruka. Spíše to ale vypadalo jako kus látky. Smrt mě přikryje svým pláštěm. Moje duše pomalu unikne z těla, a pak se rozplyne v temnotě. Co víc jsem si jako upírka mohla přát?

**

Žena se pomalu zvedla z postele, na které ještě před okamžikem ležela. Ona byla ta, která měla vládnout Aganty. Její rod to všechno stvořil. Roky chránil hranice této země a vytvořil dvě města. Minarom bylo vypálené do základů. Nejkrásnější stavba, kterou lidé a démoni kdy postavili. Temné město bylo zničené, zmrzačené. Díla jejích bratrů byla minulostí. Na ní bylo, aby pomstila svůj rod, zničila tu upírku a vrátila řád do toho chaosu. Všude vládl boj. Z tohoto boje ale musí vzejít nový řád. To ona, Rantha, bude vládnout Aganty. Zabije Aliu a stane se jedinou vládkyní země. To ona byla královského rodu. Poslední žijící potomek Mata Nat. Nejsilnější a nejmocnější čarodějky. Žena přešla k truhle a vyndala z ní zbroj. Kdo by kdy věřil, že se Alia odváží přijít do jejího domu. Přišla sem a vyžadovala, aby ji vpustila dovnitř. Spíše slušně požádala, ale na tom nezáleželo. Rantja si oblékla zbroj a připnula opasek se dvěma meči. Jeden z nich vytasila a vyšla ven. Přehlížela udivené pohledy vesničanů. Nezáleželo jí na tom, co si mysleli. Léta svůj zájem o ně jen předstírala. Všichni ji měli za milou mladou dívku, která se sem přistěhovala. Nikdo nevěděl že městem, ze kterého přišla, bylo hlavním sídlem temného císaře. O tom se nějak zapomněla zmínit. Lidé by to nepochopili. Stejně jako by nechápali její

skutečný věk. Viděla už celé generace nižších tvorů. Věnovali se své ubohé práci a boje panovníků je nezajímaly. Pokud jste je nechali, nezáleželo jim na tom, kdo jim vládne. Proto její bratr tak rychle posbíral moc. Dal poddaným pár darů a tím si je naklonil na svou stranu. Teď přijde nový čas. Nový věk Aganty. Na konci vesnice si Rantja sedla do trávy. Soustředila se na upírku. Cítila stopy jejich lidí, ale ne ty její. Bude se muset vypravit do Laaneji. území, kde se Alia narodila a prožila dětství. Museli jste vždy odstranit kořeny vašeho problému. Zbytek zmizel sám. Najde hrob své soupeřky a poté bude moci upírku najít. Bez potíží ucítí její stopu a poté se před ním nikde neschová. Poštvete na ni nějaké žoldáky a sama zničí její domovinu. Vyvráždí její příbuzné. Rantja vstala a šla dál. Při západu slunce vešla do skrytu stromů. Cesta bude ubíhat rychle, několik dní a bude u svého cíle. Město leželo na východě. V klidné části země, které se jen málokdy boje o moc králů dotkly. Upíři se tam ale poslední dobou roztahovali jako mor. Alia na tom měla sama příčinění. Během několika málo dní po sobě nechala dva upíry, kterým ale nedala vedení. Šlo o bestie, které se utrhly z řetězů a řádily jako pominuté. Rantha nevěděla, jak nakonec skončily.

Dva dny cesty a všude byl stále klid. Skřeti se stáhli do severních hor a bez nich vládl mír. Šlo jen o klid před bouří. Žena položila ruku na zem. Cítila kroky lidí, kteří šli před ní. Přišel čas, kdy vytvoří své první vojáky. Uteklo mnoho let od doby, kdy šedí vojáci naposledy kráčeli po této zemi. Rychle vyšplhala na strom a čekala. Za okamžik přišli ke stromu tři muži. Rantja pohlala rukou a přímo ze země se vynořila mlha. Její oběti se rychle otáčely a hledaly příčinu zvláštního jevu. Dívka vypustila do větru tři duchy. Viděla, jak se mlha vsakuje do těl lidí. Za okamžik před ní stáli její první vojáky. Šedá kůže a tmavě modré oči. Znaky toho, kdo byl novým pánem těchto těl. Jak snadné bylo zničit lidského ducha. Elfové dokázali duchy zničit, ale lidé se jim bránit nemohli, na to byli příliš

slabí. Podlehli jim a spojili se s nimi v novou bytost. Šedí vojáci byli dokonalí. Nikdy se nevzepřeli rozkazu a měli sílu divokého obra. Rantja seskočila ze stromu a všichni pokračovali dál. Čarodějku pomalu ovládala touha zabíjet. Ve vesnici si hrála na poslušnou mladou dívku. Teď ale se ale opět musela stát ničitelkou. Tou, která bude válčit. Už jen z povinnosti k jejímu rodu. Pomalu pokračovali v cestě. Les jim dával úkryt a skrýval je před očima vesničanů. Všude jste zde mohli narazit na dobrodruhy a jim podobné. Rantja s pomocí magie sledovala každou stopu života, aby se takovým poutníkům vyhnula. Stejně tak, jako obešla další vesnici, kterou míjeli. Už od narození neměla ráda velké davy. Raději byla sama a učila se magii. Od své matky dostávala lekce věštění, vysávání duší, povolávání duchů a démonů. Naučila se i věštit z lidských vnitřností. To ale dělala nerada. Ne že by jí vadilo zabíjení. Nevěřila ale, že je osud někde popsáný. Že vám bohové dali cestu, po které jen kráčíte jako slepec. Tomu nemohla ani nechtěla věřit. Znovu položila ruku na zem pokrytou listím a nahmatala stopu života. Něco se rychle pohybovalo jejich směrem. Podle zvláštního pohybu to bylo na stromech. **Skákalo ve větvích**, bylo to ale příliš velké. Nejspíše elf, ale nevěděla jaký. Proč by ale temní elfové byli tak daleko od své říše? Sledovala stopu neznámého. Ten se ale od jejich malé skupinky začal opět vzdalovat. Všiml si jich snad? Nebo jen našel, co hledal a vracel se na místo odkud přišel? Dál si ho všimnat nebude. Nejspíše by to bylo jen zdržení od toho, čemu se museli věnovat.

Uběhly dva dny od podivného zbloudilého elfa a Rantja narazila na stejné stopy. Opět někdo skákal a šplhal po stromech. Nyní ale nenechá věc jen tak být. Rozeběhla se k místu, kde neznámý byl. Rychle pozvedla ruce do vzduchu. Vítr přinášel chlad dalekých hor. Stromy ztrácely listí a umíraly. Viděla dryádu, jak prchá mezi živé stromy. Rantja rychle svedla sílu větru na jedno místo. Neznámá spadla na

zem, bylo slyšet křupnutí kostí. Nečekala pád a zlomila si nohu. Bojovnice k ní přešla a šlápla jí na poraněnou kost. Pod kůži se rýsovaly zbytky nohy. Šedí vojáci se rozestavěli kolem lesní bojovnice. Rantja se zeptala, odkud přišla a proč je sledovala. Dryáda ale o ničem nevěděla. Hledala Aliu, ale nikde v lesích ji nenašla. Viděla stopy lidí a chtěla zjistit, jestli není mezi nimi i upírka. Rantja vytasila meč a bojovnici usekla hlavu. Světlé vlasy přikryly tvář zavražděné stopařky. Nikdo nepozná, kdo tu byl, ale lidé najdou tělo a mrtvé stromy. Rantja by je mohla vyléčit, ale nechtěla plýtvat svojí silou. Laaneje byla blízko, příliš blízko. Nemohla teď uhnout z cesty. Před ní bylo jedno z větších měst v Aganty. Nevěděla jeho jméno, ale na tom nezáleželo. Zde bude ležet nové hlavní město země. Zde začne její vláda. Pomalu vešla mezi malé uličky. Byla tu špína, všude se válely dřevěné bedny a zbytky jídla. Šedí vojáci zůstali mezi stromy. Rantja našla jednoho z bezdomovců. Lidí, kteří vše ztratili. Spal mezi dřevěnými sudy a páchl krví a močí. Bojovnice k němu přešla a nakopla ho do boku. Odpovědí ji bylo zasyčení. Neznámý až příliš rychle vstal a vyskočil na střechu jednoho z domů. Až teď bylo cítit pach upíra. Byla to tedy pravda. Mezi zdmi města se toulaly děti noci a zabíjely tuláky. Rantja rychle sledovala muže před sebou. Ten se rozběhl po střechách a hledal úkryt. Žena ho ale rychle doháněla. Člověka by tímto zmátl, ale ona nepatřila mezi lidi. Patřila k daleko mocnějším tvorům. Vzala jeden z mečů a vrhla ho. Magií nasměrovala čepel na cíl. Kov přesekl upírovi krční páteř. Hlava se skutálela za střechy a spadla na ulici. Tělo zůstalo viset na místě. Hadry se zachytily na taškách a držely ho jako trofej pro bojovnici. Ta přešla k torzu těla a skopla ho dolů. Lidé musí poznat, že se časy mění. Upíři se už nebudou toulat opuštěnými uličkami. Za to ale chtěla svoji odměnu, a to město samotné. Postaví hradby, které zadrží nevídané návštěvníky venku. Věděla, jak na to. Žádný upír už město nenavštíví. Znovu se vrátí do lesů a budou žít jako

divoká zvěř. Musí poznat, kde je jejich místo. Rantja šla dál. Stop upírů tu bylo mnoho. Pořád ale cítila i pach lidí. Město si tedy pořád drželo svoji vládu ale cizinci tu útočili jako mor. Šedí vojáci na povel vešli do města. Budou honit svoje nepřátele, dokud je všechny neporazí. Rantja vyšla mezi lidí. Někteří z nich uhýbali a sledovali zakrvácený meč s nedůvěrou. Žena oslovila jednoho šlechtice a ptala se ho na starostu. Ten ji ukázal na jeden z menších, nevýrazných domků. Znovu udeří na kořeny problémů a zabije nejvýše postaveného člověka, který tu byl. Vykopla dveře domu a beze slova prošla okolo dvou žoldáků. Rozrazil druhá dveře a vešla do pokoje, kde seděl muž staršího věku. Rantja z něj cítila pach umírajícího. Měl rakovinu, která se mu rozlézala tělem. Na jeho vzhledu byla nemoc znát. Bledá kůže a kalné oči byly jen parodií na to, jak musel člověk kdysi vypadat. Musel být pohledný. Bojovnice vytasila meč a chtěla bodnout. Starosta její útok nečekal, ale strážní se okamžitě připravili k boji. Chtěli chránit svého pána. Lidé někdy byli tak naivní. Čepele prolétli vzduchem. Rantja při první ráně vytasila i druhý meč a oběma zaútočila na jednoho ze strážných. První ráně se muž vyhl, ale druhá mu usekla hlavu. Další muž padl okamžik poté. Čepele ho rozsekly na dvě části. Na koberec se vyhrnuly orgány a proud krve. Rantja hodila oběma meči. Jedna čepel přišpendlila ruku starosty ke stolu před ním. Další projela hlavou a zabodla se do křesla, ve kterém muž seděl. Zabitý ještě několikrát zaškubal prsty jako by bojoval se smrtí. Jeho oči ale už byly kalné. Rantja vzala tělo a vytáhla ho na ulici. Hlasitě zakřičela a prohlásila se novou starostkou. Lidé nevěřicně zůstali stát. Z davu vyšel jeden muž, který o hlavu výškou převyšoval Rantju. Jakoby si myslel, že ji zastraší. Žena poznala jeho výraz, chtěl ji zabít. Jedním z mečů ho bodla do rozkroku, dalším mu usekla ruku. Chtěla člověka zmrzačit. Každý musí uvěřit její moci. Třetí ranou probodla muži žaludek. Mrtvoly nechala ležet tam, kde byly a vrátila se

zpátky do domu. Lidé ji od teď poslechnou na slovo. Pokud se někdo vzepře, promění ho na šedého vojáka. Laaneji byla jen několik dní cesty daleko. Teď ale měla jinou práci, než pátrání po upírce. Chvilé zdržení jí nebude vadit. Upírka zemře tak jako tak. Právě teď se chtěla opájet mocí a zničit všechny, co jí upírají její moc. Proč by jí vlastně mělo záležet na jedině upírce? Její bratři byli neschopní, jinak by nezemřeli. Duch její matky v ní probudil něco, co už dlouho nepoznala. Touhu, pocit, který proudil celým tělem. Nestačí jen svoji soupeřku zabít. Ona ji zničí, vezme jí všechno. Alia jí vzala rodinu. Upírka ale už rodinu neměla. Pokud Rantja věděla, neměla žádnou rodinu. Žádného manžela nebo děti. Zničí proto její říši. To, co celý svůj upíří život tvořila. Jako každý její rasy, chtěla vytvořit něco svého. Chtěla mít vojáky a sluhy. O to vše ji připraví. Přešla k posteli starosty a lehla si na ni. Musí si pár hodin odpočinout, nebo by ještě v boji ztratila koncentraci a skončila by jako její bratři.

**

Urgol rychle šlapal po cestě. Musel se co nejrychleji dostat k trolům. Jejich bojovníci patřili k nejmocnějším. Otevrou mu cestu k vládnutí nad všemi skřety. To bylo to, co si opakoval celou cestu. Hory před ním byly ještě příliš daleko. On je ale najde. Nebude jen dalším vojákem skřetího vládce. Proč se nemohl narodit jako jeden ze synů mocných? On přišel na svět jako bojovník. Jeho rodiče byli vojáci a on měl následovat jejich osud. To ale nepřipustí. Zabije každého, kdo mu bude upírat jeho místo. Sami bohové chtěli, aby vládl. Jinak by mu do cesty nepostavili takovou příležitost. Rychle pokračoval k horám. Vzrušením necítil únavu a nevnímal ani čas. Kolik ho vlastně uteklo do doby, co vyrazil? Tři dny? Nebo snad čtyři? Mohl být na cestě i déle a nevěděl by o tom. Říše trolů ale byla pořád stejně daleko. Aspoň to tak Urgolovi připadalo. Hory se

tyčily v dáli, i když se krajina začala měnit. Tráva byla světlejší. Za to ale nejspíš mohla změna ročního období, nebo si to jen namlouval. Chtěl už mít vše za sebou a sedět na svém trůnu. Nikdo jeho vládnutí nezpochybní a pokud ano, zabije toho naivního hlupáka na místě. Hory se po několika dnech začaly pomalu přibližovat. Urgol děkoval bohům, cíl nebyl tak daleko jak myslel. Setřásl ze sebe všechnu únavu. V dálce viděl jednoho z trolích stopařů. Na takovou práci se vybírali menší jedinci. Obr před Urgolem ale i tak zdaleka převyšoval jejich bojovníky. Bojovník se pomalu přibližoval. Zbraně nechal na svých místech. Nechtěl se dávat se stopařem do boje. S trolelem se nikdo nechtěl setkat jako s nepřítelem. Obr si brzy všiml nově přichozího, a také k němu vyrazil. V rukou držel luk, který byl stejně velký jako sám Urgol. Toulec s šípy měl bojovník na zádech. Nevypadal nepřátelsky. Pokývl rukou a válečník k němu přišel, řekl kdo je a proč vstoupil na území trolů. Stopař se jmenoval Grond. Vyšel, aby zjistil něco o vojácích bílého draka. Ti se poslední dobou ukazovali v jejich horách. Trolové ale měli další problém s barbary na koních. Zacházeli čím dál více na území, která nepatřila jim a brali si co chtěli. Stopař poté rukou naznačil, aby vyrazili k trolímu hradu. Urgol ho následoval a sledoval bojovníkova záda. Všude viděl jizvy od mečů a oštěpů. Nepatřil mezi válečníky, kteří byli v prvních řadách, ale i tak se do bojů dostával. Trolové se nevyhýbali ranám. Ignorovali jakoukoliv bolest a pokračovali dál v boji. Žádná jiná rasa tohle nedělala. Tím se o obrech rozšířila řada pověstí. Nikdo také neznal jejich boha. Někteří tvrdili, že jejich bohyně stále žije ve zdech hradu. Urgol tomu nevěřil, ale je pravda, že skřeti o tomhle národu věděli jen málo. Už léta si každý žil po svém a toho druhého se nestaral. Žili v míru. Pokud se vzájemnému přehlížení dá tak říkat. Každý měl své území a každý si na něm dělal, co uznal za vhodné. Po několika dnech cesty vyvstaly před zvláštní dvojicí první hradby hradu trolů. Grond mu ukázal bránu

Krandu, hlavního města říše. Trolové měli ještě několik osad, které byli v horách. Společně prošli po cestě dlážděné velkými kameny a zastavili se před bránou ze dřeva. Hradby byly z kamene a byly tak masivní, aby se po nich mohli pohybovat i obři a trolové. Urgol a Grond společně vešli do říše trolů.

7. Kapitola

Slyšela jsem nějaké zvláštní hlasy. Musím být v říši bohů. Královna Alia zemřela, byla poražena. Už jednou jsem si myslela, že se do ní dostanu ale nebyla to pravda. Teď jsem ale musela zemřít. Pamatovala jsem si, jak jsem si lehala do písku. Opatrně jsem okolo sebe hmatala rukou. Na prstech jsem ucítila něco jako hrubý koberec. Otevřela jsem rychle oči. Okolo mě byly spousty lidí. Všichni na sobě měli dlouhé pláště různých barev. Dvě ženy byly oděné do šátků, které více věcí ukazovaly než zakrývaly. V těle jsem cítila křeče, jinak jsem ale byla v pořádku. Sáhla jsem si rukou na břicho. Cítila jsem moje dítě. Jak jsem se ho někdy mohla chtít zbavit? Kouzelník byl na cestě za mnou, ale já se rozhodla jinak. Nezabavím se svého vlastního potomka. Ať je jeho otcem kdokoliv. Najdu způsob, jak se o něj postarat. Vychovám z něj válečníka, který jednou povede velké vojsko a zničí všechny své nepřátele. Jeden z mužů okolo si ke mně klekl. Mluvila na mě, ale já jeho slova slyšela jakoby z velké dálky a nerozuměla jim. Znovu jsem zavřela oči. Muž mi něco nalil do hrdla. Mělo to sladkou chuť, trochu jsem cítila kov. Otevřela jsem rychle oči. Neznámý mi dal napít krve. Viděla jsem misku, která byla ještě z poloviny plná lidské krve. Muž se na mě usmál a řekl, abych ještě ležela. Kam jsem se to dostala? Věděli že jsem upírka a starali se o mě. Nejspíše jsem našla kočičí demony. Těm by nevadilo použít krev lidí. Nikde jsem ale neviděla žádnou runu nebo něco co by mi řeklo, kde jsem. Cítila jsem se slabá. Zůstala jsem ležet a poslouchala zvuky okolo. Slyšela jsem

bubny a v dálce zvuky nějakých zvířat. Lidé okolo mě zpívali. Někdy i řečí, které jsem nerozuměla. To vše mi splývalo v nepřeborný hluk. Znovu jsem usnula a všechno okolo sebe přestala vnímat. Probudila jsem se až v noci. Sedla jsem si rozhlédla se. Obrovský stan s barevnými stěnami. Po zemi byly koberce a polštáře. Ze všech těch barev mě bolely oči. Vypadalo to tady, jako kdyby si to vymyslely lidské děti. Vstala jsem a vyšla ze stanu. Byli jsme v nějaké oáze. Všude byly podobné stany jako je ten, ze kterého jsem vyšla. Nikde jsem neviděla žádné stráže nebo hlídací psi. Nikde nic živého až na několik podivných zvířat. Nejvíce to připomínalo koně, ale mělo to zdeformovanou hlavu a na hřbetu dva hrby. Krk byl protáhlý a zkroucený. Připomínalo mi to dílo nějakého šíleného kouzelníka. Mezi jaký národ jsem se to dostala? Začala jsem hledat nějakou stopu po Lombardovi. Elf byl se mnou, když nás našli. Museli ho taky odnést. Pokud už nebyl mrtvý. Nevěděla jsem jak dlouho jsem tam ležela. Prošla jsem mezi dvěma stany a viděla více těch podivných zvířat. Byla přivázána na lanech, která vedla ke stanům. Tiše jsem přešla dál a našla ohniště, kde seděli tři muži. Šla jsem k nim a ptala se, kde jsem. Jen se zasmáli a neřekli nic. Nechtěli prozradit polohu jejich osady. Lombarda našli, ale byl na tom hůř než já. Pořád ležel v jednom ze stanů a byl v bezvědomí. Byl příliš dlouho bez vody. Seděla jsem vedle mužů a poslouchala o čem se baví. Zeptala jsem se i na kočičí demony. Znali je, ale nevěděli kde jsou. Existovali o nich spousty pověstí, ale nikdo z lidí, které jsem potkala, jejich společnost nevyhledával. Nomádi, kteří putují zemí písku a snaží se tu žít. Věděli, že by našli místo i ve vesnicích severněji, ale nechtěli měnit svůj způsob života. Proto raději žili zde. Vrátila jsem se do stanu a lehla si. Pořád jsem cítila slabost. Lombard byl na tom špatně. Naše výprava se rozpadla dříve, než mohla začít. Kočičí démoni nám teď nepomohou. Pokud nám vůbec někdy pomoci chtěli. Země na tom byla špatně ani já teď nevěděla jak dál.

Usnula jsem a probudila se až ráno. Přišel ke mně nějaký muž a přinesl mi misku s krví. Vypila jsem vše, co v ní bylo, a zeptala se ho na cestu ke kočičím démonům nebo aspoň k místu, kde je viděli naposledy. Muž mi ukázal směr. Poděkovala jsem a nechala tam nějaké zlato. Lombard se vypraví zpátky do svých lesů. Nemohla jsem čekat, až se vyléčí. Mohl také zemřít a já bych jen ztratila cenný čas. Musela jsem myslet na svoji zemi. Sama jsem zničila lidské království. Teď jsem musela vládnout já. Vyšla jsem ven a šla směrem, který mi muž ukázal. Nikdo nevěděl, kde je říše démonů, ale musela jsem se ji pokusit najít. Přešla jsem písečnou dunu a viděla další stromy. Stále tu bylo více života, než jsem čekala. V dálce jsem uviděla něco jako světlou lišku. Od nomádů jsem dostala i dvě láhve lidské krve. Jak krev získávali jsem se neptala. Vlastně mi na tom ani nějak zvlášť nezáleželo. Měla jsem zásoby na několik dní. To bylo hlavní. Dva dny jsem také nic neviděla. Slunce tu páliło více než jinde ale noci tu byly příjemně chladné. Všude byl jen písek. Při sebemenším větru mi zalézal do zbroje a drhl mě na kůži. Napila jsem se z jedné z lahví. Krev se mi rozlévala po hrdle, jako kdybych pila samotnou sílu života. Pokračovala jsem dál v cestě a snažila se najít nějaké důkazy o tom, že tady může něco žít. Další dva dny a já neviděla vůbec nic. Jen písek, písek a písek. Západ slunce přinesl změnu v téhle jednotvárnosti. V dálce jsem uviděla velkou kočku. Opravdu jsem našla demony? Rozběhla jsem se, ale tvor mi brzo zmizel z očí. Duny mi poskytovaly úkryt i tady. Běžela jsem k místu, kde mi zvíře zmizelo z očí. Našla jsem zbytky stop, ale písek je rychle zničil. Jakoby démon byl jen stín. Šla jsem dál a hleděla daleko do kraje, abych viděla každý pohyb. Zvíře jako by se propadlo do země. Měla jsem si vzít jedno z těch podivných zvířat, která byla u nomádů. Dalo se na něm nejspíš i jet. V dálce jsem uviděla další pohyb. Stíny se pohybovaly po písku. Nemohla jsem spočítat kolik je tam zvířat. Táhla se ve tmě jako černý

kouř. Rozběhla jsem se k nim, ale rychle jsem se zase zastavila. Démoni vydávali zvuky podobné vrčení a jejich žluté oči si prohlížely každý můj krok. Dala jsem ruce nad hlavu a udělala několik kroků dopředu. Jeden stín se vykradl před ostatní a stoupl si na zadní. Kočičí tělo se začalo měnit v lidské. Předemnou stál během okamžiku muž. Ničím nezakrýval svoji nahotu. Viděla jsem každý sval na jeho postavě. Několik úderů srdce mě ovládalo překvapení. Neskrýval svoje mužství a já viděla všechno. Vzpatatovala jsem se a řekla, kdo jsem. Prozradila jsem i návštěvu Inny. Démon přede mnou se zasmál a prozradil, co je ve skutečnosti dívka, která mě provázela. Inna byla vyhoštěná od vlastních lidí. Vyhnali ji, protože zabila svého bratra. Od té doby se nesměla vrátit na území pouště. Čekala ji tam jenom smrt. Pokud by ji někdo chytil, na místě by ji zabil. Řekla jsem, že mě dívka dovedla do pouště a nabízela mi pomoc kočičích démonů. Muž mi ale řekl pravdu. Opravdu to bylo tak, jak jsem se domnívala, žádnou pomoc mi poslat nechtěli. Démoni se začali vracet k místu, odkud přišli. Muž, který se mnou mluvil, mi pokynul, abych šla s ním. Nakonec tedy moje výprava skončí úspěchem. Můj průvodce se mi nepředstavil a já se ho na jméno neptala. Celou cestu zůstal v lidské podobě. Zastavili jsme se před jednou dunou. Písek se dal do pohybu a připomínal vodu. Zanedlouho se před námi otevřel velký průchod. Stěny chodby, do které jsem vešla, byly ale stále z písku. Magie ho držela ve tvaru. Jinak by nás pohřbil. Musela jsem obdivovat magii tohoto národa. Nikdo jiný něco takového nedělal. Před námi se vynořila skála, ve které byly dřevěné dveře. Jeden z démonů je otevřel a pak i zavřel, když jsme všichni prošli. Podle zvuků, které ke mně doléhaly jsem poznala, že písek chodbu opět zasypal. Bylo to skvělé opatření proti nevítaným návštěvníkům. Lidé je tak nemohli najít. Nenechali po sobě žádné stopy, a přitom byli jen několik kroků od první osady. Předemnou byl rozlehlý sál, plný démonů. Mezi nimi pobíhala opravdová zvířata a hledala

něco k jídlu. Bestie a jejich mazlíčci tu žili vedle sebe, nebo spíše spolu, v nějaké podivné pospolitosti. Neviděla jsem žádného vůdce, a proto jsem se otočila zpátky k neznámému muži. Řekla jsem mu vše o postavení Aganty. Přijde konec, pokud nepomohou v boji s bílým drakem. Nebyl to ale jediný nepřítel, který chtěl využít porážku temného vládce. Démon se uklonil a představil se jako Samuel. Nejvyšší vládce písečné říše. Poté mi slíbil pomoc v boji. Ihned jsem mu nabídla místo v mé říši, ale o tom nechtěl slyšet a mou nabídku odmítl. Pomohou mi v každé bitvě, která přijde. Jejich místo je ale v jejich pouštních městech. Nikdy neopustí svoji vlastní říši, aby se přestěhovali do jiné. Chápala jsem jeho slova. Poznala jsem ale, že démoni nebudou mít jen tento úkryt. Samuel mluvil o městech. Ne o jedné malé jeskyni. Zeptala jsem se ho na to. Jejich národ měl pět měst, která byla dál v poušti. Žily tam tisíce příslušníků jeho druhu. Tímto jsem tedy na svoji stranu získala další armádu. Společně porazíme bílého draka Lambraxe. Vojáci si polehali na zem a usnuli. Samuel odmítal v tento čas ještě někam jít. Hned po západu slunce ale vyrazíme do prvního města. Všechna měla svá jména v řeči kočičích démonů. Té mě ale odmítli učit. Měli svá tajemství, která měla zůstat jen jim samotným. Neřekla jsem nic a sedla na kameny. Sundala jsem si jednu část zbroje a vysypala z ní písek. Po tom jsem si lehla a snažila se usnout. Na rozdíl od koček jsem ale nemohla spát na kamenech. Proto jsem zbytek času, který si vojáci vzali na odpočinek, strávila v sedě. Napila jsem znovu z láhve s krví a snažila se najít zdroj. Brzy zmizí polovina mých zásob. Zabít nějakého z kočičích démonů jsem nechtěla. Tím bych zničila křehký mír, který mezi námi vznikl. Okolo mě začal pohyb. Bojovníci se jeden za druhým probouzeli a připravovali se k odchodu. Samuel jako vždy zůstal v lidské podobě, aby sloužil jako prostředník mezi mnou a svými lidmi. Stále byl nahý ale já si na to pomalu začala zvykat. Nepatřil mezi lidi, i když tak vypadal. Myslela jsem na

jeho kočičí podobu. Společně jsem vyšli písečnou chodbou ven. Slunce mě udeřilo do tváře tvrději než kouzlo nějakého čaroděje. Šli jsme dál do písečné říše a hledali první z měst. Tedy spíš já hledala. Ostatní jakoby cestu dobře znali, i když se orientovali na písku. Nikde jsem neviděla horu nebo strom, který by určoval směr. Všude jen pustina, nikdy nekončící rovina, porušená jen dunami, které skrývaly útočiště zvířatům. Žila tu zvířata nomádů. Samuel jim říkal velbloudi. Dále tu byli Fenkové. Zvířata podobná liškám, nebo malým psům. Lovila všechno, co tu žilo a bylo dost malé. Lidé tu neměli žádného nepřítele. Mimo sucha, které tu panovalo. Přešli jsme několik dun. V dálce jsem viděla další kočičí demony. Šli jsme ale skoro celý den, než jsme stanuli na, alespoň pro mě, rovné zemi. Samuel položil ruku na písek a jemná zrna se znovu dala do pohybu. Před námi se otevřela rokle, do které vedly schody z kamene. Vešla jsem do tmy, která vedla do města kočičích démonů.

**

Urgol a Grond vešli do města. Hrubé domy z kamene byli domovem tisíce trolů. Tento národ měl být na pokraji vyhubení, ale to, co skřetí bojovník viděl, bylo důkazem opaku. Jeho průvodce ho provedl do jednoho z větších domů. Vybavení jedné velké místnosti bylo jen ohniště a velký stůl se šesti židlemi. Dům patřil Grondovi a jeho rodině. Měl ženu a dvě děti. Jeho synové se měli už brzy stát bojovníky. Urgol začal mluvit o spojenectví mezi oběma druhy, ale bojovník ho zastavil. Musel svá slova pronést před králem Branbartem. Ne jen před jedním z jeho vojáků. Nejdříve si ale odpočinou v tomto domě. Trol vyprávěl o jejich říši. Čas jim způsobil ztráty, ale stále jich bylo dost na to, aby šli do boje s bílým drakem i skřety. Nechtěli ale další území. Chtěli jen klid pro svou vlastní říši. Nebyli jen bojovníky, kteří se hrnou do

každého souboje. Urgol ho poslechl. Až příliš brzy ale přišel čas, kdy přijde před krále a získá ho na svou stranu. Jeho vládnutí bylo velice blízko. Při západu slunce přišli k hradu Branbarta. Brána byla otevřená a zvala všechny, aby šli dovnitř. Urgolovi to připadalo nevhodné, ale neřekl nic. Nechtěl zničit své plány hned na začátku. Vešli do velkého sálu, kde se sešli nevlivnější trolího národa. Král seděl v čele stolu a bavil se s nějakou ženou. Skřeta překvapilo, že je to člověk. Proti lidské ženě seděla trolí šamanka. Dlouhý plášť byl sešitý z různých kůží. Na krku měla několik přívěsků a nějaký řetěz. Urgol přišel blíže ke králi. Ten si ho prohlédl a ukázal mu volnou židli. Lidská žena se zvedla a odešla ven. Skřet sledoval její kroky a poté se otočil k Branbartovi. Grond mezitím řekl králi, kdo přišel do jeho říše. Na Urgolovi ale bylo, aby řekl, proč přišel. Bojovník mu řekl o svém plánu, ale v mezích si ho přizpůsobil sám sobě. Zatajil smrt několika potomků bývalého krále a bitvu vylíčil tak, aby ukazovala královský rod ve špatném světle. Trolí král souhlasil s tažením proti drakovi pouze v případě, že novou říši povedou trolové. Urgol souhlasil. Stane se králem skřetů a poté říše bílého draka nebude potřebovat. Branbart odešel a nechal ho ve společnosti šamanky. Ta si skřeta prohlédla a odešla. Výraz v její tváři byl nic neříkající. Bojovníci se pomalu rozcházeli, až v sálu zbyli jen Urgol a Grond. Oba se zvedli a šli zpátky ke stopařovu domu. Vyjednávání bylo až moc jednoduché a až moc krátké. Ještě nebylo vše řečeno, a to skřetovi vadilo. Čekal nějaký podvod od trolího krále. Oba bojovníci se vrátili odkud přišli a sedli si ke stolu. Všechno tu bylo až moc velké. Skřet se ptal na ženu, kterou viděl u stolu panovníka, ale Grond mu o ní nic neřekl. Nevěděl jak, se jmenovala ani odkud přišla. Král o ní nikomu nic neřekl a její původ znali jen Branbart a šamanka. Urgol nic neprozradil, ale myslel si hned, že se tu bude něco dít. Dostával se do další hry o moc a z obou musí vyjít jako vítěz. Položil hlavu na stůl a okamžitě usnul. Náhle na něj

padla únava všeho, co zažil i dny, které nespál. Probudil ho prudký náraz do zad. Grond stál přímo vedle něho. Král chtěl okamžitě, aby za ním přišel. Urgol si rychle upravil zbroj a vyšel ven. Tentokrát ho stopař nedoprovázel, a tak musel najít cestu sám. Naštěstí trol žil jen pár kroků od hradu. Brána byla opět otevřená, a tak bojovník vešel do sálu. Stůl byl tentokrát skoro prázdný. Na židlích seděla jen šamanka a Branbart. Urgol si sedl a čekal na slova krále. Ten nečekal ani okamžik a rozložil na desku stolu mapu Severních říší. Potáhnou podél východních hranic s říší skřetů a dorazí během několika dní k drakovi. Svá slova pronesl se všeříkajícím důrazem. Král se skřeta neptal, jen mu řekl svůj plán. Dále mluvil o strategii boje a rozvržení vojska. Pak řekl, že vyjdou za čtyři dny, zvedl se a odešel. Urgol chtěl jít za ním, ale šamanka ho se smíchem zadržela. Poté se pomalu došourala až k Branbartovi a dál šla vedle něj. Nechtěla, aby následoval krále. To mělo být vše? Celé plánování bitvy? On měl být hrdinou a ne lokajem, který poběží ve stínu trolích vojáků. Bude muset dokázat svou moc, nebo ztratí pevnou půdu pod nohama. Znovu vyšel ze síně a vrátil se k domu stopaře. Vystupování krále ho překvapilo. Čekal celodenní jednání a ne rychlý sled informací. Nikdo mu nedal prostor, aby cokoliv řekl.

8. Kapitola

Rantja se s trhnutím probudila. Zdál se jí sen o její matce. To se jí stovky let nestalo. Čarodějka musela znovu něco plánovat a tohle bylo znamení od bohů. Dívka vstala a vyšla ven. Lidé před ní uhýbali. Nechtěli skončit jako nešťastníci, kteří zemřeli před dveřmi domu nové starostky. Zatím vládla jen jedné vesnici, ale to se brzy změní. Přímo ze střechy stavení seskočil jeden ze šedých bojovníků. V pravé ruce držel hlavu nějakého upíra. Složil ji své královně k nohám a vrátil se do svého úkrytu. Rantja hlavu vzala a hodila ji do sudu s vodou. Oči

mrtvého jako by ji pronásledovaly. Další upír poznal, kde je jeho místo. Porazí každého z nich a zničí celý jejich druh. Brzy budou děti noci jen pohádkou, příběhem z dávných dob, kterému nebude nikdo věřit. Ona tu ale bude, aby si ty časy vychutnala. Rantja vyšla do ulic, lidé jí stále uhýbali z cesty. Nic špatného jim neudělá. Pokud se jí nebudou stavět do cesty. Došla k něčemu, co připomínalo kovárnu. Stáli tam dva koně. Nějaký muž, otočený zády, přehazoval uhlí. Žena nasedla na jednoho z koní a zakřičela na kováře. Ten se s naštváním výrazem otočil, ale když viděl koho má před sebou, uklonil se a odešel někam do budovy. Rantja pobídla koně, který se dal hned do kroku. Pomalu projela k posledním budovám ve vesnici. Poté koně pobídla k větší rychlosti. Laneje nebyla daleko. Několik dní cesty a bude u cíle. Už teď cítila krásný pocit pomsty. Šedí vojáci porazí zbytky upírů a udrží vládu nad vesnicí až do jejího návratu. Vypálit domov Alie, to byl úkol, který chtěla udělat sama. Přemýšlela nad svojí matkou. Čarodějka byla daleko na severu. Kuň rychle mířil ke svému cíli.

**

Alia pomalu scházela po schodech. Hlouběji do jeskyní, kde se nacházelo první město kočících démonů. Nikdo nevěděl, jak město vypadá. Snad s výjimkou jeho obyvatel. Démoni ale nikomu neprozrazovali svá tajemství a patřili k nejtajemnějším stvořením v Aganty. Neřekli ani jména jejich měst. Mohla jsem jim věřit aspoň jejich počet? Záleželo na tom vůbec? Sama jsem jim o mém národě mnoho neprozradila. Nejspíš mi to jenom opláceli. Sešli jsme po schodech a vyšli u velké kamenné brány. Nebyla sice vyrobená tak dobře, jako kdyby ji dělali trpaslíci, ale jen málokdo by ji dokázal zničit. Mohutná kamenná křídla byla dělaná tak, aby zapadla do hradeb. Nebylo tu místo, kde by se zachytila kotva

nebo nějaký jiný nástroj, který by je dokázal zničit. Vchod se pomalu otevíral a my jsme mohli vejít dovnitř. Za zdmi čekaly stráže. Vojáci byli nazí a nijak se nesnažili skrývat jisté části svého těla. Kdybych byla ještě člověk, musela bych zčervenat. Takhle jsem dokázala bez potíží projít okolo bojovníků a dál následovat Samuela. Scházeli jsme po okrajích kráterů, ve kterém bylo město postavené. Po stěnách jeskyně se stáčely schody. Vedly k různým chodbám. Možná to všechno byly východy, nebo se tu nacházely i doly na nějaký kov. Opět jsem se od kočičích démonů nic nedozvěděla. Sešli jsme mezi domy a pokračovali do středu kráteru. Tam bylo místo, kde žil Samuel. Nevím, jestli se tomu dalo říkat palác nebo hrad. Nejvíce to připomínalo noru nějakého zvířete, ale o mnoho větší. Domy jiných démonů byly obyčejné a podobaly se lidským. Tento ale měl kruhový vchod, který se stáčel do vnitřku budovy. Nikde jsem neviděla dveře. Kameny byly postavené tak že, jsme měli před sebou umělou horu. Vešla jsem jen okamžik po Samuelovi. Zbytek naší skupiny šel do svých domovů. Uvnitř nebyl žádný nábytek, jen sláma, na kterou si Samuel sedl. Zůstala jsem stát vedle něj a čekala. Muž ale čekal na to, až si sednu vedle něj. Nechtěla jsem dát najevo žádnou z věcí, které mi proběhly hlavou. Připadala jsem si spíš ve chlévě než v domě jednoho z nejmocnějších stvoření v Aganty. Král nikdy nepovažoval pouště za svoje panství, ale já na ně mám nárok. Spojenectví s kočičími demony utvrdí mou vládu nad touto zemí. Samuel dal svému lidu několik dní na přípravu. Město se skoro celé zapojí do bitvy. Další vojáci přijdou za námi. Noc jsem strávila vedle Samuela. Po dlouhé době jsem spala na slámě. Ráno jsme vstali oba ve stejný čas. Celou noc jsem strávila ve své zbroji. Upíři ale byli na něco takového zvyklí, a tak jsem si ji jen rychle upravila na těle a mohli jsme vyjít mezi vojáky. Někteří z kočičích démonů vyšli ven. Mnoho jich bylo ve své zvířecí podobě ale někteří z nich byli téměř k nerozeznání od lidí. Až na všudypřítomnou

nahotu. Vyšli jsme se Samuelem z města a pokračovali ven z kráteru. Obdivovala jsem celou stavbu. Někdo vyhloubil celé dílo ve tvrdé skále. Nebo šlo o dílo bohů. Neptala jsem se svého průvodce. Nečekala jsem totiž, že by mi odpověděl. Celou dobu se choval přátelsky, ale pořád to byl panovník, který chtěl ochránit svůj vlastní lid. Nechtěl nic jiného, než v poklidu žít ve své říši. Já chtěla vládu nad Aganty, ale tento muž mě donutil k zamyšlení. Nejspíše to ani nechtěl, ale přemýšlela jsem o své cestě nemrtvým životem. Společně jsme vešli do jedné z chodeb, které jsem viděla, když jsme sem přicházeli. Nebyl to ale žádný důl. Vyšli jsme po schodech a stáli na skalní římsě. Před námi se rozprostírala poušť v celé své kráse. Stáli jsme ve stínu hor, a proto na nás nemělo vražedné horko skoro žádný účinek. Mohla jsem se tak ponořit do krásy před sebou. Duny, které se každý den měnily. Mohla bych každý den stát na tomto místě, a přitom mít před sebou při každém východu slunce jiný pohled. Slunce vytvářelo podivnou hru světla a stínů. V dálce jsem viděla skupinku zvířat, na kterých jezdili nomádi. Velbloudi se pohybovali pomalu. Jako by necítili žár nebeského tělesa. Přestala jsem vnímat svého průvodce. Do mých myšlenek se vrátil až ve chvíli, kdy mi položil ruku na rameno a naznačil, abychom se vrátili. Šla jsem za ním. Přesvědčená o tom, že se na toto místo vrátím i další den. Vojsko nebude připravené tak rychle. Doufala jsem v to. Další pohled na písečné duny. Chodba se mi teď zdála podivně tmavá a nezajímavá. V kráteru vládl život. Kočičí démoni vybíhali ze svých domů a scházeli se u domu Samuela. Prošli jsme okolo armády a vešli zpátky do domu. Vytáhla jsem láhev s krví a napila se. Snažila jsem se, aby to muž vedle mě neviděl, ale nepovedlo se mi to. Neřekl ale ani jediné slovo. Ničím nedal najevo žádný pocit. Nevěděla jsem, jak se jeho lid staví k tvorům, kteří se živí krví lidí a jim podobných. Zeptala jsem se Samuela na Innu, ale svoje snažení jsem si mohla odpustit. Nic mi o ní ale už neřekl. Nechtěl mi

ani říct nic o jejích rodičích. Dívka tedy pro mě zůstala něčím záhadným. Do místnosti, kde jsme byli, vběhl jeden z démonů. Rychle se proměnil do lidské podoby a přinesl nám vzkaz od strážců brány. Přišla skupinka upírů a hledala mě. Všichni tři jsme vyšli ven a rychlým krokem se blížili k bráně. Z dálky jsem viděla upíry i stráže okolo nich. Narozdíl ode mě dávali mí vojáci najevo jak demony opovrhují. Mohl tady vzniknout spor, který jsem musela zničit hned v jeho začátcích. Jeden z upírů přišel blíž ke mně a sundal si kapuci. Údajně dítě noci nebylo ničím jiným než čarodějem, který mi řekl, že jsem těhotná. Jeho průvodci byli z mého národa. To stráže kočičích démonů zmátlo. Muž mě pozdravil a uklonil se. Samuela přehlížel, i když jsem viděla, jak si ho rychle přeměřil pohledem. V mé přítomnosti se ale neodvážil nic říct. Požádala jsem vládce démonů, aby nás dovedl někam, kde budeme mít soukromí. Samuel se nepřátelsky podíval na čaroděje, ale dovedl nás k jednomu z domů. Jeho obyvatel tu nebyl, a tak jsme měli místo, kde jsme mohli nerušeně mluvit. Řekla jsem muži o mém těhotenství i o problémech, které mi způsobuje. Nabídl mi, že mě může dítěte zbavit. Měla jsem teď šanci vrátit se k životu, nebo vstoupit na cestu, u které jsem neznala konec. Nedokázala jsem se jen tak vzdát svého dítěte. Proto jsem jeho nabídku odmítla. Čaroděj řekl, abych si lehla na stůl, který byl v pokoji. Znovu jsem ho poslechla lehla si. Sundal mi část zbroje a osahal mi břicho. Řekl mi, že je vše v pořádku. Dítěti se dařilo a nevěděl o žádných problémech. Sedla jsem si a položila pravou ruku na břicho. Cítila jsem pohyb svého, ještě nenarozeného, dítěte. Bude to z části démon a z části upír. Nevěděla jsem, jak bude vypadat. To mě zneklidňovalo. Čaroděj měl pro mě ještě něco. S pomocí svého umění zjistil, že budu mít syna. Narodí se tedy princ, který bude vládnout největší říši, co kdy byla. Aganty bude jenom začátkem. Jednoho dne, až zemřu, bude panovníkem, jakého svět ještě nepoznal. Žádný tyran nebyl tak mocný. Bude navěky

vládnout. Věděla jsem, že ve své krvi spojí výhody dvou národů. Démoni mu přenechají svou moc a upíři mu dají svou nesmrtelnost. Nebude nic, co by ho porazilo. Bude dokonalejší než já. Byla jsem i ráda za jeho otce, i když jsem ho neznala. Upír by nikdy nedal mému synovi moc, kterou by už nezdědil ode mě. Chtěla jsem ale jeho otce najít. Jen ze zvědavosti. Musela jsem vědět, proč něco takového udělal a co tím zamýšlel. Vyšli jsme z domu a připojili se k Samuelovi. Zítra vyrazíme zpět k mé pevnosti. Vše bylo už připravené.

**

Uběhly čtyři dny ode dne, kdy Branbart naplánoval tažení proti bílému drakovi. Urgol stál v čele armády, ale opravdu byl jen ve stínu trolů. Král stál vedle své šamanky a společně udělali první krok k velkému vítězství. Skřet nikde neviděl ženu, která byla u královského stolu. Zůstala v hradu, nebo se už vrátila tam, odkud přišla? Nikdo mu neřekl její jméno. Vlastně s ním nikdo nemluvil. Čtyři dny jenom čekal, až bude moci s vojskem vyrazit. Stál sice hned v první řadě, ale prakticky o ničem nerozhodoval. Armáda se jako velký had vyplazila z města. Trolové ale brzy přešli k rychlejšímu kroku. Urgol s nimi nemohl dlouho držet rychlost, a brzy už pochodoval mezi vojáky třetí řady. Mohutná těla do něj neustále narážela, ale jinak si ho nikdo nevšímal. Připadal si jako kus masa. Jeden z kusů kořisti, který se houpal u opasku bojovníků. Všude to páchlo, bylo cítit zkažené maso, pot a krev. Pach byl příliš silný i na skřeta. Vojsko začalo scházet z hor. Pořád se ale drželi jedné cesty a nikdy nesestoupili k planině. Drželi se přesně na hranici říše skřetů a bílého draka. Pokud by viděli vojáky kohokoliv z nich, přemístili by se na hranici druhého národa. Nikdo je tak nemohl napadnout. Urgol si ale myslel, že je za tím něco jiného. Lambrax by se určováním hranic nezdržoval. Trolové čekali napadení od skřetího národa. Mohli

si myslet, že je celé tažení jen past. Čekali, že se něco přihodí. To všechno ale byly jen domněnky. Trolové s Urgolem nemluví. Bojovníci nevnímali den a noc, šli bez přestávek, jako by je hnalo něco, co skřetí bojovník nechápal. Každý voják potřeboval přestávky, ale zde všechno bylo jakoby omámené nějakým kouzlem. Urgolův pohled padl na šamanku. Vypadala starší než kdokoliv koho skřet viděl, ale přesto udržela rychlost s vojáky. Mohla ona očarovat válečníky? Armáda brzy začala stoupat do hor. Dorazili k paláci bílého draka. Příliš brzy mělo dojít k boji s tímto nepřítelem. Jakoby Lambrax o nepřítelích věděl. Proti vojsku se vyřítíl obr. Jeho kůži tvořily šupiny, které nahrazovaly zbroj. V rukou měl velký obouruční meč. Sekl jím po králi, ten ale stačil v čas uhnout. První řada trolů se dala do pohybu a zaútočili na zvláštního protivníka. Muselo jít o některého z dračích míšenců. Lambrax ve své pýše ani do boje nezasáhl a vyslal jen jediného vojáka. Musel si být jistý jeho silou. To všechny zneklidňovalo. Obr mečem zabil tři vojáky. Jedinou ranou je rozsekl na dvě části. Urgol pozvedl svůj meč, ale zůstal stát na místě. Co by zmohl proti něčemu takovému? Z úst nepřítele vyšlehl plameny a spálily řadu vojáků. Meč hned vzápětí prolétl vzduchem. Každý pohyb obra znamenal další ztráty v armádě trolů. Šamanka pozvedla ruce a proti obrovi vylétl pták stvořený z plamenů. Jeho zlaté drápy zasáhly nepřítele do očí. Slepý se vrátil mezi troly a desítky jich pobyl. Poté narazil tvrdě o skály a spadl na zem. Vojsko se pomalu postavilo zpět do formace. Drak proti nim mohl vyslat své bojovníky ale oni chtěli porazit jen jeho. Obr nezničil a ani neodradil troly od jejich bitvy. Zapůsobil ale na morálku válečníků. Ti se pohybovali pomaleji a z jejich očí zmizela chuť do boje. Urgol postupoval v první řadě a hleděla na obličej bojovníků vedle něj. Branbart ale stále vypadal jako by věřil v jejich vítězství. Brána bylo blízko. Jeden z bojovníků se rozběhl, neběžel ale blíž k boji. Chtěl utéct co nejdál do dračí

pevnosti. Šamanka jen pokynula hlavou a bojovník spadl mrtvý na zem. Zasáhlo ho několik kamenů z bitevních praků. Armáda byla varována a nikdo jiný se už o útěk nepokusil. Znovu se vše dalo do pohybu. Brána dračí pevnosti byla přímo před vojskem trolů. Žebříky se zapřely o hrazení a válečníci začali šplhat na hrazení. Nikde nebylo vidět žádného vojáka. První trolové stanuli nahoře. Vzápětí se ale všechno začalo otřásat. Na ochozech se objevovali vojáci a začala bitva. Brána se dala do pohybu a jako by nabízela volný vstup. Do bitvy se připojili i skřeti, kteří zradili svůj národ. Mezi zdmi se objevil Lambrax. Trolové uhýbali před novým nepřítelem. Šamanka opět vyslala svého ptáka z ohně. Drak se ale nenechal porazit ničím takovým. Z tlamy mu vyšlehly plameny a zničily magického protivníka. Čarodějka znovu pozvedla paže. Celé bojiště ozářilo modré světlo. Bojovníci naslepo zasahovali své protivníky. Lambrax se nenechal zmást a vyšel z brány. Z hor padaly malé kusy kamení a dopadali na bojovníky. Všude vládl zmatek. Do boje se zapojilo i několik šupinatých trolů. Modré světlo zmizelo a nechalo celé bojiště v pološeru. Slunce pomalu zapadlo. Zbraně nabraly červený lesk. Urgolovi to nepřipomínalo žádnou skřetí bitvu. Tohle bylo něco jiného. Šamanka se do boje nezapojila, jen draka zasypávala magickými útoky. Ten nejdříve magické útoky odrážel, ale poté se rozhodl, že zničí samotnou čarodějkou. Urgol musel jednat rychle a chtěl ženě pomoci. Může ale udělat něco jiného. Zničit dračí říši. Lambrax všechny vojáky vyslal do boje. Skřet obloukem obešel obří monstrum a plížil se kolem hradeb. Vojáci si ho neвшímali. Udělal několik dalších kroků. Pak ho ale bohové opustili a jeden z obrů se otočil jeho směrem. Urgol se rychle rozeběhl k bráně. Už jen pár kroků ho dělilo od města. Ve změti uliček se ztratí svému nepříteli. Bylo to zbabělé, ale nikdo se o tom nemusel dozvědět. Svým dětem bude vyprávět historku, kde bude hrdinou. To budou říkat i skřeti. Trolové prohrávali a nikdy draka sami neporazí. Urgol

se dostal až ke vchodu do říše. Vběhl mezi budovy a naslouchal krokům nepřítele. Obr se musel pustit do boje s někým jiným. Co znamenal jeden skřet. Kdyby věděl, co chce ten jeden bojovník udělat! Běžel by za ním ještě teď. Urgol vyšel ze svého úkrytu a pokračoval k paláci draka. Všechno bylo obrovské a už z dálky byly vidět bílé věže, které se ztrácely v mracích. Byl na to překrásný pohled. Palác draka byl mistrovským dílem. Z dálky se od jeho zdi odráželo denní světlo. Sídlo Lambraxe nebylo postavené na konci města, ale v jeho středu. Všechny cesty se k němu sbíhaly, a tak jste si při pohledu na něj vzpomněli na srdce. Živoucí místo, kde byl samotný život. Skřet zůstal stát několik kroků od paláce. Před ním stáli tři draci. Byli menší a mladší než Lambrax, ale i tak je jeden bojovník nemůže porazit. Všechno bylo marné. Jak má projít okolo takových stráží? Zvuk boje se pomalu přesouval mezi zdi města. Trolové přivlekli velké katapulty a drak už nebyl v takové výhodě. Žila poslední jiskra naděje. Nad Urgolem se na okamžik setmělo. Nějaký šupinatec rychle proletěl nad domy a zapojil se do bitvy. Zvuky boje byly čím dál tím bližší. Skřet se rozhodl počkat a do paláce proniknout později. Musel jednat pomalu, nebo by nemusel už bojiště opustit. Pokud by zemřel, jeho duše by zůstala na těchto místech a nikdy by se nedostala k bohům. Urgol zašel do jednoho z domů. Nikde neviděl žádného obyvatele. Lidé, kteří tu žili, se museli zapojit do boje. Lambrax vyhnal všechny své lidi. Musel se trolů obávat, a to právem. Jejich katapulty se nedaly zničit tak snadno jako ty lidské. Zvuky boje zůstaly na jednom místě. Postup se musel zastavit. Lambrax poslal do boje všechno, co mohl. Urgol byl teď vězněm dračích lidí. K bráně se teď nemohl přiblížit, ale přes hradby se také nedostane. Skřet utekl do jedné z postranních uliček. Musí vymyslet, jak se dostat z města. Po hlavní ulici prošel sám Lambrax. Za ním pochodovala jeho armáda. Znovu odvrátili útok nepřítele a všem dokázali svou moc. Nikdo nebyl silnější.

Trolové prohráli a museli se stáhnout zpátky do svých síní v horách. Kdo je teď tak silný, aby draka porazil? Skřetí říše na tom byla špatně. Už utrpěla dvě porážky, které je stály mnoho životů. Bílý drak měl čím dál tím větší moc. Jeho nepřátelé se sami oslabili, když se pokusili dobít jeho pevnost. Urgol si prohlédl uličku kde stál. Po zdech stékaly odpadky, které pocházely z vedlejších domů. Lidé se nikdy neměnili, bylo jedno, jestli jim vládne drak, skřet nebo jiný člověk. Pokaždé stavěli stejné domy, stejně se chovali. Jen hradby města ukazovaly, kdo tu vládne. Mohutná brána se nedala otevřít žádnou silou. Urgol šel k jednomu z domů. Uvnitř byli lidé, kteří v něm žili. Neodvážil se ale podívat oknem do místnosti. Někdo by ho mohl vidět. Místo toho se vrátil do svého úkrytu. Hradby teď budou plné stráží. Existovalo ale jedno místo, kde by mohl drakovi uškodit a při tom se vyhnout strážím. V paláci se vojáci nepohybovali a žil tam jen sám drak. Nikdo nevěděl, jestli má družku. Nikde ale o něčem takovém nebyla zmínka. Předtím se tam nedostal, ale teď se draci u vchodu do paláce budou zajímat o jiné věci. Skřet vyšel ze svého úkrytu a pomalu se blížil k dračímu sídlu. Šupinatci opravdu měli na práci něco jiného. Teď hlídal jen jeden z nich. Ležel rozvalený u schodiště a nejspíš spal. Urgol šel blíž k němu a čekal na nějakou reakci, ta ale nepřišla. Proto šel dál. Pot se mu řinul po jeho hnědé kůži a stékal na zbroj. Světlé šupiny draka odrážely sluneční svit, a tak vypadal jako by matně zářil. Projít okolo něčeho tak velkého by stálo člověka hodně sil. Nešlo jen o chůzi, ale o strach, který ovládl i takového bojovníka jakým Urgol byl. Válečník procházel okolo špičky ocasu, když ucítil pohyb. Rychle se otočil a hleděl přímo do očí dračího strážce.

9.Kapitola

Přišel poslední den mého pobytu ve městě kočičích démonů. Poslední den, kdy Alia, královna dětí noci, uvidí krásy pouště.

Vládl tady podivný klid, který se mi líbil více než má vlastní říše. To ale nikdy nikomu neprozradím. Upíři měli své místo. Nejspíše bych nedokázala dlouho žít bez své pevnosti. Sama jsem vyšla ven z kráteru a zašla do jeskyně, kterou jsem navštívila se Samuelem. Chtěla jsem ještě jeden pohled na poušť. Vyšla jsem na skalní římsu a podívala se dolů. Nechtěla jsem nic zničit zbytečným spěchem, ale teď jsem musela jít. Pouštní duny byly opravdu takové, jak jsem si myslela. Vítr jim dal novou podobu. Chtěla jsem tu zůstat a každé ráno sem chodit. Vyšla jsem zpátky do kráteru a vracela se k paláci Samuela. Shromáždili se zde všichni obyvatelé, kteří byli schopní boje. Nikdo nečekal, že by na město někdo zaútočil, a proto tu zůstaly jen děti a jejich matky. Několik mužů, kterým zdraví nedovolilo vyjít do boje. Dokonce i ženy tohoto národa se zapojily do boje. Nechtěli, aby války došly až k nim, proto se rozhodli nám pomoci. Samuel na mě už čekal. Společně jsme vyšli jednou ze širších cest. Vojsko šlo za námi ve své kočičí podobě. Šelmy, které byly připravené lovit. Než k tomu ale dojde, uteče mnoho času. To bylo zneklidňující, ale ne příliš. Bílý drak za ten čas nedobude moji říši. Proto byla v bezpečí i Aganty. Kamená brána se otevřela a my jsme vyšli do pouštního slunce. Žár mě udeřil jako paže neviditelného obra, ale nedala jsem nic najevo. Čaroděj z temného města kráčel vedle mě. Jako vždy, jsem mu neviděla do tváře. Opíral se o vyřezávanou hůl, která byla zakončená špicí. Kočičí démoni nejezdili na koních, a tak jsme museli jít po svých. Myslela jsem na naše koně, kteří padli žízňí a vyčerpáním. Nesnesla bych, kdyby se i jemu stalo něco takového. Šli jsme celý den a přestávku udělali až při západu slunce. Mrazivý vzduch nahradil vedro. Kočičí démoni si lehli do písku a za několik okamžiků spali. Já jsem zůstala bdělá a procházela se okolo tábora. Bylo zvláštní, co všechno mi bohové postavili do cesty. Mou armádu opravdu tvořily nejrůznější národy země. Mělo to nějaký význam, ale já nevěděla, jaký. Lehla jsem si do písku a

usnula jsem stejně jako démoni okolo mě. Zdál se mi zvláštní sen. Viděla jsem nějakou ženu, která se vznášela na nebi mezi hvězdami. Držela v rukou malé dítě. Nemluvně mělo bledou kůži a na hlavě malé růžky. Oči byly tmavé, jako vchod do jeskyně. Okolo ženy se vznášely nějaké bledé postavy. Neznámá dítě ukazovala přízrakům, a pak ho pustila na zem. Než malé tělíčko dopadlo, probudila jsem se. Měla jsem pocit, že mi znovu začalo tlouct srdce. To už ale bylo dávno mrtvé. Byl to opravdu jen sen? To dítě mohlo být mé vlastní. Tak nějak by vypadal míšenec mezi démonem a upírem. Kdo ale byla ta žena? Mohla to být nějaká lidská bohyně. Mělo to být znamení, že se mám bát bohů? Chtějí zabít moje dítě? Upíři nikdy neměli mít sny. Neslyšela jsem nikdy o tom, že některý z nich měl v noci sen. Byla jsem zmatená. Znovu jsem vstala a prošla okolo kočičích démonů. Nikomu své dítě nesmím dát. Procházela jsem okolo dun a snažila se uklidnit. Vrátila jsem se do tábora a probudila kouzelníka. Zeptala jsem se ho, jestli mají upíři sny. Řekl mi, že nemají, aspoň ne takové jako mívají lidé. Nic jsem mu nevysvětlovala a zeptala se ho, jestli by bohům mohl něco udělat kříženec upíra a démona. Řekl mi ale že ne. Pokud se tyto dva národy spojí v jedno. Je to vzácný jev, ale nerozhněvá bohy. Odešla jsem od čaroděje a lehla si zpátky na své místo. Už jsem ale nemohla usnout. Ten sen něco znamenal a já musím přijít na to, co. Při východu slunce jsme znovu vyrazili na cestu. Poušť mi nepřipadala ani zdaleka tak krásná jako při pohledu ze skalní římsy v městě kočičích démonů. Vedro bylo něco strašného a vysávalo zbytky života i z upíra. Pokračovali jsme ale pořád dál stejným směrem. Několik kroků před námi jsem uviděla běžet malé stádo velbloudů. Nomádi ale u nich nebyli. Nepotkali jsme žádného člověka. V poušti byla ale tato možnost jako poslední. Zde skoro nikdo nežil. Šli jsme několik dní než jsme dorazili k táboru lidí. Nikdo tu ale nebyl. Stany byly z větší části rozebrané. Pomyslela jsem na Lombrada, kterého jsem tu

nechala a odešla jsem bez něj. Nevěděla jsem, jak moc mi bude něco takového vyčítat nebo jestli vůbec ještě žije. Nechávala jsem za sebou až moc lidí. Inna byla někde v poušti a nikdo nevěděl co měla v úmyslu. Někde v Aganty ještě kráčel Gordil. Temný elf, který přísahal záhubu mně i mé říši. Bílý drak jen čekal na dobu kdy, bude moci zaútočit. Vládla jsem ale velké říši a jednotlivci jsem se nemohla zabývat. Spoustu lidí si přálo moji smrt. Elfové mi ji přáli asi nejvíce. Báli se toho, že jejich říše dopadne stejně jako lidské město Minaron. To teď bylo domovem duchů. Nikdo jiný v něm nechtěl sídlit. Až porazím Lambraxe, postavím na jeho základech nové město a nikdo si na starý Minaron nevzpomene. Budu vládnout zbytku lidí, který se ještě v Aganty udržel. Prošli jsme další úsek pouště a krajina okolo nás začínala být o něco přívětivější. Písek ustoupil prvním rostlinám, i když pořád se to nedalo považovat za místo kypící zeleně. Každé stéblo trávy tu zápasilo o každou kapku vody. Vedro jako by ustoupilo. Během několika dní jsme už ale šli po planině. Kočičí démoni se díky své podobě ztráceli v trávě. Vypadalo to tedy, jako bychom šli jen tři. Samuel, čaroděj a já, zvláštní trojice, která šla zachraňovat svobodný svět. Vládce pouštní říše se ale zanedlouho proměnil do své zvířecí podoby. Černá těla porostlá srstí se vyhýbala holým místům na planině a ztrácela se ve stínech. Tohle maskování jim poskytlo klid. Pomalu jsme se blížili k první vesnici. Chtěli jsme ji obejít, stejně, jako když jsem šla k poušti. Jeden muž se k nám ale rozeběhl a zastavil se, až když spatřil šelmy, které šly za námi. Vykročila jsem směrem k němu a naznačila mu, že se nemá čeho obávat. Přišla jsem blíže k němu, ale neznámý udělal dva kroky ode mě. Poté se uklonil a začal mluvit. Jejich vesnici napadl šupinatý obr a zabil čtvrtinu obyvatel. Zničil většinu domů a teď se lidé obávali, že se vrátí. Nikdy jsem o takovém tvorů neslyšela, zeptala jsem se jestli to nebyl drak. Ve tváři vesničana se zrcadlila urážka. Urazila jsem ho, když jsem naznačila, že by

nerozeznal draka od obra. Řekl mi, že tvor vypadal stejně jako člověk, ale byl větší a jeho kůže byla porostlá šupinami. Na sobě neměl žádnou zbroj jen bederní roušku a v rukou velký kyj. Nikdo nevěděl, jak ho zabít. Šípy se od něj odrazily a s dřevěnými klacky ani nemělo smysl útočit. Nechala jsem kočičí demony na svých místech a šla k vesnici. Když jsem přišla blíž, viděla jsem zničené domy. Někdo strašlivou silou prorazil zeď a zničil všechno uvnitř. Viděla jsem i zbytky lidských obyvatel. Netvor jim zpřelámal kosti. Odkud něco takové přišlo? Vládla jsem temnému městu. Všechny bestie měly poslouchat mě, ale já ani nevěděla, že by se něco takového v mé říši vyskytovalo. Obry už vesničané znali, ti ale neměli šupiny. Šla jsem dál mezi domy sledovala zkázu. Tvor zničil co mohl, ale dál mezi domy se už nedostal. Je jediný nebo je jich více? Zeptala jsem se, kam obr utekl. Vesničan mi ukázal k lesu. Čaroděj šel jen několik kroků za mnou. Viděla jsem vyvrácené stromy. Nebylo těžké sledovat obra a najít místo, kam se skryl, než nasbírá dost sil k novému útoku. Vytasila jsem svůj meč. Viděla jsem něco šupinatého, jak se protáhlo mezi kmeny. Ticho lesa protrhl dračí řev. Odněkud vyšlehly plameny a mířily přímo na nás. Čaroděj rychle zvedl ruce a okolo nás se rozzářilo rudé světlo. Oheň zapálil několik stromů. Ozval se další řev a mezi stromy se ukázal obr. Opravdu měl kůži porostlou šupinami. Bylo na něm něco dračího, ale přesto připomínal spíše člověka. Odněkud vytáhl svůj kyj a rozehnal se jím po nás. Slyšela jsem zvuky, jako když se po zemi pohybuje nějaké zvíře. Okolo mě vzduchem prolétl jeden z kočičích demonů a zakousl se obrovi do paže. Nepochybně mi chtěli pomoci, ale proti takovému protivníkovi jejich tesáky nic nezможou. Aspoň jsem si to myslela. Na listy stromů vystříkly kapky krve. Obr zařval a snažil se demona zabít. Další šelmy ale vyskočily ze svých úkrytů a zaútočily na zvláštního protivníka. Popadla jsem svůj meč a chtěla udělat aspoň něco. Vyskočila jsem do vzduchu a čepel zabodla do

nechráněného břicha. Krev stříkala z několika otevřených ran. Obr zavrával a poté spadl mezi stromy. Hlava se zadržela mezi kmeny stromů. Slyšela jsem křupnutí, jak se zlomila obrova krční páteř. Jeho život vyhasl a jeho duše přešla k bohům. Obešla jsem jehotělo. Protivník pro mě byl něčím novým. Musel přijít od Lambraxe, jen tak se dalo vysvětlit jeho příbuzenství s draky. Jak se ale mohl dostat tak daleko? Pak se moje paměť vyjasnila. Sama jsem prošla chodbou do severních říší. Ve staré říši trpaslíků byl průchod, kterým se dalo projít do Aganty. Bestie o něm nejspíše věděly a použily ho, aby se vrátily do této země. Průchod byl ale moc úzký a něco takového by se jím neprotáhlo. Věděla jsem ale kam musíme jít. Stará pevnost v sobě měla více tajemství, než jsem myslela. Obr připomínal míšence mezi drakem a člověkem, nebo něčím takovým. Vyšli jsme z lesa a tělo nechali na místě. Postarají se o něj mrchožrouti nebo čas. Vyšli jsme z lesa a vraceli k pevnosti. Lidé stáli na kraji vesnice a dívali se směrem k nám. Nikdy neviděli kočičí demony, a tak nevěděli, co od nich mohou čekat. Šelmy byly téměř všude. Držely se ale dál od domů, už tak naháněly lidem strach. Přešla jsem k muži, který mi o obrovi řekl. Nepřítel byl poražen a nikdy se už nevrátí. Zničíme místo, odkud netvor přišel, aby se další jeho druhu nemohli vrátit. Vesničan se znovu uklonil a my jsme mohli znovu vyjít na cestu. Tentokrát nechtěla vyrazit k temnému městu, ale ke zničeným archivům trpaslíků. Opravdu jsem musela zničit průchod, kterým bestie přicházely. Mohlo branou už projít celé vojsko? Nebo se v mé říši nacházel jen ten obr? Několik dní jsme šli po holé planině, než jsem z dálky viděla mou pevnost. Upíři obří otevřeli bránu a já, čaroděj a Samuel jsem vešli dovnitř. Kočičí démoni zůstali venku a čekali na náš návrat. Přiběhl ke mně můj bojový vlk. Dlouho jsem ho hladila po srsti. Zvíře se ode mě poté už nehnulo ani na krok. Vyšla jsem na schody. Upíři se sešli před palácem. Vyhlásila jsem začátek válečného tažení. Naším prvním cílem bude opuštěná

pevnost trpaslíků. Řekla jsem vše o obrovi, který zničil jednu z vesnic. Poté jsem vyprávěla o bílém drakovi. Musíme Lambraxe zničit a ovládnout severní země, nebo nikdy nebudeme svobodní a budeme jen vazaly mocnějších panovníků. Upíři se mnou souhlasili a dali to najevo potleskem. Poté se vrátili do svých domovů a vzali si zbraně a zbroj. Samuelovi jsem dala starší černý plášť. Proměnil se do lidské podoby a vzal si ho na sebe. Nasedl na koně, kterého jsem mu věnovala a společně jsme vyjeli z brány. Za námi pochodovala upíří armáda. Venku se k mým vojákům připojili i kočičí démoni a všichni jsme vyjeli ke staré pevnosti. Během několika dní dorazíme k cíli a zničíme všechny, kteří nám budou chtít odporovat.

**

Rantja byla jen den cesty od svého cíle. Jen okamžik a bude moci zničit vše. Co udělá upírka, až uvidí místo, kde začal její lidský život? Bude vzteky bez sebe. Čarodějka se usmála, i když to nebylo známkou radosti, ale chladné zlomyslnosti a chuti po pomstě. Král Andromalius XIV. se postaral o to, aby Laaneji bylo království klidu a míru. Kdysi se tam i sám narodil. Jeho vláda ale skončila před stovkami let a za tu dobu se země změnila. Upíři zničili klid, který tam vládl. Bestie se vrátily do lesů a zabíjely vesničany. Pořád tam ale bylo bezpečněji než ve zbytku Aganty. Alia patřila k bohatší vrstvě, a tak žila v ještě větším bezpečí než obyčejní vesničané. Zničily ji ale pletichy mezi mocnými. Jak úsměvné, že ji zabila její vlastní moc. Vesničanovi by se nikdy nic takového nestalo. Rantja projela dál a přešla přes cestu, která se klikatila mezi skalisky. Lesy ustoupily nízkým horám, které obklopovaly domov upírky. Kdysi byly vyšší, ale bohové chtěli krajinu změnit a tak většinu hor zničili. Tady bylo místo, kde jste mohli bez potíží projet. Přímo před čarodějkou se objevilo

město. Velké množství statků a polí. Úrodná země, ze které se dalo žít po generace. Čarodějka vjela mezi první domy, aby lidem dokázala, kdo jim bude vládnout. Časy, kdy se starali jen o svá pole, skončily. Přišel čas, kdy se z mužů stanou vojáci. Rantja pozvedla ruce a magie větrů ji poslechla. Mraky se stáhly a vytvořily vír. Dech bohů vylétl proti domům a vytvořil malé tornádo. Vzdušný vír zničil dva domy najednou. Střecha se rozpadla. Zůstali jen obvodové zdi. Z dálky bylo slyšet křik lidí, kteří tam žili. Čarodějka nechala vír zmizet, a poté se rozjela k domům. Tohle bylo jen malou ukázkou toho, jak špatně se zdejší lidem povede. Lidé se po ní otáčeli, ale nevšímalá si toho. Zastavila se až na malém náměstí. Sesedla z koně a prohlásila se novou vládkyní nad tímto krajem. Několik lidí se okamžitě zasmálo. Měli ji za šílence, který jen pořvává. Hned zvedla ruce a vyčarovala ohnivou kouli. Ta zůstala nad její hlavou. Vyšlehly z ní dva paprsky a spálily dvě ženy. Nezbylo z nich vůbec nic. Lidé se zastavili a hleděli na Rantju. Teď už vědí, že není jen tak někdo. Řekla jim, že vládne Aganty a je její právoplatnou vládkyní. Alia jí upřela její právo a dělala si nárok na něco, co nebylo její. Vesničané si začali mezi sebou šeptat. Upírka byla někým, koho znali nebo si to mysleli. Změnila se od doby, kdy se stala dítětem noci, ale prostí lidé ji pořád měli za tu dívku, která tady chodila mezi ulicemi. Bude těžké je přesvědčit o nové Alii, která ničila celé vesnice a zabíjela lidi po stovkách. Rantja se zeptala na dům, kde žil její rod. Nikdo jí nic neřekl. Z ohnivé koule vyšlehl další paprsek a zabil malé děvčátko. Nějaká žena si klekla u místa, kde se dítě rozpadlo a začala křičet. Jeden z vesničanů padl na kolena a ukazoval na jedno místo. Byl tam velký dům, který patřil někomu bohatému. Nepochybně rodu, ze kterého pocházela upírka. Rantja položila vesničanovi ruku na rameno. Cítila v jeho těle něco cizího, co tam být nemělo. Na jeho plicích bylo něco podobné prachu. Čarodějka zničila vše, co v jeho těle být nemělo. Muž vstal a s otevřenými ústy si prohlížel

svoje tělo. Teď byl vyléčen. Vesničan se podíval do tváře čarodějky. Ta jen kývla a usmála se. Rantja uměla vždy skvěle manipulovat s lidmi. Brzy ji budou fanaticky následovat. Pozabíjejí se mezi sebou a bude jí k tomu stačit jen jediné slovo. Každý člověk, který tady stál, měl v rodině někoho nemocného. Pokud ho vyléčí, budou ji mít za královnu, která jim vždy pomůže. Čarodějka prošla k domu a pokynula pravou rukou. Ohnivá koule se rozlétla vzduchem a vlétla do domu. Uvnitř někdo běžel, bylo slyšet křik. Ohnivé kouzlo poté vybuchlo a zničilo všechno v domě. Zdi se zřítily a pohřbily pod sebou každého, kdo se nacházel uvnitř. Alia přišla v jediný den o všechny své příbuzné. Magie byla překrásná věc, pokud jste ji uměli použít. Bylo slyšet zvuky padajících trámů a křik umírajících lidí. Rantja slastně zavřela oči a užívala si toho, co provedla. Poté přišla k lidem a řekla, aby shromáždili všechny nemocné lidi z vesnice. Stane se světicí, která bude léčit umírající a zničit hladomor. Kdo by potom pro ni nezabíjel? Nikdo jí nebude odporovat. Vesničané se rozeběhli do všech ulic a zanedlouho se dostavili první zranění a nemocní. Mezi příchozími nebyli jen starci, ale i malé děti. Jejich rodiče plakaly. Měli strach o své dcery a syny. Viděli ženu, která jediným mávnutím ruky zničila celý rod. Proč by se jí neměli bát? To ale přesně Rantja chtěla. Lidé ji budou poslouchat. Budou se jí bát, ale zároveň ji obdivovat. Budou z nich fanatictí zástupci jejího kultu. Postaví nový řád na základech z chaosu. Mata Nat se vrátí do této země, i kdyby jen jako modla lidského národa. Čarodějka přišla k malému děvčátku. Dívka špatně našlapovala na pravou nohu. Bylo snadné magií zjistit důvod. Infekce se dostala do krve a noha se začínala rozpadat. Rantja položila pravou ruku na napůl otevřenou ránu a vyléčila zničené maso. Děvčátko udělalo několik kroků, a poté začalo plakat. Čarodějka vyléčila i jednoho malomocného muže. Maso mu padalo z těla po malých kouskách a lidé se mu zdaleka vyhýbali. Jedno snadné kouzlo a vše se vrátilo na své

místo. Zbytek lidí neměl nic vážného, ale o to lehčí je bylo všechny uzdravit. Muži i ženy padli na kolena a klaněli se jí. Měla, co chtěla. Rychle požádala vesničany o nějaký dům. Jedna rodina jí přenechala ten svůj. Jak snadno jste mohli manipulovat s lidmi.

10.Kapitola

Naše armáda procházela krajem a nikdo se nám nestavěl do cesty. Alia a Samuel, možná bychom byli dobrý vládnoucí pár. Usmála jsem se a jeden voják se na mě překvapeně podíval. Nejspíš se lekl, co se stalo. Úsměv přešel v tichý smích. Jeli jsme po holé planině, a tak jsme už z dálky viděli blížícího se nepřítele. Obr dusal rychle k nám. Vypadal stejně jako ten, kterého jsme zabili u vesnice. Opravdu se tedy takových tvorů dostalo do Aganty víc. Kočičí démoni se rozeběhli k novému protivníkovi, ale já věděla, že tento boj bude jiný. Už nepůjde o překvapivý vpád. Na otevřeném poli bude mít obr výhodu. Nic mu nebude bránit, aby použil veškerou svoji sílu. Vyjela jsem na bitevním vlkovi vpřed. Zvíře neprojevalo ani známku strachu, jednala jsem stejně. Vytasila jsem meč a připravila se k útoku. Obr zařval a vyslal proti svým nepřítelům plameny. Několik kočičích démonů oheň zabil. Měli spálenou srst i kůži. Vyskočila jsem ze sedla a bodla mečem. Čepel pronikla šupinami i masem, ale nezpůsobila takové škody, jaké jsem chtěla. Protivník na poslední chvíli uhnul. Samuel vyskočil netvorovi na pravé rameno a proměnil se, další kočičí démon se mu zakousl do ramene. Obr se rozehnal kyjem a zabil dalšího vojáka. Nějaký upír se pokusil zakousnout se do obrovského krku. Ležel mrtvý na zemi z roztráštěnou dolní čelistí. Všechno začínalo být až příliš rychlé. Pokusila jsem se obra bodnout do levého oka. Moje rána ale opět padla jinam než měla. Usekla jsem Obrovi ucho. Ten se opět ohnal zbraní a srazil mě na zem. Kočičí démoni se na něj vrhali po desítkách a

brzy ho strhli na zem. Samuel vzal meč jednoho ze zabitých upírů a bodl nepřítele do krku. Boj byl u konce. Sedla jsem si znovu na svého bojového vlka a uklidňovala se. Protivník nám způsobil ztráty, a to byl jediný. Kolik jich ještě cestou potkáme? Byla jsem ráda za kočičí demony. Sama bych něco takového neporazila. Nikomu jsem to ale neřekla. Dvakrát jsem minula a při druhém pokusu jsem pro něj byla několik okamžiků snadnou kořistí. Začínala jsem pomalu pochybovat o tom, že vyhraje i boj s drakem. Pokud tohle byli jen jeho vojáci, jak silný bude Lambrax sám. Pomalu jsme vyjeli opět na cestu. Tělo obra jsme nechali ležet na planině. Samuel jel vedle mě. Boj se mu zamlouval, ale stejně jako já se obával střetu s drakem. Protivník byl opravdu silný. Jeli jsme několik dní a dělali jen krátké přestávky, brzy jsme tedy dojeli k horám. Z dálky jsme viděli zničenou pevnost trpaslíků i nové stavby, které tam vznikly. Rozeznali jsme několik věží ze světlého kamene. Jak se obrům podařilo tak rychle něco takového postavit jsme nevěděli. Kámen vypadal cize v kontrastu se šedými stavbami trpaslíků. Celá armáda začala stoupat k horám, aby se střetla s dalším nepřítelem. Slyšeli jsme válečný roh, který nám dokazoval bdělost stráží. Před zbytky hradeb se pohybovali vojáci v bílých zbrojích. Záře nebyla tak silná, jako při prvním setkání ale upíry oslepovala. Rozeznali jsme i pět šupinatých obrů. Moji vojáci se stáhli do zadních řad. Jejich místo zabrali kočičí démoni. První řada bílých vojáků se zastavila několik kroků před námi. Nebyli jako vojáci skřetů. Lidé s oštěpy se chtěli seskupit v prvních řadách. Rychle jsme ale vyjeli proti nim. Zaznělo tříštění zbraní a křik umírajících. Přeskočila jsem první řadu a ocitla se přímo před jedním z obrů. Zalitovala jsem, že jsem i tady provedla svůj oblíbený začátek boje. U jiných protivníků bych překvapila vojáky, kteří se ještě nedostali k bitvě. Tady jsem ale stála před silnějším protivníkem. Rychle jsem uskočila před mohutným kyjem. Obr místo toho smetl vojáka před ním.

Dostala jsem nápad, ale nevěděla jsem, jestli mi vyjde. Vyskočila jsem na mohutnou paži monstra a odtud rychle vyskočila za krk. Bodla mečem a zaskočeného protivníka zasáhla. Přede mnou vytryskla obrovská krev. Tesáky jsem sála krev. Obr padl na zem a zabil pět vojáků. Rychle jsem vytasila meč a bránila se proti dalším protivníkům. Brzy jsem za sebou ucítila pohyb něčeho velkého. Šupinatec mávl křídly a smetl několik vojáků. Byl na mé straně a snažil se mi pomoci. Získala jsem téměř neporazitelného vojáka. Až příliš brzy ale k nám dorazil i další obr. Všiml si toho, co jsem udělala, chtěl nového upíra zabít. Oba giganti se pustili do boje a přitom způsobovali ztráty oběma bojujícím stranám. Ovládla je zuřivost a nezajímalo je, co jejich zbraň zasáhla. Vyskočila jsem do vzduchu a pokusila se nepřátelského obra zabít. Můj meč ho bodl do páteře. Spadl na zem a pohřbil pod sebou několik kočičích démonů. Pomalu jsme se blížili k vítězství. Upíři zasahovali nepřátelské vojsko a způsobovali mu velké ztráty. Sedla jsem si na svého bojového vlka a pobídla ho k bráně do trpasličí říše. Stále se z ní valily nové zástupy nepřátel. Dílo národa z hor utrpělo další škody. Obří nemilosrdně vyrazili kamenné desky, aby měli dost prostoru. Jejich obří těla by se jinak neprotáhla chodbami. Mečem jsem usekla hlavu jednomu vojáku a jela jsem dál. Smrt pro mě byla něčím obyčejným. Pořád tu byla a létala kolem mě jako obtížný hmyz. Škůdce, na kterého si po čase zvyknete a nakonec ho máte i tak trochu rádi. Projela jsem bránou a zabila další tři vojáky. Kočičí démoni mě viděli a snažili se ke mně co nejdřív probít. Ve vojsku Lambraxe vznikl široký průchod, do kterého se tlačili upíři. Brzy jsme vcházeli do chodeb. Mohla jsem uskutečnit svůj plán. Uzavřít první průchod. Jela jsem dál a snažila se rozpomenout na cestu, kudy jsem šla, když jsem tu byla naposledy. Moje paměť mě ale zklamala. Cestou jsem stále narážela na další vojáky. Skoro všichni byli venku, ale pořád zde procházely stráže. Obří bojovali venku, a tak jsem

neměla žádné potíže. Narazila jsem na schody, které jsem poznávala. Sesedla jsem a šla hlouběji do říše trpaslíků. Předtím jsem tady narazila i na kostlivce. Nikdy předtím jsem nic takového neviděla. Marně jsem přemýšlela, jak se dostaneme k průchodu do říše za horami. Jak se vlastně obři dostali přes jezero? Musela tu být ještě jiná cesta. Všude bylo ticho. Hlídky byli na jiných místech a moji vojáci bojovali v chodbách. Prošla jsem dál a dostala se k dalšímu schodišti. Musela jsem být blízko ke svému cíli. Za mými zády se ozvalo zaprskání. Za mnou stál jeden z kočičích démonů. Oddychla jsem si, čekala jsem něco horšího. Nebála jsem se nepřátel, ale chodby na mě působily tísnivě. Nevěděla jsem proč, ale chodby mi připadaly jako živé. Jako by se tu stále zdržovali duchové trpaslíků. Duše se nedostaly ke svým bohům a stále strážily tyto síně. Pokud by tu byly, jak by snesly obry a další stvoření. Roky tu žil i drak, který vyvraždil trpaslíky. Vyhnala jsem si z myšlenek přízraky dávno mrtvých a pokračovala jsem. Kočičí démon se držel u mých nohou a stále věřil. Zdálo se, že i on je neklidný a cítí tu něco jiného než zatuchlinu. Ušli jsme několik dalších kroků a našli jsme roklinu, která vedla do říše za horami. Viděla jsem způsob, jakým se obři a vojáci dostávali ven. Postavili lešení, které vedlo z vody jako kostra některého monstra. Kočičí démon znovu zaprskal a začal se proměňovat do lidské podoby. Srst zarůstala a přede mnou se objevila nějaká žena. Několik úderů srdce jsem jí měla za Innu. Byla téměř jejím přesným obrazem. Musela být i skoro stejně stará. Věděla jsem, jak jsou kočičí démoni nevyřeční, ale zeptala jsem se jí na dívku, která mě provázela při cestách po Aganty. Neznámá se představila jako Lojana, byla sestrou Inny. Její výraz mi řekl, že dál neřekne nic. Nechtěla jsem ale tak snadno ustoupit a ptala jsem se jí dále. Řekla mi ale přesně to, co jsem čekala. Přehlídlá moje slova a místo toho ukázala na lešení. Museli jsme ho rychle strhnout a zničit jeskyni. Posily byly zatím daleko. Rozhodla jsem se, že na ně počkáme

a použijeme drakův vynález sami. Projdeme jím do severních zemí a dobudeme je. Při dobývání se dostaneme až k drakovi a zničíme jeho pevnost. Lojana se mnou nesouhlasila, ale neměla u svého lidu takové slovo, aby odradila demony od tažení. Chtěla jsem rozšířit svou říši a tohle byl jeden ze způsobů. Věděla jsem, že na druhé straně žijí jen skřeti. Snadno je přemůžeme nebo dostanu na naši stranu. Také tam žilo mnoho otroků, kteří nám pomohou. Začali se k nám připojovat kočičí démoni. Společně jsme šli blíže k lešení. Nikde nebyly žádné strážce. Nejspíše šly do boje, kde zemřely. Sešli jsme po schodech a vešli do jeskyně. Konstrukce se mírně kymácela. Pro každého muselo být zkouškou odvahy přejít něco takového. Už jsem věděla proč jich na druhou stranu prošlo tak málo. Chodba, kterou jsem prošla při své minulé cestě, byla už minulostí. Obři vše nemilosrdně rozšířili a zničili veškerou práci trpaslíků. Prošli jsme průchodem a udělali několik kroků ven. Rychle jsme se ale vrátili do svého úkrytu. Venku čekala armáda draka Lambraxe. Ne jen pár vojáků, ale tisíce následovníků. Počkala jsem až když na lešení přešlo více kočičích démonů. Poté jsme začali pomalu vycházet ven. Muselo nás projít co nejvíce, abychom mohli s nepřáteli bojovat a nebyli pro ně lehkou kořistí. Upíři se protáhli ven a vyšplhali přes skalní římsu, aby co nejdříve udělali místo dalším vojákům. Zazněl bojový roh. Všimli si nás a připravili se k útoku. Kočičí démoni se rozeběhli po skalách přímo do řad vojáků. Upíři běželi za nimi. Můj bojový vlk byl v říši trpaslíků. Zalitovala jsem toho, že jsem ho nechala v jeskyních. Teď bych jeho pomoc potřebovala. Proběhla jsem mezi kočičími demony a jako jedna z prvních jsem zaútočila na řady vojáků. Jejich meče se posvátné zbrani titánů nemohly rovnat a tak jsem brzy vznesla do řady nepřátel chaos. Kočičí démoni využívali každou mezeru v řadách nepřátel a dostávali se čím dál tím blíže k jejich táboru. Upíři vytvořili několik nových vojáků do mé říše a tak jsme brzy měli početní převahu. Utrpěli

jsme ale až příliš velké ztráty. Nejvíce nám jich způsobovali šupinatí obři. Jeden z nich zaútočil na demony a snažil se je pobít. Ti ho ale strhli na zem a roztrhali ho na kusy. Jeho krev se rozlévala do potůčku a ztrácela se ve vlhké hlíně. Brzy jsme zvítězili a zahnali zbytek nepřátel do nedalekého lesa. Několik z nich se vydalo do vesnice, kterou jsme už z dálky viděli. Nejspíš patřila skřetům. Ohlédla jsem se k horám a sledovala, jak se ke mně blíží moje armáda. Tisíce vojáků se připravovaly na tažení skřetími vesnicemi. Pobijeme všechny, co nám budou chtít vzdorovat. Brzy bude moje říše větší než všechny lidské, elfí i trpasličí. Nikdo nebude mocnější než já. Pomalu jsme se blížili ke skřetí vesnici. Vypálím ji stejně, jako jsem dříve zničila domy lidí. Nabídnou ale skřetům, aby se k nám připojili. Ne jako spojenci, ale jako sluhové. Na druhé straně hor jsem nehledala přátele a už vůbec ne v národě bestii. Myslela jsem na otroky, kteří jim sloužili a někdy i jako druhové. Před očima jsem pořád měla odporného míšence, kterého jsem viděla. Jeho matka měla takové věci za tradice jejich druhu. Chtěli mít co nejdříve početní převahu, a to se jim povedlo. Nikdy ale nebudou tak dobrými válečníky jako upíři. Pochodovali jsme dál a blížily se k našemu cíli.

**

Dračí oči propalovaly Urgola jako kouzlo nějakého čaroděje. Viděl zorničky, které se pobaveně leskly. Jak se někdy mohl vypravit do pevnosti Lambraxe? Mohutná tlama se otevřela a vyšel kouř. Drak si se svou obětí hrál stejně jako kočka s myší. Chtěl se pobavit, než pozře toho naivního skřeta. Bojovníka, který si myslel, že přemůže velkého bílého draka. Tělo válečníka ale ovládlo něco, co předtím nikdy nepřišlo. Samotná touha po životě. Věděl, jak snadno může zemřít. Veden neviditelnou silou popadl meč a bodl draka do oka. Monstrum zařvalo a ohnalo se tlapou. Mohutné drápy zasáhly skřeta. Ten

proletěl vzduchem a tvrdě narazil do zdi paláce. Dopadl jen několik kroků do schodiště. Drak udělal několik kroků, ale Urgol nečekal až se dostane k němu. Rychle se postavil na nohy a vběhl do paláce. Musí někde najít nějakou boční chodbu. Cokoliv, kde by se mohl ztratit svému soupeři. Dračí strážce dusal za ním. Zraněné oko ho zpomalovalo a způsobovalo mu velké bolesti. Skřeta těšilo jeho malé vítězství. Běžel dál, aby si zachránil život. Bohové museli být v dnešním dni při něm. Viděl malou chodbu, kterou se drak neprotáhne. Rychle do ní vběhl, ale nezastavil se. Drak byl ještě příliš blízko. Stále slyšel jeho dech. Chodba nejspíš patřila nějakým otrokům, nebo vojákům. Pro šupinatce byla moc úzká a nízká. Po nějakém čase skončila ve velké hale. Nikdo tu nebyl a tak Urgol pokračoval dál. Palác byl obrovský a v těchto sálech už by se drak pohybovat mohl. Nejspíš tu menších průchodů bylo více. Brzy se ukázaly další, podobné cesty. Bojovník jednu z nich použil, ale ven už nevyšel. Slyšel nějaký hlas, který se hlasitě rozléhal palácem. Mluvil sám Lambrax. Bohové ale Urgola přivedli pozdě. Hovor byl v polovině, a tak dlouho nemohl poznat, o čem se baví, ani s kým. Řeč se týkala Aganty. Drak měl své vojáky a chtěl jich tam postupně dostat více. Ať už ale procházeli jakkoliv, dostali na druhou stranu hor jen malý počet svých bojovníků. Skřet se tiše zasmál. Takže ani mocnému bílému drakovi se taky něco nepovedlo. Proč raději nešel zničit své nepřátele sám? Nejspíše nebyl tak nezranitelný, jak se vyprávělo. Jeho šupiny nevydržely jakýkoliv útok a na druhé straně hor mohlo být něco, co by i mocného draka porazilo. Urgol čekal až hovor skončí a podíval se do místnosti. Drak byl rozvalený na **podlaze** a mluvil s nějakým menším šupinatcem. Vypadalo to, že lidé a ještěři už nejsou rovnocennými obyvateli města. Všechna důležitá místa zastávali draci. Lambrax se zvedl a odešel ze sálu. Brzy ho následoval i jeho společník. Skřet vyšel a hledal nějaké schody, které by vedly do sklepení nebo něčeho takového. Pokud to

chtěl tady zničit, musel najít základy samotného paláce. Narozdíl od lidských staveb, bylo tady vše z kamene. Nedalo se tu nic zapálit. Proto skřet šel dál. Brzy našel svažující se chodbu a vypravil se k ní. Cesta se ale klikatila, nemohl dohlédnout na její konec. Proč někdo stavěl něco takového? Nebylo by snazší postavit to rovně? Člověk nebo skřet by nemusel přemýšlet nad tím co přijde na jejím konci. Myšlení draků jste ale nemohli pochopit, pokud jste v žilách neměli jejich krev. To Urgol neměl, a tak se jen plížil dál. Cestou nepotkal nic živého. Vypadalo to že si šupinatec svůj palác postavil jen pro sebe. Skřet našel další východ. Malá dvířka nebyla skoro ani vidět. Pomalu se jimi protáhl a vyšel na ulici. Sídlo Lambraxe tedy nebylo tak bezpečné jak si myslel. Brzy ale zjistil svůj omyl. Průchod se dal otevřít jen cestou ven, ale dovnitř jste se jím dostat nemohli. Mohl tu být pro evakuaci obyvatel nebo něco takového. Vykradl se z nádvoří a skryl se v jedné postranní uličce. Domy tu byli moc blízko u sebe, a tak mu dělalo trochu potíže. Pořád ale nemusel očekávat útok a nebyl na volném prostoru. Co má dělat dál? Před bránu se nedostane, ale dlouho tady zůstat nemůže. Mohl by vyvolat vzpouru. Drak měl tisíce nepřátel, které zotročil a udělal z nich své sluhy. Zničil by bílou pevnost zevnitř. Urgol se zasmál a vydal se hledat věznicí nebo domy otroků. Všechno tu ale vypadalo stejně. Brzy našel něco jako náměstí, jen pár ulic od paláce. Trhy, kde se prodávalo nejrůznější zboží, byly plné lidí. Stánky byly z různobarevných látek. Tady by mohl uskutečnit svůj plán. Rychle udělal několik kroků a snažil se vypadat jako jeden z obyvatel pevnosti. Vojáci se po něm často ohlíželi, ale neřekli ani slovo. Urgol začal být ale neklidný. Neměl na sobě zbroj jako Lambraxovi skřeti. Proto se nemohl snadno skrýt mezi nimi, aniž by si ho vojáci nezačali prohlížet. Teď neměl dobrý plán. Jeden z vojáků na něj ukázal mečem a rozběhl se k němu. Ryčel přitom nějakým cizím jazykem. Urgol uskočil k jednomu stánku a chytil pochodeň. Našel sudy s nějakou

kapalinou, která vypadala jako hořlavina a hodil ji. Pochodeň spadla jen o kousek dál. Zanadával a rychle se rozběhl do změti stánků. Vojáci byli jen několik kroků od něj. Zazněla exploze, která roztrhala pronásledovatele, několik stánků a lidí. Urgol se ohlédl a viděl malého goblina, který prchal mezi domy. Měl sežehnutá záda, ale ve tváři úsměv. Musel hodit pochodeň do sudu a tím dovést skřetův plán do konce. Vypadalo to, že všichni nesouhlasí s vládou Lambraxe. Urgol se vydal stejným směrem jako goblin, ale malého bojovníka nemohl nikde najít. Prošel několika menšími ulicemi když uslyšel tiché zapískání. Rozhlédl se, ale nikoho neviděl. Po několika krocích se zapískání ozvalo znovu. Poté mu k nohám seskočil ten malý goblin. Úsměv z jeho tváře nezmizel. Jmenoval se Lesin. Byl jeden z bojovníků, kteří žili ve zdech města. Skřeti ale považovali draka za slabého. Měl moc ale neuměl ji použít. Mohl vládnout velké říši, ale místo toho chtěl jen své hory. Nikdo nechápal proč už dávno nedobyl temné město a nepokračoval v tažení do Aganty. Dlouho váhal a teď o své panství mohl přijít. Skřeti a goblini se chtěli už dávno vzbouřit a zabít draka. Žádná čepel ale nemohla projít jeho šupinami. Tím byl chráněný dokonce i ve spánku. Urgol nabídl svou pomoc i pomoc skřetí říše. Lesin se ale zasmál. Nikdo zvenčí se nedostane do zdí paláce. Jedině jako zrádce vlastního národa. Skřet měl plán, ale zatím nevěděl jestli mu vyjde. To, co řekl goblin mu museli vnuknout snad sami bohové. Žádný nepřítel nemohl dobít hradby a držet je tak dlouho, aby způsobil drakovi velké škody. Pokud by byl ale uvnitř, mohl Lambraxe zabít. Věděl o upírce, která měla magický meč. Tím by dokázala šupiny prorazit. Pokud to, co se o ní říkalo, byla pravda. Porazila temného vládce a přivlastnila si jeho říši. Urgol se rychle zeptal, jestli by mohl poslat zprávu ven z města. Lesin se usmál a přikývl. Žilo tu několik sokolů, kteří by vzkaz upírce donesli. Zvířata měla ostrý zrak a víc chytrosti, než někteří lidé. Skřet šel vedle Lesina do jeho úkrytu. Jeden z

domů poskytoval útočiště několika povstalcům. Byli mezi nimi skřeti i goblini. Lesin přešel k malému zaprášenému stolku a vyndal pergamen a brk na psaní. Urgol rychle nadiktoval vzkaz. Jeho tělem projelo vzrušení. Otrásl se a znovu měl před sebou obraz své říše. To on vymyslel plán, kterým zničí Lambraxe. Velký Urgol, vládce na severu. Lesin vše dopsal a zavázal malou šňůrkou. Poté odběhl po schodech do druhého patra. Pošle rychle zprávu upírce a zachrání tím skřetí říši. Sedl si do starého křesla a plánoval vlastní trůní sál. Musí to být něco, co ještě žádný panovník před ním neměl. Zničí všechny, co mu budou stát v cestě. Vyvraždí celý rod bývalého krále. Nikdo nebude silnější než on. Goblin se brzy vrátil a pogrataloval skřetovi. Alia s jejich pomocí zničí šupinatce a tím osvobodí říši od jejího nejhoršího nepřítele. Urgol se rozhlédl po místnosti. Goblini se udiveně dívali na válečníka a nejspíše čekali co řekne. Skřet se jen představil a více říct ani nechtěl. Řekl o sobě, že bude novým králem skřetů, goblinů a trolů. O poslední rase si jistý nebyl, ale to tihle vzbouřenci vědět nemusí. Vyprávěl historku, jak porazil bývalého krále skřetů u velké bitvy s bílým drakem. Samozřejmě říkal verzi, kde byl velkým hrdinou. Goblini po něm vrhali obdivné pohledy. Skřeti v místnosti ale vypadali nebezpečně. Vadilo jim, že do jejich domu přišel někdo silnější než oni. Tak si to vysvětloval Urgol.

11.Kapitola

Rantja se probudila ve svém novém domě. Nebyl zařízený tak, jak by odpovídalo jejímu postavení, ale nebude na místě tak dlouho. Co nejdříve musela vyrazit po stopě upírky. Už ji vycítila, byla na druhé straně hor. Za trpasličí říši. Čarodějka věděla o síních národa z hor, kterými nejspíše prošli na druhou stranu. Pamatovala si na bitvu ve které trpasličí podlehli armádě draků. V dobách, kdy dračí jezdcí ještě nebyli vzácným

jevem, ale početným vojskem ve službách temného města. Jeden ze šupinatců tam zůstal a strážil chodby. Zapomnělo se tak na poklady a znalosti, které tam byly dobře chráněné. Až do doby než Alia strážce zabila a sama se pasovala na královnu. Rantja vstala a připravila se k odchodu. Vyšla na náměstí a mluvila o cestě do zemí bohů. Přinese lidem dar. Dá jim svobodu a bohatství. Až se vrátí, bude mít každý člověk vše, po čem touží. Snůška prázdných slov, ale vesničané jí tleskali. Nezapomenou na ni a ona také ne. Vrátí se k nim a bude vládnout. Nasedla na ukořistěného koně a vyjela. Musela se vrátit stejnou cestou jakou sem přijela. Nechtěla projíždět přes hory. Brzy se ale vrátila na cestu, která vedla k severu. Chtěla projet i kolem lesa dryád. Zatím ale nevěděla, jestli je zničí nebo nechá dál žít. Lesní národ se nikdy nebude plést do života lidí. Záleželo jim jen na vlastní říši. Pokud ta byla v bezpečí, bylo jim jedno, kdo sedí na trůnu Minaronu. Rantja se vyhýbala vesnicím. V cestě ji to zdržovalo, ale chtěla se vyhnout davům lidí. Místo toho si vybírala cesty, které vedly lesem nebo přes louky. Jen jednou projela přes pole nějakého vesničana. Muž nejdřív vzal do ruky klacek, ale když si lépe prohlédl ženu před ním, odešel zpátky do svého domu. Cesta ubíhala pomalu i když Rantja svého koně stále popoháněla. Měla pocit, že stojí na místě. Kůň byl pro ni moc pomalý. Vzpomínala na život s Mata Nat, svou matkou. Narodila se jako poslední ze tří dětí, byla ale jedinou dcerou. Proto také dostala jméno, zatímco její bratři zůstali bezejmenní a za celý svůj život si žádné jméno nedali. Zůstali sami a svou moc neměli komu předat. Celé ty stovky let práce se teď mohli vytratit do prázdna. Mata Nat žila někde na severu. Rantja si pamatovala na její magii. Uměla vytvořit ohnivé ptáky, kteří se vrhali na nepřátele a svými drápy z nich udělali jen cáry masa a kůže. Sama se toto kouzlo nikdy nenaučila. Mnohokrát to zkoušela a snažila se, ale vyčarovala jen výsměch. Urážku toho, jak měl opravdu magický tvor vypadat. Proto svoje učení

vzdala a učila se jiná kouzla s ohněm. Mata Nat byla šamankou, která ovládala všech pět živlů. Voda se před ní rozestupovala. Ze země se tvořily nové hory, staré zanikaly. Vítr vál tím směrem, kterým chtěla a oheň spaloval i železo. Stačilo jen jediné slovo. Jen poslední živel byl téměř neovladatelný. Byla jím čirá energie. Síla, která tvořila samotný život. Kdysi ji stvořili bohové, a proto ji nikdo jiný nemohl úplně ovládnout. Rantja znovu pobídla koně, ale jakoby jel pořád krokem. Vyčarovala plamen a popálila jim zvíře na boku. Kůň několikrát skočil a snažil se ze sebe jezdcе setřást. Čarodějka mu ránu jediným mávnutím ruky opět vyléčila. Na kůži nebylo vidět žádnou jizvu. Kůň ale jel pořád stejně pomalu. Příliš pomalu se blížili ke svému cíli.

**

Alia pochodovala blíže ke skřetí vesnici. Opravdu byla plná bestií. Nikde ale nebylo vidět vojáky bílého draka. Museli utíkat dál. Skřeti je také mohli na místě povraždit a zatáhnout do svých sklepů. Nebo to znamenalo, že byli někde mezi domy. Mrtvoly by zbyly pro mrchožrouty. Ti spořádali vše, co zůstalo na bojišti. Supi a krysy si nikdy nevybírali. Před upírkou rychle slétl nějaký pták. Sokol, který měl na jednom z drápů přivázanou nějakou zprávu. Upírka šňůrku povolila a přečetla si vzkaz.

Je mi Ctí psát někomu tak velkému, jako je královna dětí noci Alia. Zním tvou nezměrnou moc i svou opovážlivost pokud tě chci poníženě žádat o pomoc. Síně skřetů už roky nejsou tím klidným místem jako bývaly. Upíři a skřeti mají společného nepřítele. Dračí král Lambrax se usadil v horách a my jsme nyní jeho zajatci. Žije mezi námi ale velký hrdina Urgol, který

chce šupinatce porazit. Žádná zbraň ale neprojde pancířem Lambraxe. Jen tvůj magický meč něco takového dokáže. Palác ale nemůže dobýt žádná armáda. Upíři, trolové ani lidé. Proto se musíš vplížit sama do síní draka. Známe tajné vchody a můžeme tě dostat až k Lambraxovi

Věrný sluha skřetí říše

Lesin

Alia si zprávu přečetla znovu. Žádné vojsko se přes bránu nedostane. Kočičí démoni by zničili draka, ale přes hradby by se nedostali, pokud ani síla trolů nemohla zničit bránu bílé pevnosti. Musí přistoupit na plán skřetů. Bohové museli mít dnes opravdu zvláštní den, když ji darovali takové spojení. Rychle napsala odpověď. Sokol vzlétl a nesl zprávu zpátky Lesinovi. Než ale přijde k pevnosti, bude muset ještě dokončit jednu věc. Tažení proti skřetům. Zajatci se nedovědí o její bitvě, a tak jí pomohou. Poté je zabije a zničí i draka. Spojenci byli dobrá věc, ale nebylo to přátelství, které byste nemohli porušit. Ve zprávě se nepsalo nic o míru mezi jejich národy. Jen o tom, že jí ukáží cestu k Lambraxovi. Vesnice byla jen pár kroků od prvních upírů. Skřeti vycházeli před domy a snažili se vytvořit něco jako první řadu. Alia se zasmála, když viděla že u toho i zůstane. Bylo tu příliš málo válečníků. Těch pár bestíí by zabila i sama. Kočičí démoni se rozeběhli vpřed a zaskočili první protivníky. Ti čekali upíry, demony, ale kočkovitá stvoření pro ně byla velkým překvapením. Několik z nich pozvedlo špatně vykované sekery. Další se ale zmohli jen na něco, co vypadalo jako pokus o krytí. Démoni si ale vždy našli slabé místo v jejich obraně. Boj se tam změnil na jatka, kdy kočičí démoni byli rezníci a skřeti jen dobytek určený na porážku. Všude umíraly bestie po desítkách. Upíři se prosmýkli

mezi bojujícími a z domů brali pochodně. Brzy hořely první domy. Boj skončil, zbývající bestie se rozprchly do kraje. Nejdříve jsem je chtěla nechat. Pak mě ale napadlo že by mohli varovat další vesnice svého národa. Poslala jsem za nimi skupinku kočičích démonů. Budou je hnát a zabíjet, dokud nezemře poslední z uprchlíků. Já a zbytek upírů mezitím půjdeme do další vesnice. Byla na dohled, a tak jsme opět viděli svůj cíl. Teď ale nešlo o malou vesničku. Tohle vypadalo na větší město. Zde najdeme aspoň nějaké válečníky a nepůjde o masakr. Projela jsem mezi mrtvými. Byli mezi nimi jen dva mí vojáci. To, co proti nám stálo, nebyli vojáci. Byly to jejich děti a manželky. Práví bojovníci tak přišli o své rodiny. Dívala jsem se k městu před námi a přemýšlela, jak dál. Zničím další říši a přivlastním si ji. Musím ale porazit bílého draka. Rozhodla jsem se. Vyjeli jsme vstříc dalšímu boji. Stráže na hradbách nás ale musely z dálky vidět. Slyšela jsem zvuk signálního rohu. To znamenalo, že budou připraveni na náš útok. Já ale udělala něco, co ani oni nečekali. Sesedla jsem a sedla si na trávu. Vojáci zůstali stát, a pak mě napodobili. Nebyli jsme tak blízko, aby nás trefily jejich šípy. To zjistili i skřeti, když několik kroků před námi spadla první salva šípů. Hroty se neškodně zabořily do země. Soustředila jsem se a myšlenkami volala své upíry. Celé temné město mi přijde na pomoc. Doteď jsem neměla ani polovinu svých vojáků. Do západu slunce jsme zůstali na svých místech. Skřeti museli být s našeho jednání překvapení. Stále jsme byli na dohled, ne na dostřel. Bestie po nás vystřelily z katapultu, i tak ale rána skončila před námi. Zасыpala nás sprška hlíny a trávy. Nic víc se nestalo. Několik dní jsme jen čekali. Věděla jsem, že se moje armáda už blíží, a tak jsme vyšli do boje. Byli jsme ještě několik kroků od hradeb, když jsem slyšela za mými zády signální roh. Dva zvuky, které se prolnuly v jeden. Moji vojáci byli za mnou a chtěli, aby se signál lišil od toho skřetiho. Ohlédla jsem se a viděla tisíce vojáků. Zakřičela jsem a

zrychlila. První šípy se zavrtaly do upírů, ale málokdy způsobily nějakou škodu. Kočičí démoni se protáhli k bráně a drápy do ní vyrývali hluboké škrábance. Zanedlouho se první z nich protáhly do pevnosti. Odpor obránců ochabl. Měli nepřítele na obou stranách hradeb, a to jim vyneslo první krvavou porážku. Dobili jsme ohoz a postavili na něj vlastní vojáky. Lukostřelci stříleli do města. Po všem, co se hnulo. Skřeti se ale nechtěli tak rychle vzdávat a brzy jsme byli v úzkých my. Zde jsme stáli proti bojovníkům. Bestiím, které se celý život připravovali na bitvy, jako byla tato. Zavelela jsem nový rozkaz. Upíři začali své šípy zapalovat. Ztráta domovů ale skřety tížila méně, než jsem myslela. Vyhýbali se požárům, ale nesnažili se je hasit. Stačilo jim, když se vyhnuli popáleninám. Stále pokračovali v boji. Za mými zády přelétli hradby první démoni z temného města. Jeden z obřích vojáků prorazil zbytky brány. Magie byla cítit všude. Karta se obrátila a my jsme byli ve výhodě. Skřeti neuměli používat kouzla, a tak nevěděli, jak se bránit magickým sítím nebo kouli ryzí energie. Začali pomalu ustupovat. Zasmála jsem se a vjela mezi prchající. Můj meč byl jejich odměnou za odvahu v boji. Měli se přidat na mou stranu. Chtěli bojovat o svou vlast a ta se jim odměnila smrtí. Zem nasákla jejich krví. Brzy skřeti uprchli a jejich domy zmizely v moři plamenů. Stoupla jsem si na hradby a mávala hlavou jednoho skřeta. Všichni mi provolávali slávu. Viděla jsem tváře celé mé armády. Sešli se tu všechny národy. Mohla jsem vyrazit ke svému předposlednímu cíli. Tím bylo hlavní město skřetů. Věděla jsem přibližně, kde se nachází. Vtrhnu tam s celou svou armádou a dokáži jim svou moc. Odešli jsme z ruin skřetího města a počkali do východu slunce. Pak jsme se vrátili na cestu a vyrazili k městu. Krajina tu byla stejná jako v Aganty. Čekala jsem nějaký rozdíl, ale nikde jsem ho nenašla.

**

Nomádi znovu stavěli svůj tábor. Kočičí démoni byli příliš blízko. Dohnali je i dobrodruzi z Aganty. Proč by měli ošetřovat nějakého elfa? Chtěli mu jen zachránit život, pak ale odešli za tou upírkou. Nikdo z pouštního lidu nechtěl poslouchat příkazy nějaké královny. Nejspíše tu ženu viděli naposledy. Nevěděla nic o jejich lidu, jazyku nebo způsobu života. Vrátil se zpět do svého paláce a nebude se o nějaké lidi v poušti už zajímat. Stejně jako si nomádi zatím nevšimli kočkovitého stvoření na jedné z dun. Inna sledovala celou karavanu, aby poznala kam putují. Znali tajemství, které chtěla získat pro sebe. Vlčí brána byla něco mocného. Byl to vchod do dalšího světa. Kdo našel klíč a otevřel jím průchod, získal vládu nad vojskem vlkodlaků. Ne takových, jako jsou teď, ale starých jako sám svět. Nejmocnější vlci, které stvořili sami bohové. Chtěla je jako své vojáky. Porazila by všechny nepřátele. Upírka jí vzala lásku. Poprvé v životě našla muže, který jí chtěl i něco dát. Inna nechala to nejcennější v temném městě. Nikdo si nevšiml malého obojku, který dítě mělo. Dívka s ním viděla vše, co vidělo její dítě. Věděla tedy, co se v pevnosti děje i o přesunu armády. Alia ničila další země a vyhnala kvůli tomu skoro všechny své vojáky. To byla chvíle pro Innu. Vezme z jejího paláce vlčí diamant, klíč od stavby bohů. Nomádi jí jen museli prozradit, kde najde samotnou bránu. Lidé se táhli příliš pomalu. Nikam nepospíchali, i když bylo všude horko. Inna začala pomalu klouzat po písku blíž ke stanům. Stále naslouchala a čekala na jakékoliv nebezpečí. Její národ se uměl ve zvířecí podobě pohybovat tiše. Proto se bezpečně dostala až k prvnímu stanu. Lidé v něm popíjeli a zpívali. Převrávali každé svoje slovo, až nebylo nakonec rozumět nikomu. Pili tak dlouho, dokud nepadli na zem a neusnuli. Ráno nakrmili velbloudy, udělali několik věcí, aby večer mohli opět popíjet. Tohle se opakovalo každý den. Jakoby nějakým kouzlem, dělali nomádi stále to samé. Dívka

se proměnila do lidské podoby a tiše se plížila za nějakou ženou. Přiskočila k ní a jediným pohybem ruky jí zlomila vaz. Poté z ní Inna stáhla dlouhý plášť a vzala si ho na sebe. Sebrala ze země i roušku, kterou si skryla tvář. Pak vešla rychle do stanu a snažila se chovat, jako kdyby sem patřila. Do rukou si vzala jeden z pohárů, ale nenapila se. Přisedla si k jednomu z mužů a ptala se ho na velbloudy. Muž mávl rukou a začal mluvit o ženách. Neměl žádnou družku, a toho chtěla Inna využít. Přikradla se blíže k němu a zašeptala mu do ucha. „Ráda poslouchám pohádky“. Muž se usmál a vyložil si její slova přesně tak, jak chtěla. Začal ji rukou hladit po noze a přitom jí vyprávět o bestiích, které se v zemi písku daly najít. Žena se nedočkavostí rozrušila, když jí vyprávěl o pouštních vlčích. Už byl blízko tomu, aby jí řekl o bráně. Muž poznal co cítí, ale mylně si to vysvětlil. Proto si lehl blíž, ale vyprávěl dál. Opravdu se dostal až k bráně. Inna dostala to, co chtěla. Nomád řekl, že je brána jen několik kroků od hranic říše démonů. Je tam nízká skála. Pod pískem je brána, kterou nikdy nikdo neotevřel. Dívka pohladila muže po tváři. Musela rychle do Aliiny říše, teď si ale mohla dovolit krátkou přestávku. Muž se zvedl ale pořád ji držel za ruku. Inna šla s ním do jeho stanu. Neznámý bude překvapený, až pozná že zpečetil svůj život. Sedl si mezi polštáře ve svém obydlí a ženu shodil vedle sebe. Pomalu se svlékal i Inna vyklouzla z pláště. Nahá si k němu lehla a pomalu ho hladila po břiše. Poté se začala proměňovat. Počkala, až jí na rukou narostou dlouhé drápy a těmi muže zabila. Rozpárala mu břicho. Už se nezdržovala oblékáním. Vyšla ze stanu a zcela se proměnila do zvířecí podoby. Utekla do noci a nikdo nebude vědět o tom, co se tu stalo. Musí co nejrychleji do paláce upírky. Díky svému dítěti věděla o každé uličce, bylo to lepší než nějaká mapa. Bála se o svého jediného potomka, ale tohle bylo pro vyšší věc. Běžela nejrychleji jak mohla. Nepočítala dny, které strávila před osadou nomádů, ale i tak věděla, že tam byla až příliš dlouho. Dívala se na armádu,

kteřá vyšla z temného města. Kouzlo jí dovolilo, aby poznala sílu, kterou upírka vládla. Proto chtěla co nejdříve otevřít bránu a vypustit vlkodlaky. Ani teď nepočítala čas a nerozlišovala mezi dnem a nocí. Mezi první stébla trávy padla vysílením. Viděla před sebou les. Pomalu se vplížila mezi první stromy, až našla malý potok. Napila se z něj a usnula v křoví. Probudil ji řev nějakého monstra. Trávou se plížilo něco velkého. Inna nečekala, až to přijde k ní a rozběhla se zpátky na planinu. Už pomaleji pokračovala dál v cestě. Monstrum jí našťestí nepronásledovalo. Co jen se v těchto krajích dalo najít. Neviděla nic, ale řev, co slyšela jí nebyl ani trochu povědomý. Při západu slunce si lehla do trávy a znovu usnula. Tentokrát jí nikdo neprobudil. Zdál se jí sen, ve kterém otevřela kamennou bránu. Vlkodlaci se jí klaněli a poté s ní vyrazili do boje. Zničili každého nepřítele, který se jim připlétl do cesty. Probudila se, jejím tělem otřáslο zklamání. Dala by vše za to, aby sen byl skutečností. Vstala a plížila se dál trávou. Nikde nebylo nic živého. Nezdržovala se proto větřením. Věděla že, se blíží k první pevnosti upírky. Zdálky viděla hory, ale půjde ještě několik dní, než spatří domov královny upírů. Také to nebylo ani cílem její cesty. Žezlo, ve kterém byl kámen zasazený, bylo v trůním sále. V bývalém temném městě. Teď z toho bylo bezejmenné místo. Žily tam všechny národy Aganty. Dokonce i někteří lidé přešli na stranu zla a teď hledali útočiště v temných kobkách. Jejich vlastní lidé by je zabili, kdyby věděli o jejich zradě a našli je. Inna se protáhla mezi několika keřiky a zmizela v začátcích lesa. Někde by se tu mohli zdržovat zbytky elfů. Války tento národ téměř vyhladily, pořád jich ale několik žilo v jejich říši. Už se ale nedalo mluvit o nějakém velkém počtu. Dívka se protáhla okolo jednoho ze stromů a zachytila nějaký podivný pach. Bylo na něm něco elfského, ale zároveň divočejšího a více zvířecího. Narušovali to i nepřirozené zbytky magie. Kočičí démon šel dál po stopě. Bylo slyšet nějaké zvuky. Něco velkého se snažilo tiše projít

mezi větvemi. Nešlo o elfa, ale o něco daleko většího. Větve stromů se znovu roztráslly, bylo slyšet tlumené dupnutí. Něco došláplo na půdu pokrytou listím. Inna šla blíž. Nic ale nebylo vidět. Ozval se řev. Přímo nad její hlavou. Rychle uskočila. Později jí došlo, jak dobré její rozhodnutí bylo. Přímo v místě, kde měla ještě před okamžikem hlavu, dopadla noha nějakého monstra. Šlo o stejnou bestii, před jakou prchala v lese předtím. Jak mohla být tak hloupá a vejít opět znovu k elfímu lesu? Neměla se sem vůbec vracet. Rychle uskočila před dalším pokusem o zadupání do země a kousla protivníka do nohy. Její tesáky se ale setkaly s odporem. Rychle drápy sekla netvora po nohou. Tvrdá kůže ale odolala. Zraněná bestie sama uskočila a ohnala se po Inně dlouhými drápy. Místo toho ale zničily strom, který byl za ní. Lesem se rozlehl řev. Netvor chtěl kočičího démona zabít. Jeho protivník ale uskakoval před jeho útoky rychleji, než si myslel. Inna se rozběhla mezi stromy. Protivník byl příliš velký na to, aby s ní udržel rychlost. Brzy mu utekla, ale ztratila orientaci. Všude to bylo plné podivných pachů. Cítila elfy, ale také další monstra, stejná jako to co ji napadlo. Cítila i skřety, kteří se tu museli nedávno pohybovat. To vše se spájelo do zápachu, ve kterém nemohla nic najít. Ze samotné země sálala magie, která ji ještě více mátl. Lesní lid svou říši chránil kouzly. S tím si kočičí démoni nevěděli nikdy rady. Dávali přednost přírodě a tomu, co jim sama darovala. Elfové se vždy snažili o něco víc. To se jim také stalo osudným. Inna běžela dál a snažila se najít něco, co jí napoví cestu dál. Ven z tohoto lesa. Dostávala se ale jen blíže k elfímu městu. Proto změnila směr, ale pořád byla příliš blízko jejich domům. Pokud jeho zdi uvidí jen z dálky, bude se moci podle nich řídit, bez toho, že by ji stopaři zpozorovali. Plížila se mezi kmeny stromů a naslouchala zvukům v okolí. Opravdu v dálce spatřila hradby pevnosti. Šla podél nich, poté našla jednu z cest a sledovala její směr. Nikde nikoho stále neviděla. Děkovala za to bohům. Vracela se zpátky na otevřenou planinu. Vydá se

směrem na sever a brzy dorazí k upíří pevnosti. Rychle vezme žezlo a půjde ven. Něco se za ní pohnulo. Otočila se, ale neviděla nic. Zachytila ale nový pach. Někde mezi větvemi stromů byla dryáda. Co ale někdo takový dělá tady? Inna se rozeběhla, ale cítila svého protivníka blíž a blíž. Zůstala stát a čekala. Viděla nějakou siluetu, jak skáče mezi stromy. Proměnila se do lidské podoby a čekala na stopaře. Před jejíma nohama se objevil dryád. Pokývl na ni rukou a ihned se zeptal na Aliu. Má mu říct kde je upírka? Co po ní vlastně chtěl? Bohové jí do cesty dali novou příležitost. Řekla, kde je upírka. Dryád vypadal našťvaně. Na druhou stranu hor jejich moc nesahala. Inna mu nabídla pomoc. Lesní lid jí pomůže otevřít vlčí bránu. Ona jim poté pomůže zničit upírku. Voják kývl, ale nesouhlasil s nabídkou. Řekl, že to vše musí říct jejich králi. Dívka mu prozradila něco o svém původu i o kočičích démonech. Ve vyprávění se stala jejich královnou. Alia ji lstí donutila, aby jí přenechala svá vojska. Dryád zaklel a ztratil se mezi stromy. Inna se nebála že by ji válečník nenašel. Stopaři našli každého, pokud byl na území Aganty. Znovu se proměnila do zvířecí podoby. Rozeběhla se po cestě. Brzy bude u svého cíle. Cesta ji zavedla až na rozlehlou planinu. Viděla hory, které se tyčily na severních hranicích země. Tam ležel její cíl. Rovný terén ale klamal. Vesničana by to zmátlo, ale ji ne. Bude na cestě ještě několik dní, než dorazí ke svému cíli. Už ho ale měla před očima. Viděla, kam musí běžet. Kde sídlí královna upírů Alia.

12.Kapitola

Pomalů jsme pokračovali v cestě k budoucí říši upírů. Město se pomalu ukazovalo před námi. Věděla, že to nebude stejné, jako při dobývání vesnic. Nepůjde jen o to, abychom přežili hradby a vybili vojáky za nimi. Tohle bude těžší. Jméno Alia ale něco znamená i v zemi za horami. Chtěla jsem nejdříve vyslat posla

a až poté zaútočit, pokud se ke mně skřeti nepřidají. Sama jsem mezi domy bestii nechtěla vejít ani na okamžik. Raději vyšla jednoho z upírů, aby jednal mým jménem. Každý z nich mi byl bezmezně oddaný. Nebála jsem se ani toho, že by svůj úkol nedotáhl do konce. Stáli jsme již na dohled hradeb a já k sobě zavolala upíra, který půjde dál. Sama jsem zůstala v provizorním táboře, který postavili mí vojáci. Kočičí démoni se zatím stále hnali za uprchlíky. Měli za úkol všechny pobít. To také nepochybně udělají. Samuel šel s nimi. Nikomu jsem to nepřiznala, ale démon mi začínal chybět. Zvykla jsem si na jeho společnost. Sedla jsem si do stanu, který postavili upíři. Zbytek si mezi sebou rozdělili jiné národy. Démoni se snažili zabrat ta nejvýhodnější místa. To byla ta dále od okraje tábora. Vojáci by zničili první stany, ale dál by se nedostali. Skřeti zatím zůstávali ve své pevnosti. Bránili svoje město, ale nechtěli útočit. Vyslala jsem posla. Už brzy můžeme mít více vojáků. Vzpomněla jsem si na Lesina. Doufala jsem jen, že mě opravdu dostane k drakovi. Ušetřila bych tím čas i životy svých vojáků. Nemuseli bychom také opravovat zničenou pevnost. Hradby i brána by zůstali neporušené. Vyšla jsem ze stanu a sledovala posly. Dojeli v pořádku až k bráně. Ta se bez problémů otevřela. Více už jsem ale ani svým zrakem neviděla. Znovu jsem se vrátila dovnitř a čekala na nějaké zprávy. Lehla jsem si na něco, čemu se dalo říkat postel a přemýšlela jsem o tom, co bude dál. Dobudu říši skřetů a připojím ji ke své říši. Tím ale získám spousty nepřátel. Pokud dračí pobočník nelhal. Musela jsem jen čekat na jejich útok. Nemohla jsem je všechny porazit v jeden čas. Pokud bych odtáhla s armádou na jednu říši, mohla bych čekat, kdy zaútočí někdo jiný a v mé nepřítomnosti získá území, které už bylo mé. Pomalu jsem na svém lůžku usnula. Spánek byl poslední dobou něco, co mi chybělo. Do mého stanu vešel nějaký voják a probudil mě. Dorazili poslové od skřetů. Rozevřela jsem pergamen a četla.

Já nejmocnější ze skřetů, král..... mám vytvořit spojení s upírkou. Bytostí, která náš národ drží v otroctví ve svých pevnostech. Vím vše o bojovnících, které máš ve svém vojsku. Jde ti jen o moc, to máme ale společné. Proto se přidávám ke tvému vojsku. Severní země ale budou patřit mně i po porážce bílého draka. Nebudeš mít žádný nárok ani na jediný kousek země. Máš svou říši a po poslední bitvě se do ní vrátíš. Pokud souhlasíš s mou nabídkou, vyvěs na svůj stan bílou vlajku. Pokud ne, odtáhni se svým vojskem.

Král skřetů

Roztrhala jsem pergamen na cáry. Jak si může něco takového dovolit a chovat se ke mně, jako bych byla jen jeden z jeho vojáků. Nejsem nějaký skřet, který se bude krčit před jeho botami. Sama mu dokážu, co jsem zač. Zavolala jsem jednoho z upírů a přikázala mu, aby vyvěsil bílou vlajku. Nejdříve s v jeho tváři objevilo zděšení. Spatřil ale výraz, který jsem měla ve tváři a usmál se. Věděl, že mám plán. Nikdy se nevzdám. Bílý prapor hlásal domnělé spojení. Čekala jsem mezi stany na odpověď skřetů. Zanedlouho se jejich brána otevřela. Viděla jsem malou skupinku skřetu, kteří nesli bílou vlajku. Vojáci přišli blíže a já viděla krále bestii. Měl na sobě pozlacenou zbroj a na hlavě korunu. Snažil se, aby působil majestátním dojmem, ale vypadal jako lidský komediant. Brnění mu viditelně nesedělo a ukázka moci na jeho lebce mu byla příliš velká. Sám měl malou útlou postavu. Musel být ještě příliš mladý. Skřeti uznávali vládu rodu. Nikdy se ale nezabývali tím, kdo na trůnu seděl. S tím ale musím brzy něco udělat. Král přistoupil ke mně a vrhl na mě pohled plný opovržení. Přišla jsem k němu a pokývla rukou ke stanu.

Druhou jsem sáhla po meči. Dříve než někdo mohl cokoliv udělat, jsem meč vytáhla a bodla skřetího krále do břicha. Jeho zbroj se nemohla s mečem titánů měřit. Přetřela jsem nit jeho mladého života. Skřeti, kteří stáli okolo něj, neřekli ani neudělali nic, aby svého panovníka bránili. Vraždní vysoce postavených bestii se mezi nimi stalo běžným jevem. Usekla jsem hlavu a nabodla ji na jeden z oštěpů. Poté jsem ji podala jednomu ze skřetů a řekla že ji vezme do města. Připravila jsem malou skupinku, která na koních vyjede ke zdem pevnosti. Bestie vedle nás běžela s naraženou hlavou svého krále. Jeho spolubojovníci dusali za ním. Zrychlila jsem náš pochod a od skřetů chtěla téměř vražedné tempo. Vyženu jim z jejich malých mozků všechnu vzpurnost. Odted' jsem vládla obrovské říši a bude pouze na mně, abych ji ubránila před nepřáteli. Pokud jsem to chtěla dokázat, nesměla jsem váhat před každou troškou větší výzvou. Blížili jsme se k bráně, která se nám otevřela dokořán. Projeli jsme dovnitř. Skřeti hleděli na hlavu svého krále. Na vojáka, který ji nesl, kapala krev. Stékala mu po zbroji a zanechávala rudé stopy, které na vzduchu zasychaly a hnědly. Byl na něj zajímavý pohled. Naše cesta skončila až před skřetím palácem. Pokud se to, co před námi bylo, dalo tak nazvat. Vyšla jsem po schodech a zavolala k sobě válečníka, který nesl královu hlavu. Vzala jsem ji do pravé ruky a pozvedla ji co nejvyš. Každý musí vidět moje vítězství. Skřeti pomalu sklonili hlavu, na znamení porážky. Od této chvíle jsem byla jejich královnou. Svěsila jsem ruku a šla dál do skřetího obydlí. Jedinou ranou meče, jsem zvítězila nad tisíci. Znovu jsem dokázala svou moc. Moje opojení ale něco zničilo. Dala jsem si ruku na břicho. Mým tělem projelo bodnutí. Něco ve mně se pohnulo. Rychle jsem zašla do jedné z místností a lehla si na postel. Znovu to bodnutí, ale teď bylo silnější. Připadala jsem si jako nádoba, ve které se svíjejí hadi. Poprvé za tak dlouho jsem se bála. Mým tělem jako by znovu začal proudit život. Z nosu a úst mi tekla krev. Kostí v těle se mi

začaly hýbat. Nevěřila jsem tomu, co jsem cítila. Dítě v mém břiše se znovu hnulo. Cítila jsem každý jeho pohyb. Povlečení pode mnou bylo plné krve. Na rukou se mi objevily první náznaky drápů. Rozsápala jsem matraci pod sebou. Mým tělem projela vlna bolesti. Vyzvracela jsem se na podlahu. Na dřevě jsem jasně viděla nějakou nažloutlou tekutinu. Zakřičela jsem, abych ze sebe dostala tu bolest, ale byla tu pořád. Zničeho nic ustala i všechno okolo. Ležela jsem v krvi na posteli a nevěděla nic o sobě.

**

Upíři začali slavit. Otevřeli několik sudů a vyhnali skřety z hospody. Jejich královna dobyla další vítězství. Neprolila skoro žádnou krev. Jedinou ranou zničila odpor nepřátel. Nechají teď svou královnu odpočívat. Popíjeli víno a bavili se o tom, co se nyní stane s touto pevností. Většina jich byla pro vypálení. Všechno tu byla nasáklé skřety. Zde nebude nikdo jiný žít. Vše měli zničit a postavit tady něco jiného. Něco, co by dokazovalo moc jejich národa. Jeden z upírů začal na pergamen kreslit plány nové pevnosti.

12.Kapitola

Eva procházela lesem a sbírala dřevo pro svého otce. Slyšela o bestii, která lovila v lese, ale nevěřila temným příběhům, které se vyprávěly v hostinci. Muži s oblibou dělali vtipy. Někdy to byly i hloupé narážky, které měly jediný cíl. Chtěli, aby dívky šly do lesa a s nimi a místo práci se věnovali jim. Dívka někdy takové nabídky přijímala, ale teď ne. Nebude poslouchat vyprávění o vlkodlakovi, který prochází její vesnici. Laaneji byla klidným místem, kterému se bestie vyhýbaly. Nebylo tu nic, co by jim dalo větší moc. Lidé tu nebyli vojáky, ale zemědělci a rybáři. Chtěli jen jediné. Žít dál svůj klidný život a

vyhnout se hrám šlechticů. Jejich jedinou touhou bylo hromadění zlata ve svých truhlicích. Eva sesbírala dřevo ze země a pomalu procházela mezi stromy. Byl tu klid, nikde nebyla ani veverka. Dívka zpozorněla, vždy tady bylo plno ptáků. Teď ale neslyšela ani jednoho. Ticho působilo přímo zlověstně. Najednou ji pohádky mužů nepřipadaly tak nesmyslné. Ticho bylo důkazem, že tu přechází dravec. Rozběhla se rychleji, najednou jako by slyšela, jak se zlomila nějaká velká větev. Mohl se za ní plížit vlkodlak? Otočila se a zahlédla velkého jelena. Oddychla si a sedla si na zem. Dívala se na velké zvíře, které na malém palouku hledalo trávu. Jen málo chybělo a vyprávěla by v hostinci o velké bestii, která se za ní hnala mezi stromy. Mezi křovím se ale plížilo i něco jiného. Eva viděla jako se mezi trávou blíží něco velkého, podobného psu. Zvíře se prosmýklo mezi větvemi a sledovalo jelena. Žluté oči vnímali každý pohyb své oběti. Dívky si bestie ale nejspíše nevšimla. Vlkodlak se zničeho nic rozeběhl a strhl jelena na zem. Ostré tesáky pronikly nechráněným krkem. Na zem vystříkla fontána krve. Bestie s viditelným pokušením trhala nevinné zvíře na kusy. Z krku odkousla velký kus. Napila se jeho krve. Eva pomalu vstala se udělal několik kroků dozadu. Nemohla přestat sledovat bizarní divadlo před sebou. Jak něco takového mohli bohové dovolit? Obrovské stvoření podobné vlku vypadalo, jako by přišlo ze samotného podsvětí. Eva šlápla na nějaký klacek. Vlkodlak se podíval přímo k ní. Nejdříve jen stál, poté ale zavrčel a udělal k ní několik kroků. Chtěl si se svojí kořistí několik okamžiků hrát než ji zabije. Dívka se rozeběhla. Posbírané dřevo hodila na zem. Nezáleželo, co přinese domů. Chtěla jen zachránit svůj život. Bestie ji doháněla. Cítila její dech na svých zádech. Na cestě stál nějaký muž. Běžela k němu, doufala že jí pomůže. Neznámý se otočil a ukázal jí svou tvář, byl to upír. Eva málem omdlela. Bohové si s ní krutě zahrávali. Vlkodlak jí jedním z drápů roztrhl sukni. Noha se jí zamotala do cárů látky a spadla

na zem. Bestie ji přeskočila a strhla upíra na zem. Začali mezi sebou bojovat. Nepocházeli se stejné říše, a proto byli nepřáteli. Dívka ze sebe strhala zbytky látky a snažila se rychle vstát. Strach ji ale ochromil. Sledovala souboj před sebou. Upír vytáhl dýku a snažil se vlkodlaka bodnout do krku. Bestie mu ale uhýbala a snažila se mu vykloubit ruku. Evu napadla spásná myšlenka. Sebrala jeden z kamenů a udeřila jím vlkodlaka do hlavy. Jeho lebka praskla, z rány vytékala krev. Upír se odtáhl od mrtvoly a pohlédl na dívku. Svlékl si kabát a podal jí ho. Pokud se nemýlila, viděla i náznak úsměvu. Upír nepřišel zabít ji, a proto jí chtěl poděkovat za pomoc. Nevypadal ani jako ostatní jeho druhu. Nebylo to zvíře, které napadá všechno kolem sebe. Pokud by byl člověk, řekla by, že je mu přibližně třicet let. Dívka si oblékla kabát, aby skryla svou nahotu. Společně vyšli ven z lesa a blížili se k vesnici. Prošli až na náměstí a tam viděli nějaký zmatek. Neznámá žena procházela mezi lidmi a podávala jim ruce. Přišla k jednomu muži a před očima všech mu vyléčila nohu. Eva ji neznala, ale nevypadala dobře. Působila jako jedna z potulných bojovnic, které za peníze sloužily kdekomu. Její zbroj ale vypadala lépe. Dívka se chtěla otočit k upírovi, ale ten už zmizel. Tento příběh bude vyprávět lidem v hostinci. Děti noci bojovaly mezi sebou o lidskou dívku. Doufala, že někdy ještě upíra uvidí. Žena na náměstí mezitím provedla nějaké kouzlo. Ohnivá koule stoupala k nebi. Na její záři bylo něco zlověstného. Eva se na to nechtěla dívat a raději šla do svého domu. U dveří ještě slyšela nějaký výbuch. Kdo byla ta neznámá žena v jejich vesnici. Léčila nemocné a pomáhala lidem. Postupem času ji všichni uctívali. Nikdo by nikdy neřekl nic špatného proti ní. Eva vyšla zpět k lesu. Hledala upíra, který jí zachránil život. Ráda by ho potkala, slyšela jeho hlas. Myslela na něj od chvíle co zmizel u náměstí. Mezi stromy ho ale nikde nemohla najít. V rukou držela jeho kabát. Chtěla ho použít jako záminku pro jejich další setkání. Opravdu mezi stromy spatřila jeho postavu.

Šla za ním. Několik kroků před mužem zakřičela na pozdrav. Nechtěla, aby ve strachu vytasil meč. Mohl ji lehce zabít. Otočil se k ní a usmál se. Podala mu jeho kabát. V tomto okamžiku si připadala jako malá dívka. Měla zkušenosti s muži, ale teď to bylo něco jiného. Jak má mluvit s upírem? Právě jeho odlišnosti ji nejvíce přitahovali. Sedl si do trávy a rukou jí naznačil, aby udělala to samé. Mluvil o upírech, kteří se skrývali v uličkách města. On byl kdysi syn bohatého kupce. Jednoho večera, když se vracel z trhu, ho napadl upír. Proměnil jej v jedno z dětí noci a ponechal ho osudu. Necítil volání žádného pána, a tak zůstal tady. Chtěl si najít nějaké klidné místo k životu. Evu jeho příběh dojal. Nebyl bestií, jen obětí zla, které tu obcházelo. Jejich hovor trval do noci. Poté si lehli na zem a usnuli. Dívka se už nikdy nechtěla vrátit domů. Zůstane raději s tímto mužem v lesích. Všechno bylo neskutečné, jako by se ocitla ve snu. Objímal ji jednou rukou, jako by ji chtěl chránit před bestii, které tu stále obcházely. Eva zůstala ležet. Necítila teplo jako u mužů, které měla předtím. Věděla ale, že se jí teď nemůže nic stát. Upír se probudil a stáhl ruku stranou. Na jeho tváři nebylo nic poznat, ale vypadal jako by se právě styděl sám za sebe. Dívka většinu dne váhala. Přemýšlela o svém plánu, ale nevěděla jestli ho může uvést v život. Jen jeden malý krok a mohl ji čekat nesmrtelný život po boku muže. Jen jedna věta a sen se stane skutečností. Věděla ale, že by se jí upír vysmál. Ve vesnici žilo spousta hezčích žen, než je ona. Musí ale zkusit všechno. Šla vedle muže držela ho za ruku. Dlouho mlčela, než se odhodlala a zeptala se ho. Podíval se na ni a souhlasil. Udělá z ní upírku a budou společně žít v lesích. Naklonil se k ní, cítila ho u sebe. Rukou jí přejížděl po krku a zádech. Poté ji prokousl kůži. Cítila jak jí krev uniká z těla. Život z ní vyprchával. Chtěla se vysmeknout z jeho rukou, ale nemohla. Muž ji pomalu položil na zem. Ke své moci se dostala noc, kdy že se probudila. Ihned cítila na sobě změnu. Něco bylo jinak. Vnímala každý zvuk

okolo sebe. Vítr, který se proháněl mezi stromy. Všechny barvy byly ostřejší, krásnější. Posadila se a podívala se na svého druha. Přejela mu rukou po tváři. Teď ji čekal život po jeho boku. Nikdy na tento den nezapomene. Na chvíli, kdy zemřel její první život. Na den, kdy se probudila ze spánku. Děkovala bohům za to, že potkala tohoto upíra. Společně chodili celý den po lese. Její druh ale začal mít brzy hlad. Museli zabít, aby přežili oni sami. Proto chtěli jít do vesnice. Najdou nějakého tuláka. Nikdo ho nebude hledat. Nikomu nebude na tomto světě chybět. Tuláci žili někde mezi odpadky, v tmavých opuštěných uličkách. Eva vešla jako první. Cítila krev lidí, kteří byli okolo ní. Poznala hlad, touhu po krvi. Procházela celým jejím tělem a trýznila její smysl. Před tím ji měl upír varovat. Až v tuto chvíli ji napadlo že ani nezná jeho jméno. Teď se na něj ale ptát nebude. Muž vedle ní byl jejím nejbližším. Našla to, co hledala. Upíři se skryli mezi dřevěnými bednami a plížili se ke své kořisti. Tulák najednou vstal a odhodil staré hadry. Šedá kůže neznačila člověka, ale něco daleko nebezpečnějšího. Bytost vyskočila do vzduchu a strhla upíra na zem. Eva nevěděla, co má dělat. Neměla žádnou zbraň. Proto vzala jeden ze sudů a hodila ho. Trefila toho podivného tvora. Její druh se zvedl a vytasil dýku. Vypadal zmateně, ale rychle zaútočil. Čepel jen těsně minula svůj cíl. Dívka popadla nějaké prkno a udeřila. Zasáhla svého protivníka do zad. Viděla jak uskočil a zaprskal. Na jeho šedé kůži byla vidět krev. Viděla ale také něco jiného. Její druh se skácel k zemi ve stejném okamžiku jako netvor. Další voják stál opodál a v rukou držel kuši. Do té doby si ho nikdo z nich nevšiml. Upír vstal a vrhl se na dalšího protivníka, který jim nečekaně zastoupil cestu. Děti noci ale věděly že nemohou vyhrát. Nepřátelé byli příliš silní. Eva zbytky dřeva udeřila vojáka do hlavy. Něco luplo a byla vidět další krev. Do uličky vběhli další dva bojovníci. Upír vyšplhal na střechu jednoho z domů a rozeběhl se co nejdál od bojiště. Co mohl dělat jiného?

Oba je zasáhla beznaděj. Čarodějka se na vpád takových stvoření připravila a všude rozmístila strážce. Nechtěla už ani jednoho mrtvého, už nechtěla žádné další upíry, kteří by se toulali jejím městem. Eva bojovala dál, až do chvíle kdy slyšela výkřik svého druha. Poznala konec jejich životů. K nohám jí spadla hlava její první lásky. Nelitovala, že se stala dítětem noci. To čarodějka bude krvácet. Nikdy se neměla odvážit vraždit jejich rasu. Upíři nebyli jen dravci, kteří se toulají v lesích, byli něčím daleko větším. To si ta cizinka musí uvědomit. Dívka vyšplhala na jednu ze střech a dala se na útěk. Pomstí všechny mrtvé děti noci. Běžela po šindelích stejně jako kdyby to byla pevná půda. Vojáci ale běželi za ní, bylo neuvěřitelné jak mohli vyvinout tak velkou rychlost. Co to vlastně bylo za bytosti? Eva je nikdy neviděla. Pořád na to ale myslela. Neznala svého nepřítele o to byl boj horší. Rychle přeskočila na další dům. Skupinka stráží byla ale stále za ní. Její náskok se ale zmenšoval. Postupně ji doháněli. Rychle musela něco vymyslet, nebo zde její cesta skončí. Seskočila na ulici a rozběhla se k jednomu z domů. Rukou rozbila sklo okna a rychle se protáhla dovnitř. Doufala, že ji vojáci nebudou pronásledovat. Slyšela jejich kroky blízko jejího úkrytu. Opravdu ale dům minuli a mířili dál do ulic města. Eva se pomalu rozhlédla po místnosti, kde byla. Malý pokoj, ve kterém byla jen pec a malá postel. Vypadalo to, že jde o celý dům. Zdejší lidé byli chudí, a to většinou bylo vidět právě na jejich obydlích. Dívka vyhlédla oknem. Nikde nikoho neviděla, a proto vyšla opět ven. Rozhlížela se kolem sebe a čekala na vojáky. Ti ji ale hledali nejspíše už jinde, byli silní a rychlí. Ne ale příliš chytří. Eva prošla okolo několika domů a vracela se k lesu. Potřebovala nějaké klidné místo, aby mohla přemýšlet. Všechno se seběhlo až příliš rychle. Neuměla ovládat svou novou sílu, ale nebude mít dost času, aby se to naučila. Musí ale najít tu, která tohle způsobila. Čarodějka zničila před očima všech jeden z domů. Všichni ji ale stále poslouchali. Neviděli,

co mají před sebou. Jen další tyranka, která chtěla vládnout. Eva myslela na vlastní vojsko. Mohla by vytvořit vlastní říši. Upíří královna ale byla příliš silná. Na něco takového teď nemůže myslet. Pomstí svého druha a poté uvidí co bude dál. Budoucnost byla zatím příliš nejasná. Kroky ji dovedli mezi první stromy. Zde už bylo její království. Nemusela se nikoho obávat. Cítila život, který tu vládl. Byla sama, jediné dítě noci v těchto lesích. Brzy tomu ale bude jinak. Eva šla dál mezi stromy. Cítila klid okolo sebe, ale jako by ji vše jen míjelo. Jako vítr, který si pohrával s jejími vlasy. Les pro ni ztratil svou krásu. Odejde odsud a půjde hledat cizinku, která se chtěla stát samozvanou královnou. Dívka šla mezi stromy a poznala stopy života. Nějaký člověk si prorážel cestu mezi větvemi. Zatím ho nemohla vidět a ani slyšet. Věděla ale, že je blízko. Cítila hlad, který ji procházel celým tělem. Vyrasila po stopě, stejně jako jeden z lovců její vesnice. Zanedlouho viděla nějakého muže. Shrbeně si prorážel cestu mezi nízkými stromky. Nevšímal si ženy, která se k němu tiše blížila. Obešla ho a vyšla ze skrytu křovin. Rychle chytla svou kořist a zakousla se do nechráněného krku. Cítila život, který vysávala. Sladká chuť jí prostupovala celým tělem. Otřásla se vzrušením a blahem. Poznala, co znamená svoboda dětí noci. Už nikdy se nestane člověkem. Pustila mrtvého muže na zem. Věděla, že se znovu probudí, ale nechtěla na ten okamžik čekat. Její touhou nebyla armáda, ale pomsta. Musí vymyslet nějaký způsob, jak najít čarodějku. Vycítila přítomnost něčeho živého, ale neuměla svoje smysly umravnit. Najde říši upírů a přidá se mezi vojáky Alii. Naučí se ovládat vlastní schopnosti a poté zabije čarodějku. Nejraději by to udělala daleko rychleji, ale nevěděla, jak na to. Eva prošla lesem a vyšla na malé mýtině. Viděla mrtvého jelena, který se už začal rozkládat. Tráva jako by se snažila zakrýt důkaz toho, že se v lesích netoulají jen neškodní tvorové. Zlo se rozlezlo do každé částičky této země a zapustilo v ní kořeny. Už nebylo žádné místo, kde by vládlo

světlo. Eva vycítila stopu vlkodlaka. Muselo jich tu být víc. Pomalu se plížila mezi kmeny stromů a stopa byl čím dál tím silnější. Mezi stromy se objevil vchod do nějaké jeskyně, všude to čpělo pachem šelem, bylo by bláznovstvím se do jejich doupěte vypravit. Proto to dívka udělala. Prošla okolo uměle vytvořené chodby, která ji zavedla do brlohu. Mezi suchou trávou se něco hýbalo. Rukou odkryla pár stébel a našla tři štěňata. Vlkodlaci rodili většinou v lidské podobě a tak i jejich potomci měli podobu lidí. Zde se ale muselo něco stát. Eva za sebou slyšela nějaký pohyb. Otočila se na poslední chvíli. Uskočila před kusem dřeva, který ji minul jen o píd'. Nějaká žena stála ve vchodu do jeskyně a vrčela. Eva poznala vlkodlaka. Na pohybech neznámé bylo něco zvířecího a výhružného. Její černé vlasy byly splihlé a neupravené. Na sobě měla jen cáry oblečení. Znovu se ohnala provizorní zbraní, ale dívka se opět ráně vyhnula. Poté zasyčela a neznámá přestala bojovat. Položila kus dřeva na zem. Eva nejdříve nechápala co se děje. Žena se představila jako Gara. Se svým manželem odešla do lesů, aby porodila svoje děti. Oba dříve žili mezi lidmi, ale věděli že jejich děti budou vlkodlaci. Proto se stáhli do lesa, aby byli dál od lidí. Její manžel se ale dlouho nevracel, proto se ho vydala hledat. Eva jí řekla o zabitém vlku. Její druh zabil samce, který strhl jelena a pak chtěl zabít i ji samotnou. Gara si sedla na zem. Věděla, že je konec. Její muž byl mrtvý. Eva se znovu podívala na štěňata. Obě ztratily příliš mnoho. Sedla si vedle ženy a čekala. Gara za okamžik vstala a začala znovu mluvit. Myslela si, že do jejího doupěte přišli lovci a chtějí zabít její děti. Proto zaútočila i na Evu. Poznala svůj omyl až ve chvíli, kdy zjistila že je upír. Obě tak odlišné ženy vyšly společně z jeskyně. Osud je spojil dohromady. Bohové s nimi museli mít svoje vlastní plány, ale ony se k nim modlit nechtěly. Nežádali je o radu a ani by ji nepřijaly. Vlkodlačí štěňata se nějaký čas o sobe postarají sama. Gara a Eva vyrazily do temného města, aby si našly nové

místo k životu a svou pomstu. Nikde jinde nemohly najít klid a vše, co hledaly. Les byl ochranou, ale na jak dlouho? Společně vyšly na malou lesní cestu. Zem zde byla ušlapaná od lidí, kteří tu procházeli. Dojdou do temné říše a stanou se jen dalšími vojáky. Na krátkou dobu, ale to bude stačit. V dálce bylo slyšet hlasy nějakých lidí. Gara se proměnila do zvířecí podoby a proplížila se křovím. Skupinka mužů se blížila přímo k jeskyni, v rukou měli dlouhé nože. Našli úkryt vlkodlaků a chtěli ho zničit. Eva se proplížila blíže k mužům. Obě věděly, co musí udělat. Nechtěly vraždit bez důvodu, ale musely ochránit štěňata. Vrátily se několik kroků po cestě a zaútočily na muže. Gara roztrhala jednomu z nich hrdlo. Teprve až v této chvíli si ostatní všimli nově příchozích. Pozvedli nože, ale ty jim budou k ničemu. Eva rychle jednomu z mužů zlomila vaz. Po pravé ruce jí přejelo něco ostrého. Viděla řeznou ránu, ale ta se rychle zacelila. Nebyla takovou bojovnicí, jakou si myslela že je. Lidé se ale báli více než ony. První mrtví otřásl jejich vírou. Vlkodlak řádl mezi vojáky. Gara bránila vlastní potomky. Oběma ale došlo, že se jejich cesta protáhne. Musely svůj úkryt vytvořit jinde. Vesničané už věděli, kde je hledat. Brzy v lese opět vládl klid. Jen krev na zelených listech byla důkazem boje, který se tu udál. Eva vysála jednoho z mužů, aby utišila svou touhu po krvi. Životní míza jí proudila žilami a dodala jí novou sílu. Cítila se každým dnem silnější. Vlkodlak prošel okolo ní a nabral opět lidskou podobu. Vrátily se do jeskyně a sedli si na kamennou podlahu. Jejich plány se musely změnit. Co nejdříve musí vymyslet, jak se dostat do temného města i se štěňaty.

13. Kapitola

Urgol čekal na odpověď od upírky. Mezitím si prohlížel dům, ve kterém byl. Lesin s ním příliš nemluvil. Neřekl, mu co povstání zatím vytvořilo, nebo kam jeho moc sahá. Zanedlouho

za ním přiběhl Lesin a přinášel odpověď od upírky. Souhlasila s jeho nabídkou a chtěla spojenectví. Souhlasila i s tím, že bude novým králem skřetů říše. V tak dobrou odpověď ani nedoufal. Dosáhli velkého úspěchu a už brzy zničí bílého draka. Stane se velkým panovníkem a to vše bylo už blízko. Lesin ale chtěl říci ještě něco. Nechal ale Urgola, aby oslavil svůj triumf. Poté mu řekl o zprávách od dalších skřetů. Vlastně neměl co říct. Delší dobu už žádná zpráva nepřišla. To mohlo znamenat jediné. Bílý drak Lambrax vytáhl do boje proti skřetům a goblinům. Brzy tak porazí své nepřátele. Zatím se neměli čím bránit. Jejich plány tedy mohly být v troskách. Pokud se Alia neprobojuje až k nim. Všichni v ni ale věřili. Už jednou se dostala do temného měst a obešla celou armádu temného vládce. Teď také uspěje a přijde tak, jak se domluvili. Urgol zničil první známky porážky. Lesin se uklonil a odešel. Skřet našel v jedné skříně zbroj, která se nosila ve městě. Nemohl tu jen tak sedět a čekat. Vyjde do ulic a bude tomu šupinatci aspoň trochu na obtíž. Pokud je ale drak ve svém paláci, znamená to, že jeho vojsko šlo do boje bez něj. To byla dobrá zpráva pro jeho národ. Bez Lambraxe bylo vojsko nepochybně slabší. Skřeti mohli ještě zvítězit. Urgol vyšel v nové zbroji ven. Všude bylo plno lidí i dračích míšenců. Někteří ze spojení draků a lidí zdědili obří velikost. Většina z nich ale byla jen o něco větší než obyčejný člověk. Měli ale žluté oči a místo kůže šupiny. Zde ve městě nevzbuzovali žádnou pozornost. Nic takového jste ale jinde v Aganty najít nemohli. Všude by vzbuzovali příliš pozornosti. Elfové by je nejspíš prohlásili za demony, ale s těmi neměli nic společného. Blíže měli k lidem. Urgol obešel jednoho z nich a vracel se zpátky na trh. Snažil se zapamatovat každý dům, aby našel cestu domů. Pomalu se blížil k tržišti, ve kterém goblin nadělal spoustu škody. Hned na začátku viděl sežehlá místa po výbuchu. Zbytky stánku a vojáků byly ale už pryč. Město se rychle vzpamatovalo z nečekaného útoku ve svých vlastních zdech. Urgol šel dál,

prošel okolo několika vojáků a čekal na jejich reakce. Teď se ale za ním neotáčeli. Už pro ně nic neznamenal. Patřil jen k dalším skřetům, kteří přecházeli na každém kousku volného místa a prohlíželi si zboží. Nikdo si ho nevšimal, což se mu hodilo. Rychle přešel k jednomu ze skřetů a představil se mu. O neznámém věděl, že patřil k jejich vojsku, když dobývali bílou pevnost. Proto nepůjde o drakova stoupence. Jen o otroka, který ho následuje ze strachu. Lambrax měl mnoho takových sluhů. Nastal proto čas, kdy se drakova moc zlomí, stejně jako stará lidská kost. Válečník se jmenoval Brolin. Dříve sloužil svému králi a šupinatce opravdu následoval jen ze strachu. Po krátkém hovoru šel s Urgolem. Společně mířili do domu Lesina. Zanedlouho znovu vyjdou na tržiště a dál budou ničit drakovu moc. Jeho říše se rozpadne jako hrad z písku. Zatím jich ale bylo málo, příliš málo. Rychle se ztratili ve zmešti uliček. Urgol se snažil vypadat sebejistě, ale pravda byla, že hledal cestu. Několikrát si myslel že už dům našel, ale vždy včas poznal svůj omyl. Rychle vše vždy zamaskoval a dál pokračoval další ulicí. Brzy ale našel opravdu dům goblina Lesina a vešel dovnitř. Jeden ze skřetů už stál v chodbě a když viděl nově příchozího, zavrčel. Urgol jen poklepal na jílec svého meče, ale to skřeta proti nim neuklidnilo. Začal nadávat, nikdo neměl přijít do domů. Goblin nikoho nového nechtěl. Mohlo to znamenat nebezpečí. Příliš mnoho vojáků může skrývat zrádce. Drak mohl už přijít na jejich povstání. Urgol toho měl dost a vytasil meč. Protivník udělal to samé. Čekali jen kdo udělá první tah. Na schodech se ozvaly něčí kroky. Další skřet se vrátil do místnosti. Za ním ale běžel Lesin a začal křičet, aby toho všeho nechali. Příliš mnoho bestií na jednom místě nevěstilo nikdy nic dobrého. Malý goblin vytrhl zbraň z rukou jednoho vojáka, aby neměl čím útočit. Bestie udělal několik kroků dozadu. Urgol těžce dýchal, chtěl protivníka zabít. Goblinova přítomnost ale zapůsobila na všechny v místnosti. Tvorové jako on byli ve většině případů plaší a

bojáci. Lesin se ale nezalekl ani skřetů, kteří byli o mnoho vyšší a statnější než on. Urgol šel s Brolinem dál do domu. Sedl si sním ke stolu a chvíli čekal. Malý goblin přišel velmi brzo. V rukou pořád držel meč, který vyškubl bestii. Zeptal se nově přichozího na jméno a jeho původ. Sám řekl to samé jako Urgolovi. Poté ukázal na jeden z pokojů a odešel. Na rozdíl od jeho lidí nebyl Lesin tak podezřívavý i když na slovech toho skřeta mohlo být něco pravdy. Lambrax mohl už zjistit, že se ve zdech jeho pevnosti něco děje. To by znamenalo možnost, že pošle nějakého zvěda. Budou si muset dávat větší pozor na to, koho sem přivádí. Bojovníci, kteří byli vedle Urgola při boji s drakem, je nepodrazí. Jiní, kteří tu žili déle, by už toho ale schopní byli. Považovali draka za svého vládce a časem ztratili spojení se svým vlastním národem. Stali se z nich Lambraxovi psi, kteří mu běhají u nohou a zabíjeli by každého i vlastní bratry. Urgol se zvedl a šel do místnosti, která byla jeho pokoj. Nikdy ještě nebyl ve zdech nepřátelské pevnosti bez toho, že by ji předtím dobyl. Nevěděl co dělat nebo kam teď jít. Znovu mezi zdi města. Mohl by se také znovu podívat do paláce Lambraxe. Předtím zachytil slova, na která musel myslet. Šupinatec chtěl napadnout Aganty. Pokud to ještě neudělal. To by sice znamenalo, že by jeho vojáci byli jinde a celý útok by byl lehčí. Mohli tím ale také hodně ztratit. Skřet si lehl na postel a okamžitě usnul. Ráno ho vzbudil nějaký řev. Lesin procházel pokoji a budil všechny, kdo tam byli. V chodbě před dveřmi se sešli všichni skřeti. Goblin měl v úmyslu napadnout jednoho z lidských knížat, která žila ve městě. Šlo o muže, který plánoval útok na Aganty. Jeho práci by mohli použít pro sebe. Upírka se nezalekne nějaké pomoci v boji a mohla by je chtít později napadnout. Skřeti si něco takového nemůžou dovolit. Urgol si urovnal zbroj a všichni vyšli na ulici. Několik lidí se po nich zvědavě podívalo. Skupinka skřetů, vedená goblinem. To bylo něco, co neviděli každý den. Prošli téměř polovinou města, než zůstali stát vedle velkého domu. Mříže

oddělovaly zbytek ulice od zahrady, kterou si tu majitel vytvořil. Ve zdech města tak vznikla ukázka toho, jak se i stromy dají donutit k takovému růstu jaký vy chcete. Někdo stromy musel ořezávat. Jejich kmeny byly silné. Koruny ale dosahovali bojovníkům jen po kolena. Prošli po upravované cestičce dál k domu. Lesin zabušil na dveře a čekal. Otevřela jim nějaká žena, ale neměla možnost říct, kdo jde. Goblin odněkud vytáhl dýku a bodl ji ženě do břicha. Vystříkla fontána krve a torzo spadlo do tmavé chodby. Skřeti mrtvolu překročili a šli dál do domu. Nebylo tu příliš světla, ale i tak bylo vidět množství obrazů a soch. Majitel chtěl návštěvníkům dokázat svoje bohatství. Celý dům byl ale příliš přeplněný. Vypadalo to tu spíše jako ve vetešnictví. Urgol dokonce jednu ze soch shodil. Zakopl o část, která byla příliš do chodbičky. Dílo nějakého člověka se rozpadlo na kusy. Lesin zanařádal a vytáhl krátký meč. Odněkud se ozvaly kroky. Do chodby vběhli tři muži. Vojáci, kteří tu sloužili jako strážé. Na sobě měli lehké kožené zbroje a v ruce meče. Goblin rychle skočil dopředu a zabodl svůj meč jednomu z vojáků do rozkroku. Poté se ztratil skřetům z očí. Ti se ale dali do boje se dvěma muži. Urgol mečem jednomu z nich usekl nohu, těsně pod kolenem. Další se ale skřetů nezalekl a ubránil se dvěma protivníkům najednou. Třetí už byl ale na něj příliš. Padl na zem s mečem v hrudi. Čepel byla zabodnutá u srdce. Všichni začali hledat malého goblina. Prošli okolo mrtvol a spatřili dveře. Urgol je hned otevřel, ale za nimi byla jen prázdná místnost, nejspíše pracovna. Přešel proto ke druhým dveřím. Někdo je jen přivřel. Za nimi stál Lesin a díval se mrtvolu muže. Z jeho téměř skřetího obličeje kapala krev. Při boji musel použít i svoje tesáky. Jinak by se síle muže nevyrovnal. Usmál se na skřety. Společně začali pátrat po plánech útoku. Na stole se válelo příliš mnoho věcí. Spousta z nich skončila na zemi, kde je skřeti rozdupali. Pergameny ale Lesin prohlížel a poté házel do zapáleného krbu. Musí celý dům zničit, aby tím

zničili i práci muže, který tu dříve žil. Smažou tím také stopy, které by je mohly přivést do potíží. Jeden z pergamenů si goblin zastrčil do zbroje. Byl to plán, který hledali. Poté jeden ze skřetů sebral poleno z hořícího krbu a položil ho na drahý koberec na zemi. Plameny se rozhořely téměř okamžitě. Všude bylo něco hořlavého. Závěsy u oken, gobelíny na stěnách. Oheň si zde najde dost míst, odkud zničí celý dům. Celá skupinka vyšla z domu. Před dveřmi je ale čekaly stráže města. Lidští vojáci se zbrojemi podobnými dračím šupinám. To rozhodně nebylo dobré. Bylo jich příliš mnoho na otevřený boj. Nic jiného ale nemohli dělat. Někdo je musel vidět. Urgol zařval a zaútočil mečem na prvního z vojáků. To bylo signálem pro válečníky za ním. Lesin opět někam zmizel. Vzápětí ale jeden z lidí zakřičel a spadl na zem. Goblin mu zabodl dýku do zad. Jak se dokázal tak rychle a tiše pohybovat, nikdo nevěděl. Vytáhl krátkou zbraň z masa zabitého a opět se v celém boji ztratil z dohledu. Skřeti mezitím zabili dva muže. Další ale přicházeli. Nikdo nevěděl, proč je jich tu tak mnoho. Přišli všichni kvůli nim, nebo tu byl někdo další? Mezi ulicemi zazněl dračí řev. Na dohled skřetům přišel dračí obr. Šupinami porostlá kůže se zaleskla ve slunci. Netvor si prorazil cestu mezi vojáky a zvedl Urgola do výšky. Další skřeti se vzdali. Pokud by dál bojovali, byli by poraženi. Lesin se někam ztratil. Nejspíše se mu povedlo uniknout všem vojákům. Jejich posláni mělo malý úspěch. Plány byli u goblina. Ten je předá skřetům. Stráže je spoutali a odvedli do věznice. Drak zločince nezabíjel hned, nejdříve je mučil, aby mu řekli, proč a co udělali. Místo, kam je zavřeli byl velký šedý dům. Měl jen malá okna, která nemohla poskytovat příliš světla. Nikdo jimi ale nemohl uprchnout. Všechny skřety dali do stejné cely. Silné mříže dělily bojovníky od svobody.

**

Rantja jela na svém koni stále ke stejnému cíli. Rozhodla se nejdřív zničit dryády. Jejich les byl již blízko. Zнала kouzlo, kterým zničí jejich opečovávaný les. Všechno, co stvořily se rozpadne v prach. Znovu pobídla koně. Zvíře ale nereagovalo. Dojeli ale k prvním výběžkům lesa. Čarodějka proto sesedla a položila ruku na vlhkou půdu. Její rukou se šířila energie do země a poté do stromů. První větvičky začaly sesychat, až spadly na zem. Celé stromy se začaly postupně rozpadat. Rozklad se šířil dál a narůstal. Rantja ucítila první dryády, zatím ale byly příliš daleko. Dál pokračovala ve svém kouzlu. Desítky stromů se rozpadly. Od spadaneých větví se magie šířila dál. První dryády byly již příliš daleko. Rantja kouzlo přerušila a připravovala se na další, které jí poskytne ochranu proti šípům. Brzy zaslechla první varovný zvuk. Šíp letěl přímo k ní, rozpadl se ale dříve, než mohl zasáhnout cíl. Dalšíh pět šípů mířilo přímo na její srdce. Jediný z nich dolétl ke zbroji čarodějky ale nezpůsobil žádnou škodu. Rantja viděla dryády. Stály na větvích a váhaly. Nevěděly co mají dál dělat a cítily magii, která se z ženy šířila dál do kraje. Nakonec se rozhodly vystřelit další šípy. Ty se ale rozpadly stejně jako minulý pokus. Vytasily dlouhé meče z úzkou čepelí a seskakovaly na zem. Poté se rozběhly na svého protivníka. Po pár krocích se ale začaly všechny rozpadat. Zbyl z nich jen prah, který vítr odvál zpátky do lesů. Rantja nechala kouzlo padnout a poté vyšla opět ke stromům. Dryády poznaly, jaká je její moc. Bohužel o tom žádná nebude vyprávět svému lidu. Mohou ale svůj lid opět navštívit. Čarodějka položila dlaň na jednu z mrtvol a ta se opět zvedla. Sešedlá kůže a prázdné oční důlky. Duchové se usídlili v těle mrtvé stopařky a znovu jí vrátili mezi živé. To ale nebyla tak úplně pravda. Duchové jen vedli její tělo. Duše byla nenávratně pryč. Rantja znovu nasedla na koně a nechala svého nového vojáka, aby vešel mezi stromy. Bude to tento tvor, kdo rozhodne o osudu lesního lidu. Stvořila démona, který bude chtít krev. Životní mízu národa, který mu

byl nejbližší. Čarodějka se vrátila na cestu a pokračovala dál. Brzy se setká s Aliou. Jen několik dní cesty ji dělilo od zničené trpasličí říše. Vítězství bylo už na dosah. Kůň opět svým pomalým tempem krácel směrem k horám. Nejraději by mu nasadila ostruhy, ale ty neměla. Hory byly blíž a blíž. Čím víc se blížily, tím více byla rozrušená. Věděla, že se blíží ke svému nepříteli. Zabije ji pomalu. Bude ji mučit, aby pocítila bolest. Udělá z ní jen trosku, která sama bude chtít svůj život ukončit. Rantja měla před očima všechny mučící nástroje, které už viděla. Masky, které měly na vnitřní straně ostré bodce. Pokud jste ji někomu nasadili, zakusil neuvěřitelnou bolest. Trny byly dlouhé tak, aby člověka nezabily. Nebo konstrukce, která natahovala člověka. Říkalo se jí skřípec. Rantje by se taková věc nyní hodila. Nikde ale nic takového nebylo. Její bratr nechal na žádost svých poddaných takové věci zničit. Zase se ale vrátí, až se ujme svého království. Její bratři byli mrtví. Nikdo jí nebude brát trůn. Už o něj nemusí s nikým bojovat. Zabije Aliu a stane se jedinou královnou v Aganty. Kůň jakoby zničehonic jel rychleji. Čarodějka se upnula na jediný cíl, cítila upírku. Byla daleko v zemi za horami. Před Rantjou je ještě dlouhá cesta, než najde svou kořist. Nic jí ale nezabrání, aby ji našla a zabila. Během několika dní dorazila až k cestě do hor. Viděla pevnost, která byla zatím vysoko mezi skalami. Někdo tam postavil nové věže. Bílý kámen byl v těchto končinách cizí. Někdo ho musel donést. Stavby ji připomněly jedině. Bílého draka Lambraxe. Monstrum se dostalo až sem a začalo si stavět svoje pevnosti. Rychle vyjela k bráně. Všechno ale bylo zničené. Někdo tu bojoval. Rantja prošla okolo mrtvol dračích vojáků. Bylo mezi nimi i několik kočičích démonů. Torzo nějakého obra. Jeho kůže byla porostlá šupinami. Drak se opravdu dostal při svém tažení daleko. Musel najít cestu mezi horami. Nepochybně chtěl obydlet zničenou říši. Alia ho ale musela porazit a všechny jeho vojáky pobít. Čarodějka sesedla z koně a šla pěšky. Tím se cesta ještě více protáhne.

Trpasličí chodby byly zničeny. Někdo tu obří silou prorážel další úseky. Nedělalo mu potíže ničit něco, co tu bylo mnoho let. Trpasličí pevnost pocházela z časů, kdy bohové kráčeli mezi lidmi. Mata Nat si tuto dobu pamatovala. Její děti ale už ne. Rantja prošla okolo mrtvol nějakých vojáků. Nezdřžovala se jejich prohlížením. Viděla stopy mužů, kteří tu prošli. Sledovala je s pomocí magie, a tak brzy dorazila k rokli plné vody. Nikde ale neviděla schodiště nebo cokoliv, po čem by přešla k jeskyním pod sebou. Viděla množství východů. Jeden z nich nejspíše vedl ven. Jak ale měla ten správný najít. Jak se k němu měla dostat. Naštvaně nakopla jeden z kamenů. Až poté si všimla zbytků nějaké konstrukce. Upíři ji museli strhnout, když prošli na druhou stranu. Měla jen jedinou možnost jak se dostat dolů. Rozeběhla se a skočila. Voda byla hluboká, a tak by se jí nemělo nic stát. Při pádu ale použila kouzlo. Dopadla tak do vody o něco pomaleji. Rychle přeplavala k jeskyním a vyšplhala se na břeh. Cítila upírku, věděla, kudy prošla na druhou stranu hor. Rychle se rozeběhla stejným směrem. Tady bylo dílo dračích obrů vidět nejvíce. Chodba musela být dříve úzká, teď z ní byl široký průchod. Stěny byly neopracované a hrubé. Ostré hrany by člověka, který by na ně spadl okamžitě zabily. Rantja prošla východem zpátky na světlo. Slunce osvětlovalo rozsáhlou planinu. Nikde nebylo nikoho vidět. Na severu ale byly vidět zbytky vesnice. Někdo ji musel vypálit. Přítomnost upírů byla vidět pouhým okem. Ani tady nekrotili svou touhu a zabíjeli skřety. Upíři museli hned od vchodu vyjet a zabíjet. Na trávě byly vidět mrtvoly dalších dračích vojáků. Na jednom místě ležel i zabitý obr. Alia si musela cestu dál probít. Čarodějka šla směrem k vypálené vesnici. Bude následovat stopy upírky a nepochybně ji brzy najde. Její přítomnost byla cítit stále více a více. Musela být již blízko. Rantja prošla okolo mrtvých těl a šla dál. Stopy upírky ji vedly dál na planinu. Čarodějka šla směrem, o kterém věděla, že ji dovede k její kořisti. Najednou jí něco sáhlo po

noze. Jeden z vojáků stále žil. Muž jí sáhl po botě a chtěl podrazit nohy, byl ale příliš slabý. Rantja si k němu klekla a sáhla mu rukou na obličej. Válečník ztratil velké množství krve, a to se podepsalo na jeho jednání. Už nebyl pánem své mysli. Pomalu umíral a pokud by nešla čarodějka kolem něj, už by se nikdy nepohnul. Pravá ruka ho hladila po obličejí. Druhá sáhla k zemi. Rantja povolávala duchy země. Pomůže tomuto muži, ale jinak, než by myslel. Udělá z umírajícího nástroj své pomsty. Země na které ležel, se dala do pohybu. Jemná zrníčka písku se mu usazovala na kůži. Jeho oči ztmavly a poté se na nich vytvořily hnědé skvrny. Zbroj se na jeho těle se rozpadala. Pomalu se měnil na stvoření plné magie. Povstal v podobě golema. Obra stvořeného z kostí země. Rantja vydala povel a čtyřnohý tvor se postavil. Čarodějka si na něj sedla. Odnese ji blíže k jejímu cíli. Neznal únavu a nepotřeboval žádné přestávky, i tak ale musela čarodějka sesedat. Stopy mohla číst jen když byla sama na zemi. Jinak se magie slévala v jedno. Rantja ale rychle postupovala vpřed. Na obzoru viděla skřetí vesnici, kde nepochybně bude upírka. Z dálky viděla poničenou bránu a strhané části hradeb. Její vojsko už tady nepochybně prošlo. Golem o něco zrychlil a blížil se ke vchodu do pevnosti. Z dálky je viděly stráže, ale nevěděly co udělat s takovým protivníkem. Kamenní obří nebylo častým jevem, který byste mohli vidět na každém kroku. Proto byli upíři zmatení. Čarodějka rychle projela mezi hradbami a zničila dva skřety silou ryzí magie. Jejich těla se rozlétla a potřísnila i stěny blízkých domů. Golem použil svoji sílu a ničil kamenné hradby. Vojáci sbíhali dolů, ale jejich meče nemohly protivníka zranit. Nebyl tu žádný čaroděj, který by zničil magii země. Meče, oštěpy nebo šípy nic nezmůžou. Rantja sesedla a bojovala mečem. Golem mezitím roztrhal dva upíry na cáry. Pevnost brzy padne. Dílo Alii bylo zničeno. Čarodějka zabila stráže, které tu byly. Tím se stala vládkyní této pevnosti.

14.Kapitola

Temný elf rychle jel ke svému cíli. Říší svého národa. Temné město bylo v horách, a tak vládlo většinu dne příjemné šero. To dávalo vyniknout uměleckým dílům, která byla skoro na každém kroku. Ničím se to nedalo srovnat s tím, co stavěli lidé. Rovné, ploché budovy. Bez hloubky, nebo nějaké symboliky. Neuměli stavět, bohové jim takový dar nedali. Trpaslíci vytesávali ozdobné rámy, snažily se o nějakou krásu. Elfové napodobovali dokonalost temných elfů, ale stále byli na míle vzdáleni. Gordil se vracel k horám a už z dálky obdivoval město. Nikdy neměl odjíždět. Měl raději zůstat v jeho zdech a tam zapomenout na svou pomstu. Co mu boj přinesl? Zabil několik lidí. Ti ale ztráty rychle nahradí. Na rozdíl od temných elfů se člověk množil příliš rychle. Zaplavil tak celou Aganty. Jejich schopnost rozmnožování překonali jen upíři. Ti se množili pouhým kousnutím a vysáním krve. Vlkodlaci mohli to samé, ale to byla jen zvířata. Bestie, které se utrhy za svých řetězů. Gordil se pamatoval na války, které vznikly kvůli nim. Aganty i dříve byla země mnoha bitev. Poslední válka si ale vzala příliš mnoho životů. To se ale netýkalo temných elfů. Jejich národ se do žádné z bitev nezapojil. Proto teď půjdou a zničí všechny své protivníky. Gordil dojel k bráně a strážce mu umožnily vstup dál do hloubek města. Nejdřív půjde ke svému domu a půjde ke svému králi. Požádá ho o odpuštění za svoje činy a nabídne mu tažení proti Aganty. Jestli mu cestování něco přineslo? Věděl kde jsou slabá místa země. Půjde a přiměje temné elfy k válce. Krev lidí poteče všude. Rychle prošel mezi ulicemi a přehlížel udivené pohledy vojáků okolo sebe. Nejspíš ho už považovali za mrtvého nebo za psance, který se šílený toulal někde daleko odsud. On se místo toho vrátil, jako by byl na nějaké krátké výpravě. Nikdo nevěděl, čím si prošel. To se dozví jen samotný král. Není jen voják, který se zpovídá každému. Patřil mezi hrdiny svého národa.

Vešel do svého domu a prohlížel si věci v něm, všechno bylo jakoby cizí. Nebyl tady jen několik dní, ale teď váhal. Měl se sem vůbec vracet? Rychle si sundal svoji zbroj a navlékl místo toho slavnostní oděv. Nemusel se převlékat i když šel ke králi. Chtěl ale něčím získat čas, než před něj přestoupí. Pořád nevěděl jak se omluvit za to, co udělal. Nikdy neměl opouštět svoje místo. Rukama urovnal každý ohyb látky a vyšel na ulici. Jedna temná elfka si ho prohlížela. V jejím pohledu ale nebyla ani stopa překvapení. Goril nebyl ničím zajímavým. Teď se ale nemůže takovými věcmi rozptylovat. Ani ji neznal. Pokračoval dál v cestě, která ho zavede k paláci. Co by teď dal za nějaký problém, který by mu protáhl cestu. Oddálil setkání s králem. Cesta ale skončila až příliš brzy. Temný elf pomalu vycházel po schodech, ke svému králi.

**

Upíři nerušeně oslavovali svoje vítězství nad skřety. Bestie je mezitím obsluhovaly. Nikdo nevěděl, co se děje s jejich královnou. S tou, která jim darovala nový život. Nikdo ji ani nehledal. Bylo už téměř zvykem, že se ihned po boji pustila do něčeho nového. Proto si každý myslel, že je teď na cestě někam jinam nebo odpočívá v některém z pokojů. Po čase ale byla její nepřítomnost nezvyklá. Někdo by musel vidět kdyby odcházela nebo odjížděla. Žádný z upírů ji ale neviděl. Naposledy vešla do skřetího paláce. To bylo před čtyřmi dny. Jeden z bojovníků ji šel hledat. Už jednou se ztratila na tři dny. Nakonec se zjistilo, že spala. Nikdo nevěděl, co se jí stalo. Mohlo jít o nějakou nemoc. Několikrát už u ní byl jeden z čarodějů. Nikomu ale neřekl důvod, proč si ho Alia volá k sobě. Mezi vojáky se šířilo mnoho historek, ale vlastně jim ani nikdo nevěřil. Upír vyšel po schodech a vešel do chodeb. Všude to tu páchlo skřety. Nikde nebyly stopy po jeho královně. Udělal několik kroků a najednou ucítil krev. Neuměl ji ale nikam

zařadit. Cítil v ní upíra, ale zároveň i démona. Pod nejbližšími dveřmi objevil kaluž krve. Rychle je otevřel a dával pozor, aby neuklouzl po rudé skvrně. Na posteli tam ležela Alia. Všude okolo ní byla spousta krve, která stále vytékala z úst královny. Voják se k ní rozběhl, ale nevěděl co dělat. Upírům neměla téct krev. Dotkl se rukou její hrudi. Cítil srdce, jasně ucítil jeho tep. Upírka před ním ale byla stále dítětem noci. Proč ji tedy tlouklo srdce. Jeho tep se ale ozýval pomaleji a pomaleji. Najednou se úplně zastavil. Alia otevřela oči a krev přestala téct. Otvářela si ústa, ale nevěděla, co se stalo. Chtěla se na posteli posadit, ale znovu upadla do bezvědomí. Její tělo se svezlo po rukou upíra a spadlo na postel od krve. Voják vyběhl ven. Musel najít čaroděje, který za ní docházel. Muž bude vědět, co se to tady stalo. Alia nesmí zemřít, byla to královna. Bez ní by nic nemělo smysl. Všechny bitvy, které vybojovali, by se tímto stali jen vyprávěním. Nikdo by už nikdy nezískal takovou moc. Upír našel jednoho z kouzelníků. Nebyl to ale ten, koho hledal. Hned ho ale zastavil a ptal se ho na čaroděje, který navštěvoval Aliu. Muž mu ukázal jeden z domů. Válečník se hned rozběhl ke svému cíli. Rozrazil těžké dveře a vyštěkl na něj, aby šel s ním. Kouzelník vstal a poslechl. Poznal, že se tu stalo něco špatného. Proto nic neřekl na nedostatek úcty nebo taktu. Vrazit někomu do domu. Společně běželi ulicemi a nezastavili se ani na schodech k paláci. Museli co nejdříve ke královně. Alia ležela stále na posteli. Upír napůl doufal že ji najdou v pořádku. Místo toho tu ležela jako lidská mrtvola. Čaroděj si klekl vedle ní. Ani okamžik neváhal a nevyšiml si krve, která byla všude okolo. Položil ruku tam kde mají lidé srdce a zamumlal několik slov. Po místnosti se rozlilo zelené světlo, bylo slyšet tlukot srdce. Ústa upírky se znovu zbarvila krví. Jejím tělem projela křeč a celé se zkroutilo. Nic víc se ale nestalo. Čaroděj se stoupl vedle postele. Upír začal být neklidný. Vyštěkl na kouzelníka, aby něco dělal. Ten ale ztrácel s vojákem trpělivost a tak ho vyhnal z pokoje. Sám

nevěděl, co má dělat a netrpělivý voják mu příliš nepomohl. Nikdo se nesetkal s něčím takovým. Dítě, které měla Alia, bylo něčím neobyčejným. Nešlo tady jen o spojení upíra a démona. To, co měla ve svém nitru bylo daleko mocnější. Setkalo se tu příliš mnoho náhod. Příliš mnoho věcí, které se ještě nikdy nesetkaly. Alia byla magicky vytvořeným upírem. Stvořená jako vedlejší účinek nepovedeného kouzla. To, co mělo proklít celý rod, se otočilo proti svému vykonavateli a zničilo ho to. Upírka ale měla zabít ještě dva lidi. Krále lidí a dalšího svědka jejího zabití. Čaroděj toho věděl málo, ale jedno poznal. Jeho magie je na něco takového slabá. Nedokáže ji probudit vlastními silami. Dítě, co nosila v sobě, si hledalo cestu, jak přežít. Alia nechtěla o ně přijít, proto ho bude muset porodit. Kouzelník k ní znovu přišel a vyslovil léčivé kouzlo. Nezbyde mu nic jiného než se postarat, aby upírka přežila až do konce. Mohl by povolat své bratry a společně se ji pokusit oživit. Mohl ale také získat jejich moc. Na to bude potřebovat něco, o čem se nikdo nesmí dozvědět. Rychle vstal a vyšel z paláce. Alia se o jeho oběti dozví a dostane se mu úcty. Už nikdy nevráží nějaký skřet do jeho domu. Pravou rukou se dotkl malé dýky. Bude muset zabít jednoho z čarodějů, aby mohl upírku z bezvědomí probudit. Došel k hostinci, kde se většina z jeho rodu nacházela. Žila tu i čarodějka, kterou zabije. Vyšel po schodech a s pomocí magie hledal její pokoj. Našel ho až příliš brzy. Váhal, když otevíral dveře a vcházel za ní. Čarodějka se na něj usmála, ale výraz radosti se vytratil když viděla jeho oblečení do krve. Kouzelník se vydal přímo k ní. Bude mu muset odpustit, až se setkají v síních bohů. Alia byla to nejcennější co Aganty měla. Pokud má být zachována, musí každý přinést oběti. Muž udělal krok v před a bodl ženu do hrudi. Dával pozor, aby neporušil srdce a nezničil tím svoje kouzlo. Čarodějka zemřela rychle. Dýka pomalu projela její hrudí a vyřízla jí život z těla. Kouzelník vzal srdce do rukou. Několik slz na něj spadlo. Musel ale jednat rychle. Snědl

podstatu jejího života a tím i její magii. Cítil sílu, která mu proudila v žilách. To bylo vše, co potřeboval. Vyšel ven a řekl skřetům, aby mrtvolu odnesli a spálili. Ti jeho rozkaz uposlechli. Pohled mrtvé ženy ho bude pronásledovat až do konce života. Několikrát potlačil zvracení. Neměl ale žádnou jinou možnost. Vešel zpátky do paláce a sedl si vedle upírky. Královna bude zachráněná a porazí bílého draka. Její dítě bude něčím mocným. Co tu ještě nikdy nebylo. Čaroděj položil pravou ruku na hrud upírky a začal s kouzlem. Ukořistěná síla proudila do jejích mrtvých žil. Cítil každou částičku magie. Znovu slyšel tlukot srdce. Znovu se objevila i první krev. Tělem projela další křeč. Poté se nestalo nic. Kouzelník nevěřil tomu co viděl. Alia byla stále v bezvědomí. Co ještě musí udělat, aby ji probudil. Zabít další kouzelníky? Prolít krev svého vlastního lidu? Pokud není žádná jiná možnost, udělá to. Vyšel z paláce a zavolal k sobě tři skřety. Dostane, co potřebuje. Bestie svolají kouzelníky z celého města. Znal jedno kouzlo ze starých dob, které mu přinese vše co potřeboval. Nezabije svoje bratry a sestry ale vezme jim moc. Nepochybně si je tím poštvě proti sobě. Zničí jejich učení během jednoho okamžiku. Musel ale splnit přísahu. Nikomu neřekne o dítěti, které měla Alia v sobě. Musí ji ale zachránit. Ona byla budoucností Aganty i temné říše. První kouzelníci mířili jeho směrem, byli zmatení, ale šli za ním. Věřili, že jde o něco velkého. Jinak by čaroděj nezpůsobil takový zmatek. Kráčeli za ním do velké haly. Muž začal zapalovat svíce. Jeho bratři a sestry se postupně rozestavěli okolo něj do kruhu. Udělali to bez rozmyslu, chtěli vidět co se bude dít dál. Čaroděj počkal, až si všichni stoupnou na své místo. Poté vyslovil první kouzlo. Svíčky vylétly do vzduchu a zůstaly viset ve vzduchu. Vyslovil další zaklínadlo. Okolo jeho rukou se rozzářilo fialové světlo. V podobě velké koule vylétlo do ke stropu místnosti. Postupně se na podlaze rozhořely plameny. Mířily směrem od kouzelníka, směrem ke stojícím lidem. Poznali, co se děje a

chtěli utéct. Jen hrstka z nich vyslovila kouzlo a začala bojovat s plameny. Magický jev ale žil svůj vlastní život. Čaroděj sám se na něj nemusel soustředit, proto ničil ochranná kouzla svých bratrů. Pokaždé, když někoho obklopily plameny, vyšlehlo z jeho těla bílé světlo, které vlétlo do magické pasti u stropu. Kouzelníci, kteří chtěli utéct, zůstali stát u dveří. Zbytek se stal obětí plamenů. Postupně přišli o všechnu svou moc. Zůstali ležet na zemi, nehýbali se. Nebyli ale mrtví. Čaroděj vyslovil poslední kouzlo a fialová koule se rozpadla. Nyní měl moc téměř všech čarodějů z temné říše. Odešel zadními dveřmi na chodbu a pomalu se blížil k pokoji Alii. Otevřel dveře a klekl si u její postele. Jediným kouzlem ji teď probudí ze spánku a řekne, co se stalo. Po tváři mu steklo několik slz. Tolik lidí proti sobě poštvál. Musel to ale udělat. Soustředil se na jediné, na upírku před sebou. Vyslovil kouzlo. Kolem jeho rukou zářilo světlo. Tentokrát cítil i pohyb dítěte. Vysávalo moc kouzla. Alia otevřela oči a podívala se na muže před sebou. Vyplivla na zem chuchvalec krve, a pak se usmála. Všechny bolesti zmizely. Vypadala unaveně, ale byla v pořádku. Čaroděj vstal a uklonil se jí. Přesvědčil se, že je vše v pořádku a vyprávěl jí o všem, co musel udělat. O dni, kdy zmařil snažení svého národa. Jeho bratři a sestry mu jeho čin nikdy neodpustí. Budou ho navěky proklínat. Nepochopí oběť, kterou každý z nich musel pro královnu dát. Alia vstala a opřela se o okraj postele. Utišovala ho, nechápala jak mohl něco takového udělat, ale věděla, že chtěl jen splnit její rozkaz. Upírka vstala a vyšla ven. Museli vyrazit na cestu k bílému drakovi. Příliš dlouho se zdrželi v těchto zdech.

**

Šla jsem po schodech a přemýšlela o slovech kouzelníka, který mi zachránil život. Musel sebrat moc vlastním lidem. Některé z nich znal celý svůj život. To, co udělal jsem nechápala, ale

právě takových lidí si musím cenit nejvíce. Byli to fanatici, kteří pro mě udělají cokoli. Dříve jsem ho volala jen v případě, že se něco stalo s mým dítětem. Od teď ale s ním budu pořád. Vyšla jsem ven a svolala několik upírů. Co nejdříve se musíme setkat u brány a vyjet na cestu. Bílý drak nezahálel, nečekal na dobu, až budu znovu připravena. Nemohla jsem doufat, že tři dny nedělal nic. Mohl být už na cestě k této pevnosti, nebo k hranicím s mojí zemí, s Aganty. Nasedla jsem na svého bojového vlka a čekala. Vojáci se sbíhali do ulic a narychlo se připravovali k boji. Někteří z nich vypadali zklamaně. Doufali, že tu budou moci strávit více času. Zanedlouho ale budou žít lépe. Přišel čas na poslední bitvu tohoto tažení. Za několik dní dorazíme k Lambraxovi. Musíme bojovat stejně jako v den, kdy jsme porazily temnou říši. Na jejích troskách jsme postavili novou říši upírů. To, co stvořil bílý drak, nám nebude odporovat. Vyjeli jsme po cestě směrem k horám. Proniknu do města dříve a najdu Lesina. Půjde o povstalece, ty šlo snadno najít. Zнала jsem typ lidí, kteří se do takových věcí pouštěli. Nebude těžké je ve zdech pevnosti vypátrat. Přešli jsme přes poslední domy ve městě. Za mnou pochodovali vojáci. Čaroděj, který mě vyléčil jel na koni vedle mě. Opravdu se ode mě hnul vždy jen na pár kroků. Stal se mým nejlepším služebníkem. Svoji magií mi mírnil bolesti. Po bitvě bude dost času na to, abych donosila dítě a postarala se o něj. Teď jsem se tím zabývat nemohla. Hory jsme měli pořád na dohled, ale bude trvat ještě několik dní, než nás cesta dovede k bílé pevnosti. Ještě nikdy jsem neviděla jeho sídlo. Samozřejmě o ní kolovala spousta historek, ale těm jsem příliš nevěřila. Drak si ale postavil něco, co dokazuje jeho moc. Možná se od něj něco přiučím a použiji to u své vlastní pevnosti. Při cestě jsem se zastavila, aby démoni a skřeti měli několik hodin spánku. Sedla jsem si k ohni a přemýšlela. Přistoupil ke mně jeden z upírů. V rukou držel nějaký kousek pergamenu. Přisedl si ke mně a podával mi ho. Nakreslil plány

nějaké pevnosti. Něco takového muselo být dobře chráněno. Brána se nedala vyrazit beranidlem. Mírně se nakláněla na stranu a kmen stromu by musel prorazit nejdříve hradby. Nic nebylo takové, jaké bylo zvykem. Zeptala jsem se ho na pergamen, byly to plány pevnosti, které připravil, když byli ještě v dobytém městě skřetů. Upíří společně přemýšleli, co udělat s dobytým územím. Trosky města by posloužily ke stavbě pevnosti. Většina upírů se podílela na těchto plánech. Prohlédla jsem si plány pečlivěji. Postavit něco takového. Nikdo by mou pevnost nemohl dobýt. Obraná zařízení byla opravdu od všech národů Aganty. Viděla jsem okénka na vylévání hořlavého oleje. To dříve používali jen trpaslíci. Usmála jsem se na vojáka. Pevnost postavíme hned, jak zničíme bílého draka. Na upírovi byla vidět úleva. Lehla jsem si na zem. Plány si ještě prohlédnu během cesty. Šlo opravdu o něco povedeného. Můj vlastní národ mě začal překvapovat. Poslední dobou mi byli oddaní. Opravdu jsem jim dala tolik. Čaroděj mi řekl, že si nikdo nepředstaví temnou říši beze mě. Po mé smrti by se všechno rozpadlo a lidé, elfové i trpaslíci by demony porazili. S úsměvem na rtech jsem usnula. Východ slunce probudil celé mé vojsko. Postavila jsem se a urovnala si zbroj. Nasedla jsem na svého vlka a opět se postavila do čela celého průvodu. Čaroděj se brzy objevil po mém boku. Společně jsme vyjeli na další část cesty. Přes planinu jsem viděla hory. Tyčily se v dáli jako důkaz, že naše cesta má nějaký cíl. Upíří se k tomuto cíli upnuli a hnali se dál. Rychlým tempem jsme překonali velkou vzdálenost. Brzy jsem viděla další vojáky, kteří se k nám přidali. Kočičí démoni zničili zbytky skřetů. Nikdo nám neuprchl. Jeden z nich se rozběhl k mému vlkovi a držel se mu u boku. Zastavila jsem celou armádu. Démon se začal proměňovat do lidské podoby, byl to Samuel. Řekl, že byli všichni prchající skřeti zabiti. Nikdo neunikl jeho vojákům. Muž nasedl na jednoho z koní a jel hned za mnou. Blížili jsme se k horám a přišel čas, abychom se

rozdělili. Velení jsem předala čaroději, který mi zachránil život. Budou teď několik dní stát na místě, abych měla náskok. Pošlu jim zprávu, kdy mají znovu vyrazit. Pobídla jsem mého bojového vlka k rychlejšímu tempu. V dálce jsem viděla první hradby a věže bílého města. Historiky o něm nelhaly. Město muselo být něco obrovského. Jak se mám dostat k něčemu takovému? Jela jsem dál, ale několik kroků před hradbami jsem sesedla. Nechtěla jsem, aby si mě někdo všiml. Bojový vlk se poslušně skryl mezi skalami. Téměř jsem jeho našedlou srst mezi kameny nepoznala. Sama jsem vyšplhala výš, abych lépe viděla na ochozy. Vojáci přecházeli na předem daných místech. Neměla jsem šanci proniknout mezi. Ani jsem to neměla v úmyslu. Projdu jako jeden z vězňů. Nechám se zajmout, ale v čas se osvobodím a uteču. Šla jsem k hradbám a čekala. Nikdo si mě ale nevšiml, stráže zase nebyly tak pozorné jak jsem si myslela. Začala jsem hlasitě křičet, potácela jsem se jako opilá. Žádný lepší plán mě v těchto chvílích nenapadl. Jeden z vojáků na mě křičel, abych byla zticha a vrátila se odkud jsem přišla. Neposlechla jsem ho a čekala co udělá dál. Nepochybně se bude chtít podívat, odkud jsem přišla. Hory byly neobydlené a tak jsem tu nebyla častým jevem. Několik mužů scházelo dolů. Brána se brzy rozevřela a vyšlo několik vojáků. V rukou měli meče a na zádech připevněné samostřily. Chytli mě za ruce a táhli do města. Nechala jsem se a dál se potácela jako opilá. Svou hru jsem hrála opravdu dobře. Překvapeně jsem se dívala na domy ve městě. Hradby a brána byly obrovské, ale zde bylo všechno jako v každém lidském městě. Až na všudypřítomnou bílou barvu. Lambrax dával své říši svůj odraz. Vše bylo důkazem, že tu vládne drak. Ulice byly dlážděné hrubými velkými kameny, aby snesly něco tak těžkého, jako jsou draci a obři. Vojáci mě dotáhli až k velké šedé budově. Vypadala příliš tmavá. Tvořila kontrast s okolní bílou. Muži mě dotáhli ke dveřím a předali dalším strážím. Předávali si mě jako pytel něčeho odporného. Jeden z vojáků si všiml mé zbroje a meče.

Zavřel dveře a chtěl si mě více prohlédnout. To byla ta chvíle, na kterou jsem čekala. Vytrhla jsem rychle meč od opasku a bodla ho muži do krku. Dalšího jsem kopla do břicha a poté ho ranou do hlavy omráčila. Poslední strážný přede mnou začal couvat. Vycenila jsem tesáky a zaútočila. Muž se nebránil. Nestál nikdy v životě proti dítěti noci. Kousla jsem ho do krku a vysála jeho krev. Konečně už jsem nemusela pít životní sílu nějakého dávno mrtvého. Nic se nevyrovnalo pocitu, když vysáváte něco co ještě žije. Nechala jsem tělo vojáka spadnout na zem. Brzy se probudí a pomůže mi najít povstalce. Pokud tohle byla opravdu věznice, museli vzbouřence už dávno hledat. Budou tu o nich mít nějaké informace. Sedla jsem si na starou židli, která stála hned vedle dveří a čekala jsem. Sledovala jsem krev muže, jak se roztéká po kamenné podlaze. Brzy přestala vytékat. Úzkými okny sem pronikalo jen málo světla. Muž se pohnul a během okamžiku se postavil na nohy. Díval se na svoje ruce. Věděla jsem, na co teď myslí. V tomto okamžiku jsem mu musela být učitelkou, která povede jeho první kroky. Měli jsme ale příliš málo času. Rychle jsem mu vyprávěla vše, co jsem věděla o Lesinovi. Při posledním přepadu zavřeli do jedné cely několik skřetů. Zabili jedno ze zdejších knížat. Vypálili jeho dům a zničili všechny věci v něm. Řekla jsem muži, aby mě za nimi dovedl. Prošli jsme okolo několika cel. Vězni se zde váleli na starých matracích. Jeden z mužů házel nějaké jídlo přes mříže. Můj nový upír pokývl rukou a strážce šel za ním. Schovala jsem se ke zdi a čekala. Viděla jsem nechráněný krk, svého dalšího protivníka. Z vězňů by byli vynikající vojáci. Nepožene je jen moje dědictví, ale i nenávisť k jejich vězniteli. Lambrax může za to, že tu byli zavření. Zabijí každého vojáka, kterého venku potkají. Zakousla jsem se druhému strážci do krku. Vysála jsem jeho krev a udělala z něj dalšího upíra. Nechala jsem ho ležet na chodbě a zeptala jsem se svého společníka na Lambraxe. Drak se pořád zdržoval ve svém paláci. Žil tam

sám, jen málokdy ho někdo navštěvoval. Věznice měla i dva sokoli. Napsala jsem krátkou zprávu pro své vojáky a pak jednu i pro Lesina. Věděla jsem, že bude někde ve městě, ale nevěděla jsem, kde. Říše bílého draka byla příliš rozlehlá. Pták se rozletěl mezi domy a zanedlouho zmizel. Druhý upír si stoupl vedle mě. Otevřeli jsme dveře malé místnosti, kde se většinou střádali tráže. Teď to bude můj pokoj. Hodí se k tomu, co jsem chtěla udělat. Řekla jsem mužům, aby mi přivedli dalšího vězně. Postavím armádu uvnitř města. Drak většinu z nových upírů zabije, ale i tak jsem je mohla použít pro rozsévání zmatku. Brzy leželi na postelích tři lidé. Brzy se začnou probouzet a moje malá armáda bude zase o něco větší. Poslední chvíle drakovy vlády. Během dne obsadím věznici a počkám na zprávu od Lesina. Musela jsem ale vyjít ven, nebo nechat otevřené dveře. Riskovala jsem, ale nic jiného mi nezbylo. Moje vojsko bylo už na pochodu a brzy sem dorazí. Já musím být na tu chvíli připravená a zaútočit na samotného Lambraxe. Mí upíři se probudili. Vyšla jsem na chodbu a čekala. Venku už byla noc. Celé město bylo klidné. Nikdo nevěděl, co se děje mezi jeho zdmi. Viděla jsem letícího sokola. Přišla odpověď od Lesina. Rozevřela jsem pergamen a viděla rychle naškrábanou odpověď. Goblin byl ve městě a co nejrychleji běžel k věznici. Mám nechat odemčené dveře, ale nevycházet ven. Zpráva byla opravdu psaná ve velké rychlosti. Jinak bych ho musela za takové jednání na místě zabít. Věděla jsem ale, že chce jen chránit svou říši. Myslel si, že jim pomůžu k vládě nad tímto územím. Poslechla jsem ho tedy a čekala. Lesin opravdu vběhl do místnosti a vysvětlil mi všechno, co se tady poslední dny stalo. Stráže zajaly jeho lidi, ale jemu se podařilo uniknout. Měli jsme tedy vše, co jsme potřebovali. Museli jsme jen čekat na příchod mé armády. Poté pronikneme do paláce a porazíme draka. Lesin mi vyprávěl o chodbě, kterou objevil nějaký skřet. Bestie si říkala Urgol a patřila mezi velké hrdiny svého národa. Moc jsem jeho slovům

nevěřila, ale nic jsem neřekla. Poslala jsem dva upíry, aby přivedli skupinku skřetů. Brzy zvítězíme a porazíme bílého draka.

15. Kapitola

Urgol se probudil. Někdo mu bušil do hlavy. Ohnal se rukou, ale útočnicka nezasáhl. Otevřel oči a podíval se kolem sebe. Někdo ho musel praštit do hlavy. Ve spáncích ho strašlivě bušilo. Rozhlédl se po místnosti, ve které byl. Vojáci je všechny zavřeli do stejné cely. Našli je a chytili. Jen Lesina pořád nikdo neviděl. Goblin unikl a teď vymýšlí, jak je odsud vysvobodit. Urgol vstal a přecházel po svém vězení. Musel se odsud rychle dostat. Upírka brzy dorazí a oni ji musí pomoci, jinak cestu k drakovi nenajde. Všechno by skončilo neúspěchem. Ukradli sice plány, které pocházely z pevnosti upírky, ale teď to k ničemu nebylo. Lambrax zničí Aliu svou silou. Skřet zaslechl nějaké kroky. K celám přistupoval jeden z vojáků a prohazoval mezi mřížemi jídlo. Urgol si zklamaně sedl na zem. V mysli už viděl upírku, která je přišla osvobodit, nebo Lesina. Docela si goblina oblíbil, byl jako všichni z jeho rasy. Malý a vyhýbal se přímému boji. Něco na něm ale bylo zvláštního. Musel přežít, v boji ho nikdo ani jednou nezasáhl. Skřet začal znovu přecházet v cele. Jeho spolubojovníci jen seděli na zemi. **Nepřemýšlejí** jak se dostat ven. Urgol si všiml masivních zdí. S těmi se nic udělat nedá. Na úzkých oknech byly silné mříže. Dovnitř vstoupili nějací muži a odtáhli tři vězně. Skřet si sedl na slámu v rohu místnosti a čekal. Slyšel nějaké hlasy, ale nerozuměl tomu, co říkali. Dva muži přišli k jejich cele a odemkli. Prikázali, aby všichni vyšli ven. Chtěla s nimi mluvit nová strážkyně vesnice. Jeden z mužů se přitom usmál a odhalil přední zuby. Urgol si toho všiml, byl to upír. Otřásl se radostí. Alia byla novou strážkyní věznice. Nejradši by se za ní rozběhl. Vyhráli, vítězství měli přímo před sebou.

Teď jenom zaútočí na draka a porazí ho. Skřet šel za upíry a díval se na svoje spolubojovníky. Brzy se stane vládcem velké říše a porazí všechny své protivníky. Nikdo se jeho vojsku nebude moci měřit. Prošli chodbou a zůstali stát před nějakou místností. Jeden z upírů zaklepal na dveře a otevřel je. Uvnitř místnosti byla Alia. Seděla hned vedle Lesina. Všechno bylo dobré.

**

Seděla jsem u postele a čekala na skřety. Někdo zaklepal na dveře a vešel dovnitř. Strážce se vrátily a vedly s sebou Urgola a jeho skřety. Přešla jsem k němu a představila se. Řekla jsem mu o armádě, která sem míří. Za několik dní sem dorazí a přijde den poslední bitvy. Do té doby se budeme skrývat tady. Skřet se uklonil a vyprávěl mi o svém králi. Šlo o jednoho ze synů bývalého panovníka. Neměl pravé schopnosti vládce a hnal celý svůj národ do zkázy. Urgol chtěl vrátit skřetům to, co jim náleží. Kdysi žili poklidně ve své vlastní říši, ale teď se vše schylovalo k nové válce. Lesin vyprávěl o tom, jak se dostal mezi vojáky až do jednoho z domů. Tam se skrýval před strážci a čekal až odejdou. Poté vylezl ze svého úkrytu, ale nevěděl, kde jsou jeho společníci. Přesvědčil se, že je dům lidského knížete zničený a poté odešel. Věděl, kde jsou jeho společníci, ale nevěděl jak jim pomoci. Vytáhl několik pergamenů a podával mi je do rukou. Vzala jsem si je a podívala se na ně, byly na nich plány temného města. Našla jsem tam každou věž, každé obranné zařízení. Někdo musel vypátrat všechna jeho tajemství. Pokud by se tohle k někomu dostalo, měl by ke mně cestu volnou. Zakresleno tam bylo i několik věcí, o kterých jsem ani já sama nevěděla. Sbalila jsem tohle všechno a goblinovi to nevrátila. Něco takového musí být zničeno. Kníže byl s pomocí bohů mrtvý. Tím by měla být tato záležitost u konce. Lesin se uklonil. Skřeti stáli vedle upírů a do celé

rozmluvy se nezapojovali. Ptala jsem se goblina na povstalce. Žili v jednom domě, tady ve městě. Nejdříve jich bylo málo, ale postupně jejich počet vzrůstal. Nevěděli ale jak zabít draka. Museli získat nějakou mocnou zbraň. Můj meč byl měl proniknout jeho šupinami. Čekali jsme dál na vojáky, kteří měli brzy dorazit. Ve věznici jsme pomalu už ztráceli pojem o čase. Den a noc se tu prolínaly, díky mdlému světlu, které sem šlo malými okny. Pokud jsem správně počítala, uběhli tři dny od chvíle, kdy jsme se sešli s Lesinem. Blížila se chvíle, kdy přijde čas posledního boje. Vyšla jsem s vojáky na ulici. Upíři šplhali po střechách domů a skřeti se snažili skrývat, jak uměli. Lesin se někam opravdu ztratil. Sama jsem byla upírka, ale goblin byl mistrem. Venku byla noc a nikoho jsme nepotkali. Stráže nejspíše byly v jiných částech města. Vyskočila jsem na další střechu a hleděla směrem k hradbám. Nemohla jsem vidět jestli jsou tam vojáci. Pomalu jsme se blížili k paláci. Za okamžik jsme neměli kam jít. Domy zde končily a před námi bylo hlavní nádvoří. Seskočili jsme ze střech a skryli se v několika malých uličkách u domů. Draci nespali a hlídali palác svého pána. Zůstali jsme stát. Upíři musí odvést jejich pozornost. Museli jsme čekat, než dorazí moje armáda. Nidko z nás ale nevěděl, jak dlouho to ještě může trvat. Stáli jsme v uličce, ale už pomalu začalo vycházet slunce. Vešli jsme do jednoho z domů. Malá chodba nám o majitelích nic neprozradila. Prošli jsme jí a po schodech se dostali do druhého patra. Upíři se rozešli do všech místností. Sama jsem jedny dveře otevřela a vešla. Narazila jsem na ložnici nějakého muže. Vytáhla jsem meč a usekla mu hlavu. Vše se dělo tiše a nikdo z lidí v domě nepřežil. Sešli jsme se v jednom pokoji a čekali. Venku mezitím vyšlo slunce. Draci nepochybně stále přecházeli okolo paláce Lambraxe. Mohli jsme být už uvnitř, ale nemohli jsme riskovat. Projít okolo tří draků nebyl lehký úkol dokonce ani pro upíry. Vstala jsem z křesla a prohlížela si pokoj, ve kterém jsme byli. Dvě vysoké police s knihami a

mapa Aganty. Na podlaze byl tmavý koberec, který už byl starý a neudržovaný. Objevila jsem na něm stopy od popela a nějakou světlou skvrnu, kterou jsem nemohla nikam zařadit. Skřeti postávali okolo, ale ničeho si nevšimli, bylo jim jedno, kde jsou. Nechtěli vědět nic o majitelích domů. Upíři si ale krátili čas tím, že vytahovali knihy z knihoven a dívali se do nich. Nebylo tam nic důležitého o říši bílého draka. V jedné byly historiky o tom, jak Lambrax a jeho vojáci poráželi skřety v každé bitvě. Čekání bylo něco strašného

**

Inna se běžela pořád dál. Dryád jí slíbil pomoc svého lidu. Její cesta k pevnosti Alii byla skoro u konce. Viděla pevnost, která se tyčila mezi skalami jako nádor. Svoji černí byla vidět už zdaleka. Tráva jako by tu byla stále mrtvá. Rostli tu jen keře, které snesly neúrodnou půdu. Dívka si vzpomněla na svoje dítě a soustředila se na magický kámen. Chtěla vidět, kde se v této chvíli nachází. Kouzlo ale selhalo, neviděla nic, jen tmu. To mohlo znamenat dvě věci. Magie selhala, anebo bylo její dítě mrtvé. Nějaký skřet ho mohl ve zlosti zabít. Inna zrychlila a před sebou viděla jediné. Bránu temné říše, která byla již blízko. Rychle překonala poslední kroky a zůstala stát před bránou. Strážce si jí vůbec nevšimly. Vyskočila na nižší kameny a začala šplhat vzhůru. Ochozy ale byly proti tomuto chráněné. Alia si všimla všech slabostí své pevnosti. Dívka nemohla vyskočit na hradby. Bránil ji v tom sklon výčnělků v horní části. Při jakémkoliv pokusu a by mohla spadnou a při pádu se zabít. Její dítě bylo někde ve městě a ona se za ním nemohla dostat. Slezla zpátky před hradby a proměnila se do lidské podoby. Projde stejně jako když tu byla za Aliou. Vejde branou jako vyjednavač svého lidu. Zabušila na bránu. Jeden z obrů ji otevřel a zůstal stát. Inna si až teď všimla, že je nahá. V její říši to byla každodenní záležitost. Zde to ale bylo vzácné. Jen

někteří démony si tak dovolilichodit. Lidská žena ale nikdy. Představila se jako posel kočičích démonů a vešla. Hned viděla nějakou šamanku. Sledovala ji až do jejího domu. Rychle vešla za ní a chytila ji za krk. Napůl se proměnila do zvířecí podoby a šklubla rukama. Slyšela praskání páteře. Zlomila staré ženě vaz. Nikdo se o tom nedozví. Oblékla si šaty, které měla stařena na sobě. Musela nějak skrýt svoji nahotu. Rozhlédla se po malém domku. Všude viděla věci určené k magickým rituálům. Pokud by šamanku nezaskočila rychlým útokem, nepochybně by už teď byla mrtvá. Vyšla rychle ven a kráčela směrem k paláci. Před bránou ale stály strážce. Všechny porazil nedokáže. Neměla žádnou zbraň, kterou by mohla použít. Hlasitě zaklela a proměnila se zpět do zvířecí podoby. Bohové ji asi neměli rádi. Rychle se protáhla kolem prvního skřeta, aniž by si jí bestie všimla. Druhý strážce byl ale pozornější a hned na ni zaútočil. Inna mu rychle překousla koleno a nechala ho v bolestech spadnout na zem. Poté vyskočila a strhla k zemi dalšího skřeta. Dříve, než stačili cokoliv udělat, leželi všichni ve vlastní krvi před bránou. Nešlo o cvičené vojáky. Případného vetřelce měla zastrašit jen jejich přítomnost. Inna rychle šla dál a vešla do paláce. Brána byla otevřená, ale nikde nebylo vidět nikoho, kdo by ji hlídal. Všude byla cítit zvláštní aura moci. Alia tu musela být delší dobu a vtisknout těmto prostorům něco ze sebe. Na stěnách byly obrazy lidí po různých způsobech mučení. Nějaký umělec namaloval každý sval, aby zachytil jejich utrpení. Dívce naskočila husí kůže. Sama toho viděla už mnoho, ale tohle místo se jí zamlouvalo nejméně. Ani jeskyně skřetů nebyly tak zlověstným místem. Proměnila se zpět do lidské podoby a otevřela dveře před sebou. Vedly opravdu do trůnního sálu. Na konci místnosti byl na červeném koberci trůn upíří královny. Žezlo leželo na jednom z opěradel, jako by ho tu někdo zapomněl. Inna po něm hned sáhla a vzala ho do rukou. Viděla kámen, který chtěla. Byl zasazen do žezla jako ozdoba, znamení triumfu upírky nad

vlkem. Takové kameny se naházely v tělech vůdců smečky, starých samců, kteří se dožili vysokého věku. Nikdo nevěděl, proč bohové něco takového dělají, ale byl to velmi vzácný jev. Inna vytrhla kámen z žezla a chtěla jít zpátky na chodbu. Za ní se ale objevil jeden z démonů. Neslyšela ho vůbec přicházet. Tyčil se nad ní jako zobrazení temných bohů. Byl o dvě hlavy vyšší než ona sama. Hnědá kůže jakoby jemně zářila. Netvor se zasmál a udeřil. Inna uhnula, ale kámen jí vypadl z ruky. Chtěla se pro něj rychle sehnout, ale musela se vyhnout dalšímu útoku. Tentokrát pravou nohou, která jí prolétla okolo obličeje. Rychle uskočila a srazila svého protivníka na zem. Naletěla na past. Neměla nikdy věřit tomu, že jen tak přijde do paláce Alii a vezme si kámen. Všechno bylo až příliš lehké. Do teď. Musela se vyhýbat útokům démona, ale nemohla sama zaútočit. Protivník byl na ni příliš rychlý. Démon udeřil do podlahy a proti ní vyšlehly bílé plameny. Kouzlo ale zmizelo několik kroků od ní. Kámen vstřebal energii do sebe. Inna se rychle rozběhla ke dveřím, ale démon běžel za ní. Nemohla se proměnit do zvířecí podoby, ale v té lidské byla příliš pomalá a slabá. Napadl ji ale plán. Vložila si kámen do úst a proměnila se. Ostré hrany ji při proměně rozřezaly jazyk, ale mohla teď utíkat tak, jak byla zvyklá. Vyskočila na střechu jednoho z domů a běžela. Přeskakovala z jedné budovy na druhou a rychle se blížila k hradbám. Nebude se vydávat za vyjednávačku a přeskočí po skalách. Ven z pevnosti jste se mohli dostat stejně snadno jako dříve. Rychle přeskočila z nejvyššího domu a proletěla vzduchem. Zachytila se drápy hradeb a vyškrábala se nahoru. Poté seskočila na výčnělky ve skalách a dostala se až dolů. Měla to, co chtěla a teď se musela vrátit do pouště. Nikdy by nevěřila, že najde svůj cíl tak blízko svého domova. Musela se vrátit do míst, kde udělala největší chybu svého života. Na cestu, kde všechno začalo. Rozběhla se po cestě zpátky na planinu a k lesu. Projde lesem alchimů a územím lidí. Minaron padl pod vládu duchů a přízraků. Od té

doby se lidé bály vyjít za noci ven ze svých domů. Aganty se potápěla do nové doby temnot a jen čas ukáže, jak daleké budou následky. Elfové vymírali. Dryády sledovaly své vlastní záměry a lidé už byli minulostí. Lidský král se ztratil, ale nikdo se ho nepokoušel najít. Inna rychle běžela dál. Les byl jen pár kroků před ní. Uslyšela za sebou nějaký zvláštní zvuk a ohlédla se. Letěl za ní démon, se kterým bojovala v paláci upírky. Doufala, že se ho zbavila, ale on jí dokázal pravý opak. Rychle se rozběhla mezi první stromy, ale její protivník byl už těsně za ní. Nemohla dělat nic, jen se mu snažit uniknout. Démon ji drápy chytil za hřbet a vynesl do výšky. Kámen jí vypadl a spadl někam do trávy. Chtěla svého soupeře udeřit, ale nemohla na něj dosáhnout. Zmítal sní jako z hadrovou pannou. Pak ji pustil. Inna proletěla vzduchem a tvrdě dopadla na zem. Démon se k ní znovu rozletěl a Inna se znovu pokusila o útěk. Vběhla mezi stromy a snažila se zmizet mezi kmeny. Protivník ji ale dohnal. Přistál na zemi a srazil ji k zemi. Zasmál se a udeřil ji pravou rukou do spánku. Inna ztratila vědomí dříve než se mohla jakkoliv bránit. Probudilo ji až nějaké světlo. Bodalo ji do očí. Někdo jí ošetřoval rány. Počínal si přitom ale velmi hrubě. Někaké drápy trhaly obvazy. Otočila se a uviděla před sebou démona. Světlo pocházelo jen z jediné svíčky, která ozařovala jeho pokrivenou tvář. Dívka se chtěla proměnit do kočičí podoby, ale něco jí v tom bránilo. Magie bestie před ní. Nevěděla co sní chce udělat, ale musela co nejdříve utéct. Rychle vstala a nakopla svého protivníka. Otevřenými dveřmi vyběhla ven a utíkala nějakou chodbou. Neznala cestu a nevěděla, jestli běží ke dveřím. Chtěla jen co nejdál do té bestie. Dostat se na osvobodu a najít vlastní dítě. Démon běžel za ní. V jeho tváři bylo vidět zděšení. Musela se tedy blížit k východu. Po její tváři stékal pot. Rychle zabočila a stála přímo před východem. Utíkala po ulici a snažila se proměnit. Pořád to nemohla udělat. V žilách jí musel kolovat nějaký jed, který zabraňoval tomu, aby použila celou svou moc. Cítila se slabá

jako člověk. Neměla se čím bránit. Nemohla nic udělat, jen utíkat. Stejně jako poraněná srna před lovcem. Démon ji ale opět doháněl. Na svých křídlech nabral více rychlosti než Inna. Dívka se snažila schovat mezi starými sudy, ale nějaká tlapa ji popadla za vlasy. Bestie s ní vyletěla do výšky a praštila jí s hlavou o zeď. To bylo poslední, co si pamatovala. Probudila se opět ve svém vězení. Démon klečel několik kroků od ní. Čekal, až se probudí. Nechtěl ji tedy zabít, jinak by to už udělal. Inna byla čím dál tím víc zmatená. Co po ní může chtít? Nemluvil s ní, neřekl nic o tom, co po ní chce. Inna viděla, jak se zvedl a přešel k ní. Znovu ji popadl za vlasy a ohnul hlavu dozadu. Cítila na krku jeho jazyk. Pomalu jí všechno docházelo, ale její mysl jako by si to nechtěla připustit. Cítila druhou ruku démona, jak ji hladí po břicho. Z toho doteku se jí dělalo špatně. Zнала historiky o tom, co bestie dělají se ženami. Skřeti z něčeho takového měli mnoho dětí. Nikdy by ji ale nenapadlo, že se něco takového stane i jí. Démon k ní přišel blíž. Cítila celé jeho tělo ve své blízkosti. Poznala jizvy, které měl na kůži. Bohové ji chtěli ochránit a proto ji nechali upadnout do sladké nevědomosti. Ztratila vědomí a probudila se, až když bylo po všem. Na zádech cítila škrábance. Démon odešel z místnosti, ještě před tím ale zamkl dveře. Inna se cítila slabá. Nemohla se proměnit. Dveře se nedaly vypáčit. Neměla na to dost síly. Prohlédla si celé své tělo. Nebránila se, ale všude viděla škrábance. Malé rány, které se brzy zahojí. Musí ale najít cestu ven a utéct. Teď už by východ našla lehce. Démon ale neudělá stejnou chybu dvakrát. Odted' bude ostražitější. Nepřekvapí ho rychlým útokem jako minule. Inna si sedla na postel. Nevěděla, kam dál. Jediné světlo tu bylo od malé svíčky. Okno bylo příliš úzké na to, aby se jím protáhla. Rozhlédla se po svém vězení. Na stěnách byly stříkance krve. Nebyla první a nejspíše ani poslední obětí toho démona. Venku slyšela nějaké kroky. Inna se schoulila na zemi. Jak často bude její věznitel přicházet? Dveře se otevřely a před dívkou spadl kus chleba. Oddychla si,

ale nechtěla se dívat na démona před sebou. Místo toho začala jíst. Čekala na chvíli, kdy se odtud dostane a zabije ho. Bude trpět za všechno co jí udělal. Z okna viděla jen tmavou uličku města. Nepoznala ani jestli je den, nebo noc. Vše se slilo ve velkou noční můru. Inna přecházela po svém vězení a snažila se něco vymyslet. Démon po ní chce jediné, aby počala jeho dítě. K tomu ale nesmí dojít. Nenáviděla by bytost, které dala život. Tomu musí zabránit. Jak to ale udělat? Pokud by porodila dítě, její věznitel by ji okamžitě zabil. Démon netoužil po lásce až na věky. Chtěl jen jedno. Inna znovu slyšela jeho kroky. Ovládla ji úzkost.

16.Kapitola

Čaroděj odložil svůj hmoždír a pohlédl na výsledek svojí práce. Celé dny trávil nad výrobou tohoto lektvaru. Na posteli vedle něj ležel v bezvědomí temný elf. Vlasy měl úhledně svázané kůží v dlouhý a hustýpramen. Muž přistoupil k neznámému a opatrně mu do krku nalil zvláštní látku. Bojovník se začal zmítat v křečích. Jeho tělo se poté napnulo a ochablo. Poté otevřel oči a pohlédl na čaroděje, který se nad ním skláněl. V jeho tváři bylo vidět překvapení, údiv, ale i obavy. Nevěděl, kde je ani co se s ním stalo. Nebyl ještě příliš starý. Ve výcviku ještě daleko nepostoupil. Kouzelník příliš neznal zvyky temný elfů, kteří žili na východě země. Nikdy se ale s příliš stopaři nestýkal. Nevěděl co vyhnalo jednoho z nich až na druhý konec země. Válečník ale stále nemluvil. Jen ležel a hleděl na strop malého kamenného domku. Čaroděj prohlížel jeho tělo. Našel malé tetování, na kterém bylo napsáno „Dranor“. Netušil, jestli je to jméno temného elfa, nebo nějaké kouzlo. Nevyslovil ale to slovo nahlas. Jen poklepal na tetování a čekal na nějakou reakci. Bojovník mu ji dal. Pomalu otevřel ústa, ale zase je zavřel. Vypadal stále ještě unaveně. Příští den se probudil, pohlédl na postel, ale ta byla prázdná. Muž se vyděsil

a vyšel ven, bývalá říše trpaslíků nebyla příliš klidným místem. Došel ke dveřím, ale cestu mu zastoupil temný elf. Vypadal odpočatěji než minulý den. V rukou držel dýku, kterou sebral někde v domě. Řekl jen jediné slovo: „Dranor“. Čaroděj nechápal, co tím myslel. Nešlo ale o kouzlo. Nestalo se nic, co by to naznačovalo. Bojovník ale nesklopil svou zbraň. Místo toho se zeptal, zda muž to jméno zná. Ten jen zakroutil hlavou. Nezmohl se ani na jediné slovo. Temný elf řekl, že je to jméno jejich nového vládce. Jde o staré proroctví jeho lidu. Vypráví o bojovníku s velkými schopnostmi, který změní běh času. Všechno, co známe, skončí a přijdou nové časy. Kouzelník si sedl na malou dřevěnou židli. Potřeboval nějaký čas, aby pochopil to, co slyšel. Poté se zeptal, kdo má být tím člověkem. Temný elf ale nevěděl. Vypravil se sám za upírkou Aliou, aby si vyžádal její pomoc. Muž se musel ušklíbnout. Oni opravdu nikdy o pomoc nežádali, přímo ji vyžadovali. Bohové je museli stvořit v nějakém špatném čase. Jinak si nedokázal vysvětlit jejich podivnou povahu. Cizinec chtěl pomoci od Alii. Kouzelník ho ale musel zklamat. Upírka byla nyní daleko za hranicemi Aganty a bojovala s dalším panovníkem. Neřekl mu nic o bílém draku, který si dělal nároky na její říši. Místo toho nabídl neznámému společné putování za temnou královnou. Temný elf pokývl na souhlas. Čekalo ho další putování, které ale bude ověřeno úspěchem. Nic víc si ani nepřál. Čaroděj neřekl své jméno. Druhý bojovník se také stále ještě nepředstavil. Nejdříve ale půjdou za jednou skřetí ženou. Kovářkou, která tu žila a starala se o zbraně bojovníků, kteří si tu udělali zastávku. Život v upíří říši byla jen jedna velká bitva, která nikdy nekončila. Oba rozdílní muži šli rychlou chůzí k opuštěným dolům, kde vzniklo něco jako kovárna. Nikdo neměl příliš času na vytvoření něčeho dlouhodobého. Všechno bylo jen divokou změtí nejrůznějších věcí. Dílna skřetí kovářky na tom nebyla jinak. Našli jste tu nástroje od všech národů Aganty. Staré věci trpaslíků, byly opravené. K tomu přibýly

špatně vykované výtvořy skřetů a někdy i lidí. Ranga se při jejich příchodu uklonila a pozvala je do malé místnosti. Prošli okolo obrovských pecí a snažili se nevnímat špatný vzduch a sálavé horko. Po kůži jim stékaly pramínky potu. Objevily se téměř hned při jejich příchodu. Čaroděj podal kovářce tři dýky. Věděla, co s nimi. Pohlédla krátce na temného elfa, ale nejspíše ho považovala jen za dalšího vojáka. Kouzelník vyšel ven a čekal. Temný elf ho téměř okamžitě následoval. Oprava magických zbraní bude trvat jen několik okamžiků, poté budou moci znovu vyrazit. Čekání si oba muži nekrátili hovorem. Jen hleděli na sebe. Nikdo ale neřekl ani slovo. Ranga za nedlouho vyšla. V ruku držela tři dýky a malý váček. Beze slova malý měšec otevřela a podržela ho u kouzelníka. Zasmála se, když v něm skončilo několik mincí. Vždy za svou práci dostala dobře zapláceno. Proto ji také dělala. Muži se od ní vzdálili a nechali ji o samotě. Čaroděj ani temný elf se ani slovem nezmínili o jejich cestě. Prošli městem a krátce se zastavili před bránou. Obři ji rychle otevřeli a umožnili oběma bojovníkům volnou cestu. Venku vládl klid. Nikde nebylo vidět žádného nepřítel, který by chtěl pevnost napadnout. Prošli po rozlehlé planině a skryli se mezi prvními výběžky lesa. Skřeti v něm vysekali holá místa. Kde jen zbytky stromů značily obr, kteří to dříve rostli. Některé stromy tu rostly stovky let. Nyní z nich zbyly jen pařezy o velikosti malého domku. Elfové něco takového Alii nikdy neodpustí. Královna upírů se o to ale nezajímala. Lesní lid byl trpěnou menšinou, která se skrývala v lesích. Nepředstavovala pro říši upírů žádné nebezpečí. Kouzelník i temný elf prošli okolo dalších zničených míst a blížili se k první lidské vesnici. Zdejší obyvatelé si zvykli na změny v říši. To ale nebylo úplně přesné. Jen jim bylo jedno, kdo jim vládne, pokud je nechal žít vlastním životem. Oba bojovníci prošli kolem prvních domů. Nevšímali si zvědavých pohledů rolníků na rozsáhlých polích. Prošli bez slova okolo nich. Jejich kroky skončily před malým hostincem. Otevřeli dveře a vešli do malé

místnosti plné lidí a kouře. Zde se jakoby zastavil čas. Nikde tu nebylo vidět znamení bitev, které tímto místem prošli. Muži pili stále stejně. Při západu slunce se díky alkoholu doporučeli k zemi, aby většina z nich v pití opět pokračovala. Hostinský se usmíval na přicházející hosty. Roztáhl ruce a zakřičel něco nesrozumitelného. Čaroděj i temný elf si sedli ke stolu. Muž jim přinesl něco podobného pivu. Nikdo ale nevypadal, že by chtěl pít. Kouzelník se místo toho zeptal na volné pokoje. Jejich hostitel se zasmál a hodil na hrubý stůl nějaký klíč. Rukou ukázal ke schodišti, které mizelo v kouři. Nedalo se rozeznat, kde vlastně končí. Oba muži nechali poháry tam, kde byly a odešli do pokoje. Byli tam tři volné postele. Temný elf si beze slova lehl na postel nejdále od dveří a zdálo se, že ihned usnul. Kouzelník si sedl na křeslo u dveří a vzal si první hlídku. Nevěděl, co všechno se může stát. Už nebyli v říši upírů, ale v zemi lidí. Nevěřil ani rolníkům na polích. Bestie zabraly jejich půdu a ničily jejich vesnice a lesy. Proč by jim měl věřit? Zanedlouho ale i on sám usnul.

Při východu slunce se probudil pozdě. Temný elf stál u dveří, byl připravený k boji. Kouzelník chvíli myslel na jeho meč. Bojovník držel zbraň svisle k zemi, byl připravený zaútočit. Na koho ale? Hned, jak se čaroděj zvedl, otevřel temný elf dveře a vyšel na chodbu. Nechtěl se zdržovat nějakým vyprávěním, nebo zdravením. Oba muži sešli po schodech a vrátili se do malé místnosti. Hostinský prodával pivo prvním lidem, kteří k ránu přišli. Tentokrát byla u výčepu i nějaká mladá žena. Kouzelník se na ni usmál a hodil jí několik mincí. Poté vyšel i se svým společníkem na ulici. Teď jejich cesta bude pokračovat směrem k horám. Tam najdou cestu, po které se vydala Alia a budou ji sledovat. Krajina okolo nich byla klidná. Nikde stále neviděli žádné nebezpečí. Planina byla bez života. Až na osamoceného jelena, který se pásł na skromné trávě, která tu rostla. Nevšiml si lidí na cestě.

**

Eva držela v náručí vlkodlačí štěně. Ona i Gara zůstávali stále v jeskyni. Nemohli se odhodlat k dalšímu kroku. Věděli o lidských lovcích, brzy se je pokusí opět zabít. Chtěli jen uchránit svou zemi před stvořeními zla. Nezajímal je její a Gary příběh. Eva vstala a vyšla ven. Spatřila druhou ženu, která stála u jednoho ze stromů a naslouchala. Věděla snad o dalším nebezpečí? Rychle kývla hlavou a proměnila se do zvířecí podoby. Schovala se do křoví a prodírala se dál mezi stromy. Upírka ji už nespatriila. Slyšela jen její tiché kroky. Zanedlouho zazněl vyděšený křik a zvuk boje. Všechno bylo ale příliš rychlé. Nějaký mužský hlas naposledy zakřičel a poté umlkl. Gara se vrátila, v rukou držela hlavu nějakého muže. Byl to ještě napůl chlapec. Vytřeštěné oči hrůzou hovořily za vše. Nepatřil mezi lovce, ale byl to jeden ze stopařů. Byl čas vyrazit, než je nalezne někdo jiný. Gara i Eva vzaly do náruče všechna štěňata a vyrazily. Nechaly na místě všechny ostatní věci. Co nejrychleji musely odejít z tohoto lesa. Lovci budou na cestě. Stopař se již nevrátí, to je ale nezastaví a pošlou někoho jiného. Ve vesnici muselo být stále mnoho chlapců, kteří se za nimi vypraví. Za několik mincí dokázali stopovat téměř cokoli. Věřily ve vlastní schopnosti, i když střetnutí s vlkodlakem nebo upírem nemohli nikdy přežít. Gara nesla dvě štěňata, chtěla své potomky co nejdříve odnést do bezpečí. Kde ale bylo takové místo? Šli po cestě do další části lesa, kde byly stromy řidší. Eva přemýšlela o slunci, které na ni nemělo žádný vliv. Nejdříve se o to nezajímala, ale teď jí to vytanulo na mysli. Alia musela svým potomkům předat více než myslela, jinak si to nedokázala vysvětlit. Slyšela před sebou nějaký pohyb. Přímo před obě ženy skočil velký vlk. Za ním běžel zbytek smečky. Zastavili se před Garou a vrčeli. Nechtěli se pustit do útoku s vlkodlakem, i když jim instinkty říkaly něco jiného. Vůdce bestii se odrazil k mohutnému skoku. Upírka

rychle zvedla ruku a chytila zvíře pod krkem. Překvapila ji vlastní síla, se kterou svého soupeře odhodila. Položila malé štěně na zem a připravila se k boji. Gara vedle ní udělala totéž. Vlci zaútočili najednou. Eva zlomila jednomu ze zvířat krční páteř. Poté je ale přízeň bohů začala opouštět. Gara se proměnila do zvířecí podoby. Viděla ale, že nebyla dost rychlá. Jeden z vlků zabil jedno z jejích dětí. Skočila po zvířeti a rozcupovala ho na kousky. To ale život nikomu nevrátí. Boj s vlčí smečkou rychle skončil. Eva i Gara pohřbily mrtvé vlkodlačí štěně. Poté se vrátily na cestu a znovu zamířily k temnému městu. Gara po celou dobu neřekla jediné slovo. Upírka věděla, na co myslí. Ztratila jedno ze svých dětí. Eva nevěděla, co cítí. Sama ztratila svého druhá, ale to nebylo stejné. Nemohla jí nijak pomoci. Proto raději mlčela. Tímto způsobem prošly okolo lidské vesnice i kolem rolníků, kteří pracovali na polích. Zvláštní dvojici většina lidí sledovala, ale nikdo je nezastavil. V tichosti vešly do dalšího lesa. Stromy tu byly divočejší a starší. Mohlo snad jít o výběžky lesů dryád. Gara ani Eva to s jistotou nevěděly. Skryly se ale mezi silnými kmeny. Hledaly ochranu, kterou tu najdou lépe než v otevřené krajině, nebo si to aspoň myslely. Po několika krocích zaslechly nějaký pohyb. Nešlo ale o lidské lovce. Zde narazily na něco jiného. Tvor se zkoušel tiše připlížit, ale něco mu v tom bránilo. Gara se proměnila do zvířecí podoby. Eva okamžitě popadla opuštěné štěně do náruče, aby ho chránila vlastním tělem. Zaslechla zvláštní zvuk, který ještě nikdy neslyšela. Před jejíma očima se opět ukázala Gara. Bojovala s tvorem, kterého ještě nikdy neviděla. Nejvíce připomínal velkého ještěra, na dvou nohách. Dlouhý štíhlý ocas se míhal mezi větvemi. Zvíře otevřelo tlamu s dlouhými zuby a znovu vydalo ten zvláštní zvuk, Vlkodlak prořízl drápy šupinatou kůží. Tvor se ale nenechal zastrašit a sám zaútočil. Na zadních nohou se vysunuly další drápy. Delší a silnější než ty zbývající. Zvíře vyskočilo a strhlo vlkodlaka na zem. Eva musela jednat a

položila obě štěňata na zem. Nakopla ještěra do slabin. Zvíře se otočilo proti ní. To byla chvíle, na kterou Gara čekala. Zakousla se soupeři do krku a překousla mu krční páteř. Ještěr ihned spadl na zem. Obě ženy si sedly vedle mršiny a sledovaly ji. Nikdy neviděly něco takového. Co to bylo za tvora? V lesích se našlo ale mnoho podivných stvoření. Tento lovec mohl patřit mezi neobjevená zvířata. Něco ho vyhnalo z jeho teritoria blíže k lidem. Dravci navzájem bojovali o každý kousek území. Upírka vstala a naslouchala. Neslyšela ale nic, co by dokazovalo přítomnost něčeho podobného. Lehly si do trávy a usnuly. Probudily se velmi brzo. Vstaly a znovu vyšly na cestu. Nechtěly zacházet hlouběji do lesa, byla to ale ta nejkratší cesta. Proto šly dál. Gara se vždy po několika krocích zastavovala, ale nic nenašla. Ze několik dní došly mezi starší části lesa. Zde mohou narazit na další dravce. Proto šly pomaleji, přesto se ale blížily ke svému cíli. Krajina začala pomalu stoupat. Mohly být blízko hor, kde najdou jednu z cest k temnému městu. Chtěly se vyhnout otevřeným planinám. Tam skýtaly snadný cíl pro stopaře i lovce. Stromy opravdu začaly po několika dnech ustupovat. Podél cesty ležely první bludné kameny. Kmeny stromů začaly bojovat o své místo v hornině, která tu nahradila úrodnou půdu. Poté už následovaly jen holé skály bez života. Upírka pohlédla na les, kterým prošla. V dálce viděla nějakou pevnost. Nejspíše dílo dryád nebo elfů. Cesta, po které šly nebyla udržována. Nikdo ji už léta nepoužil. Gara i Eva nečekaly žádné lovce, a tak se rychle dostávaly ke svému cíli. Bude ale ještě nějaký čas trvat než uvidí první věže temného města. Místa, kde najdou klid a bezpečí v této zvláštní době. Ze skal bylo vidět daleko do krajiny. Nikde se nepohybovalo nic živého. Nejspíše mezi stromy se dal najít nějaký život. Ten se ale skrýval. Na planinách jste nenašli nic. V těchto časech se i divoká zvířata naučila skrývat. Skřeti zaplavili celou zemi a měnili ji k obrazu svému. Upíři v ní zanechali také své stopy, které z ní nezmizí

ani za stovky let. Eva myslela na svého mrtvého druha. Neznala ani jeho jméno. Chtěla s ním strávit celý svůj nesmrtelný život a nyní putovala s vlkodlakem do temného města. Bohové si s ní pohrávali jako s malou myší, která utíká před orlem. Při těchto myšlenkách pohlédla na nebe. Ani tam ale nenašla nic živého. Bezútěšná krajina. Nejraději by se vrátila zpět mezi stromy a zůstala na místě. Tím by ale nepomstila svého druha. Stala by se jen dalším mrchožroutem. Zabíjela by tuláky v tmavých uličkách. To nebyla její představa života. Chtěla se stát něčím víc a tím se také stane. Gara vedle ní šla, jako vždy, mlčky. Na co mohla myslet? Pravou rukou pomalu hladila štěně, které jí spalo v náručí. Hory se otočily vedle nich, jako obrazy bohů. Bytostí, které jsou daleko nad nimi a hledí na jejich činy. Ve smrti k nim najdou cestu, aby platily za vše co spáchaly nebo našli jen nicotu a zapomnění. Eva měla strach ze smrti. Nyní ale byla upírkou a čekala ji sladká nesmrtelnost.

17.Kapitola

Seděli jsme v domě a čekali na příchod mého vojska. Nikdy jsem nebyla v takové situaci. Svého protivníka jsem měla téměř před sebou, ale nemohla jsem nic udělat. Venku zazněly válečné rohy. Slyšeli jsme dusot vojáků. Někdo musel napadnout bílou pevnost. Zasmála jsem se a všichni jsme vyšli ven. Draci ale stále procházeli okolo svého paláce. Viděla jsme v dálce záblesky ohně. Ať už na pevnost zaútočil kdokoliv, měl velkou magickou moc. Pomyslela jsem na čaroděje, který mi zachránil život. Pořád jsme čekali až odejdou dračí stráže. Zanedouhlo opravdu vzlétly a zmizely někde mezi domy. Lambrax musel být ale stále v pevnosti. Prošli jsme okolo a já se rozeběhla k bráně. Urgol ale udělal několik kroků ke zdi a zůstal stát. Zastavila jsem se a rozhlédla se po vojácích. Nikdo si nevšiml mého počínání. Skřet přejel rukou na bílé zdi a

drápy poté otevřel malé dveře. Ani moje oči nic neviděly. Lesin se proplížil dovnitř. Za ním jsem šla já a upíři. Vešli jsme do velké haly. Nikde jsem neviděla žádný nábytek, obrazy, sochy, nic co jsem tu čekala. Všechno bylo bílé a čisté. Nikde nic, co by bělobu narušovalo. Urgol nás provedl několika dalšími chodbami. Někdy se zdálo, že hledá cestu, ale jakoby stále věděl, kudy máme jít. Zanedlouho jsme slyšeli nějaké kroky. Lesin jako první šel za zvuky, aby zjistil kdo prochází halou. Lambrax to nebyl, byl to jen jeden z dračích obrů. Rychle jsme na něj zaútočili. Nesmí nás upozorovat a varovat strážce. Netvor zařval a nakopl jednoho ze skřetů, bylo slyšet křupnutí kostí. Mrtvola spadla na zem a potřísnila bílou podlahu svou krví. Vytáhla jsem meč a zabodla ho obrovi do pravé nohy. Znovu zařval a ohnal se rukou. Na ramenou mu stál Lesin a dýkou ho bodal do krku. Všude stříkaly úzké pramínky krve. Upíři využili okamžik nepozornosti a zaútočili. Jejich meče ale proti jeho šupinám nesvedly nic. Znovu jsem zaútočila a obrovi rozpárala břicho. Na podlahu se vyvalily vnitřnosti a krev. Nechali jsme poraženého na místě a dál hledali draka. Palác byl obrovský. Slyšeli jsme zvuky bitvy. Upíři museli být stále blíž paláci. Slyšeli jsme hlasitý řev. Lambrax musel být už blízko. Nejspíše chtěl vyjít ven a zapojit se do bitvy, k tomu ale nesmělo dojít. Vyšli jsme směrem k bráně a opravdu jsme našli bílého draka. Tyčil se nad svými vojáky a pomalu se blížil k bráně. Zakřičela jsem na něj. Lambrax se otočil a podíval se přímo na mě. Začal se pomalu otáčet. Ocasem zabil tři své vojáky, ale ničeho si nevšiml. Soustředil se na jediné. Na vetřelce v jeho paláci. Viděla jsem zlost, která mu jiskřila v očích jako plamen. Skřeti se roztáhli po celé místnosti. Lesin opět někam zmizel a mí upíři si stoupli okolo mě. Já ale byla jediná, kdo mohl draka porazit. Slyšela jsem dusot vojáků. Do sálu vběhlo několik trolů. Překvapili mě a já na okamžik nemyslela na boj. Čekala jsem armádu démonů a upírů. Trolové žili daleko na severu, ve své vlastní říši. Za

vojáky přišly do paláce dvě ženy. Jedna byla trolská šamanka. Usmála se na mě, jako by mě uklidňovala. Druhá žena byla čarodějkou lidí. Přešli ke mně a trolí šamanka mi řekla, abych se nebála. Moje armáda byla u brány a vítězila. Draci byli oslabeni a jejich vláda v této zemi končila. Společně porazíme Lambraxe a přineseme této zemi opět mír. Pozvedla meč a vyšla proti drakovi. Místností proletěli dvě magické bytosti. První byl pták z ohně. Vidal hlasitý křik a rozlétl se proti šupinatci. Druhou bytostí byl hipogryf. Napůl pták a napůl kuň. Obě čarodějky mi pomáhali svou magií. Jejich kouzla ale nestačila, aby draka zabila. Zaútočila jsem, ale Lambrax mi do cesty nastavil jeden ze svých drápů. Všude se rozlilo modré světlo a bylo slyšet křupání kostí. Mýma rukama projelo zvláštní brnění. Světlo pohaslo a já viděla před sebou useknutý dračí dráp. Šupinatec zařval a proti mně vyšlehly plameny. Nestačila jsem uhnout a stála jsem přímo v rudém pekle. Oheň mi ale nezpůsobil žádné zranění. Chránila mě moc titánů. Stejně jako ve chvíli, kdy jsem bojovala s temným vládcem v Aganty. Pozvedla jsem svůj meč a zaútočila. Drak udělal něco, co jsem nečekala, uhnul mojí ráně a postavil se na zadní. Křídly udeřil do stěn. Viděla jsem první praskliny. Další ranou zničil bránu. Zасыpala nás sprška prachu a malých kamínků. Lambrax nás chtěl pohřbit ve vlastním paláci. Zaútočila jsem znovu a usekla mu další dráp. Drak mi ho nastavil do cesty, abych ho nemohla vážněji zranit. Na svou velikost byl příliš rychlý. Bránil se mým ranám, i když mu způsobovaly velkou bolest. Trolové zatím bojovali s dračími vojáky, kteří se chtěli dostat k paláci a zachránit svého vládce. Lambrax ale začínal prohrávat. Couval zpátky do sálu, dál od brány. Najednou mě něco udeřilo do hrudi. Tvrdě jsem narazila do zdi a spadla na zem. Mezi vojáky stála nějaká žena, která mi byla povědomá. Nemohla jsem si ji ale více vybavit. Měla na sobě lehkou zbroj, podobnou té, jakou nosí upíři. V jejích očích byl vidět hněv. Pozvedla pravou ruku, ze které vyšlehly modré plameny.

Vojáci okolo draka odlétli, jako by to byly jen hadrové loutky. Zůstala jsem vedle draka, který se začal smát. Žena se představila jako Rantja. Pořád jsem si ale nemohla vzpomenout, kde jsem ji viděla. Rychle jsem vstala a vyhnula se dračímu ocasu. Žena mě zasáhla nějakým kouzlem, ale moc mého meče mě stále chránila. Obrátila energii proti čarodějce samotné. Lambrax vyslal proti mně plameny. Většina z nich se odrazila a některé z nich zasáhly i Rantju. Viděla jsem její popálenou zbroj a sežehnuté vlasy. Udeřila jsem ji mečem, ale ona se mé ráně vyhla a kopla mě do kolena. Na lidskou ženu se pohybovala příliš rychle. Musela být něčím víc. Drak vychrlil další plameny a spálil několik trolů. Karta se pomalu obracela a my jsme začali prohrávat. Celý boj mohl skončit velkým vítězstvím Lambraxe. Čarodějka mi vyrazila meč z rukou. Nemohla jsem se pro něj sehnout a jen se bránila jejím ranám. Podkopla jsem jí nohy a otočila se směrem, kde jsem ztratila svou zbraň. Nikde jsem ji ale neviděla. U zdi jsem ale spatřila malou postavu. Lesin sebral můj meč. Vyskočil do vzduchu, odrazil se od zdi a přistál na zádech draka. Šupinatec se pokusil malého goblina sestřást, ten se ale držel velkých šupin na drakovu hřbetu. Využila jsem Labraxovi nepozornosti a dostala se mu k hrudi. Lesin mi hodil můj meč a já rychle bodla. Zasáhla jsem srdce draka nade mnou. Modrá záře zaplavila celou halu. Všichni strnuli na místě. Sekla jsem mečem a tělo bílého draka Lambraxe se skácelo k zemi. Na poslední chvíli jsem uskočila. Z otevřené rány vytékala krev. Žluté oči na mě upřely svůj poslední pohled a poté vyhasly. Vojáci dračího krále začali utíkat. Bez svého mistra neměli důvod k boji. Chtěli jen zachránit svůj vlastní život. Rantja mezitím někam zmizela. Prohrála svůj souboj nebo se jen připravovala k dalšímu útoku. V této chvíli mi ale na tom nezáleželo. Vyšla jsem k bráně a oslavovala vítězství spolu se svými vojáky. Dobila jsem další říši. Všude vládl takový zmatek, že si nikdo nevšiml lidské šamanky, která mečem vyřízla drakovi srdce a

skryla jej dovelkého vaku. Upíry, skřety i démony zajímalo v této chvíli jediné. Porážka bílého draka Lambraxe.

Epilog

Temní elfové doposud zničili každého nepřítele, který se jim připletl do cesty. Celé národy padaly k nohám nesmrtelnému králi. Alia a u její říše to nebude výjimka. Armáda Gordila zničí Aganty a říši upírky. Nikdo tomu nezabrání. To si neustále opakoval kapitán temných elfů, když kráčel do síně, kde na něj čekal jeho vládce. Společně vyrazí do boje, aby vyvraždili všechny, kdo jim upírají jejich právo vládnout. Temný elf pomalu zabušil na velké dveře a otevřel. Král seděl na trůnu a na první pohled bylo jasné, že na něj čekal. Gordil viděl malý stolek se dvěma poháry. Uklonil se, aby dokázal panovníkovi svou pokoru. Jeho útěk z pevnosti nebyl hrdinským činem. Upírka ho zahнала jako nějakého lidského vojáka. To už se podruhé nestane. Její vojáci ale byli všude. Všichni ji přirovnávali k moru, který se roztáhl krajinou a plížil se dál. Alia dobýjela i severní říši. Ta dřív patřila skřetům, teď v ní vládli upíři. Upírka dokonce porazila i bílého draka, nebo se to aspoň tak vyprávělo mezi vesničany. To bylo zlé, ale nikdo s tím už nemohl nic udělat. Temný elf se obrátil na svého krále a vyprávěl mu vše o tažení, které by rád uskutečnil. Bohové stáli při nich. Upírka je na severu a než se vrátí se svojí armádou, budou mít temní elfové vše připravené. Zaútočí na ni a zaskočí ji tím. Panovník se postavil. Tyčil se nad Gordilem jako by byl samotným temným bohem Mardelem. Temný kapitán se okamžik cítil jako malé dítě. Opět mu hlavou probleskla představa sebe sama, jak se snaží uzvednout svůj první meč. Od toho okamžiku ale uplynulo už mnoho let. Chtěl vstát a postavit se proti králi, ale to znamenalo ztratit svůj život. Šlo by o gesto čirého šílenství. To ho téměř ovládlo,

když se hnal krajem, aby zabil upírku. Nyní se ale musel stát opět chladným kapitánem. Panovník si znovu sedl, na tváři se mu usadil zvláštní výraz. Pomalu se napil. Chtěl čas, aby si mohl rozmyslet něco tak velkého. Poté se znovu podíval na temného elfa před sebou. Úsměv mu z tváře ale nezmizel. Spíše naopak, do jeho tváře se vkradlo něco nového. Něco, co už dlouho nikdo v jeho tváři neviděl. Touha po krvi nepřátel. Temní elfové vytáhnou opět do boje.

Konec

Postavy

Alia – upírka stvořená magií

Král lidí – bezejmenný vládce, který vládne lidskému národu

Rantja – čarodějka, žijící skrytě mezi lidmi

Mata Nat – šamanka, žijící mezi trolly na severním konci skřetí říše

Umilante – královna dryád, národa žijícího ve svém lese v severních horách Aganty

Lombard – elfí stopař a vyjednávač, který vyjednával mír s Aliou

Inna – kočičí démonka, prchající před vlastními lidmi. Zradila vlastní národ

Lambrax – bílý drak ze západu skřetí říše

Grond – trol

Andromalius XIV – král Laaneji

Eva- upírka

Temný vládce – nyní již mrtvý král temné říše. Poražený upírkou Aliou

Adrien – elfka a dračí jezdkyňe. Poražená při bitvě s démony u očarovaného lesa.

Blesk – kůň

Elbaith – dračí společnice elfky Adrien. Poražená při bitvě s démony

Landrax – posel a syn dračího krále Lambraxe. Zabit upíří královnou Aliou.

Glandli – trpaslík, který doprovázel Aliu. Zmizel v boji za záchranu Aganty.

Samuel – kočičí démon žijící v pouštním městě na jihu Aganty.

Král svého národa

Urgol – skřet

Lesin – goblin a vůdce povstalců v dračí říši

Gordil- temný elf, hlavní kapitán vojska

Jolosin – upír, kterého stvořila Alia. Zemřel její rukou, když ji zradil

Gara – vlkodlak žijící v lesích na jihovýchodě Aganty

Místa

Město Minaron

Je hlavním sídlem lidí. Celé je postavené do podoby umělé hory. Špice je bílá a září daleko do říše lidí, aby dokazovala moc člověka, který v ní sídlí. Je místem, kde je palác bezejmenného krále lidí. Město má obří bránu, kterou musí otevírat minotauři. Pomocí kladkostrojů na hradbách. Alia ale celé město zničila a přetvořila v město duchů. Nyní nechala postavit na jeho základech nové město, které si ale ponechalo mnoho věcí ze svého předchůdce. Stále jde ale o sporné území, o které bojuje více národů.

Temné město (beze jména)

Je hlavním sídlem zla v zemi. Domy v něm jsou směsí všech kultur, které se v něm sešly. Skřeti, démoni i upíři, tam nechali něco ze svých znalostí. Naposledy na jeho architekturu nechali své poznatky děti noci, které se dříve v jeho zdech téměř nevyskytovaly nebo nezaujímalý důležité postavení. Domy společnou mají jen černou barvu a to, že byly postavené v co největším spěchu, aby dokázaly poskytnout domov velkému množství monster, která tam přišla bojovat. Výjimka jsou hradby. Ty jediné jsou masivní a postavené s velkou pečlivostí. Bránu dříve otevíraly obři, nyní se z nich ale stali upíři. Nyní tvoří většinu obyvatel děti noci, které přišly s Aliou. Zejména upíři.

Les elfů

Elfové mají jen jediné město. To je uprostřed lesa na severozápadě Aganty, který patří jen jim. Stromy patří mezi nejstarší v zemi. Poslední zbytky lesů, které dříve zabíraly většinu země. Volně přecházejí v dřevěné domy, které jsou

někdy postavené v korunách stromů a někdy na holé zemi. Málokdy používají kámen, uprostřed náměstí je ale několik budov z bílého kamene, které slouží jako sídlo velké rady a jiných vysoce postavených elfů. Město se potýká s ubývajícím počtem obyvatel. Války zanechaly na jeho obyvatelích své stopy. Některé domy jsou proto opuštěné a pomalu, ale jistě chátrají. Dřívější sláva národa světla je nyní jen v bájích, které se vyprávějí v Aganty. Elfové téměř nechovají žádná zvířata. Jen několik koní. Srdce říše tvoří paláce a aréna, která slouží pro boj zajatců.

Les dryád

Dryády jsou národ podobný elfům, proto se ani jejich kultura a město o moc neliší. Nemají ale žádné domy na zemi. Všechno staví v korunách stromů. Nikdy nepoužívají kámen. Vše vypadá, jako by samo ze dřeva vyrostlo. Také jejich les ale utrpěl válkami.

Tábor alchimů

Alchimové jsou něco jako skřítki, nebo goblini. Malá stvoření s černou kůží. Vypadají jako menší skřeti. Žijí ve stanech, sešitých z kůží zabitých zvířat. Kdysi měli vlastní říši. O vše ale postupem času přišli. Po velké bitvě, ve které byl poražen temný vládce, se stáhli do nové říše upírů. Nyní se z nich stali jen řadoví vojáci upírů říše. Neusilují o vlastní říši a do bitev se příliš nezapojují.

Města kočičích démonů

Kočičí démoni žijí v poušti daleko na jihu Aganty. Málokdo ví o tom, kde žijí. Jejich města jsou skrytá v obřích jeskyních nebo hluboko v písku. Jejich architektura nenese žádné znaky, které by byly pouze jejich. Domy jsou jen o jedné místnosti. Bez ozdob nebo nábytku. Dveře jsou kruhové a připomínají vstupy do nor některých zvířat. Kočičí démoni málokdy

používají oheň. Proto v jejich obydlích nenajdete krby nebo pece. Pouze ohniště, které je většinu času vyhaslé a nepoužívané.

Osady Nomádů

Nomádi jsou pouštní národ, který žije v říši písku na jihu Aganty. Své domy staví ze dřeva a barevných látek. Nikdy nepoužívají kámen nebo dřevo. Také nestaví žádné město na delší čas. Jejich osady se dají kdykoliv přestěhovat na jiné místo. Nechovají skoro žádná zvířata, výjimkou jsou velbloudi. Nestaví nic podobného trhům. Zaujímají postoj vlastnictví, který nikde jinde v zemi není. Všechno je všech a lidé žijí ve velké rodinně. Málokdy se zabývají válkami, které zmítají celou zemí. Důvěřují cizincům a málokdy jim nepomohou. Nerozlišují ani mezi démonem a člověkem.

Bílá pevnost

Sídlo velkého draka Lambraxe. Po staletí jej lidé stavěli pro dračí národ. Střed pevnosti tvoří palác samotného dračího krále. Všechno je vytvořené z bílého mramoru, od kterého dostalo celé město svoje jméno. Nejpůsobivějším místem jsou hradby a brána. Svou velikostí povolují vstup i obrům a drakům. Pouze věznice je ze šedivého kamene a působí až nepatřičný kontrast k okolní bílé barvě.

Město trolů

Město národa trolů leží v severních horách skřetí říše. Trolové staví masivní domy z kamene. Málokdy používají dřevo nebo nějaký jiný materiál. Jejich kultura se vyvíjela samostatně a nezávisle na dalších národech. Nejvíce ale je poznat vliv skřetů, mezi kterými dříve žili. Postupem času si ale vybudovali vlastní říši. Město je vestavěné do hloubi hor. Je tam jen jedna brána ze silného dřeva. Později bylo město skrytu za uměle vytvořenou horou. Jako ochrana před barbary na koních.